

**S láskou a vd'akou venujeme
Nepoškvrnenej Čistote
a všetkým jej deťom,
ktoré v tejto dobe otvárajú srdcia
Božej láske, tým, ktorí po nej túžia,
tým, ktorí neodmietajú jej hlas i tým,
ktorí o nej svedčia tomuto svetu.**

za MAGNIFICAT, o. z., Slovakia
Anton Selecký
V Bratislave 13. mája 2002

*Vydal: MAGNIFICAT, o. z., SLOVAKIA
Belinského ul. č. 24, 851 01 Bratislava
© 2002 M ROSA
ISBN 80-967740-4-2*

Čakám vás v Nebi

(Kniha svedectiev 2.)

o. z. MAGNIFICAT
Bratislava, SLOVAKIA

Moje drahé deti!
Toto moje zjavenie tu je posledné. Milujem vás...!
A ďakujem všetkým za to, čo ste tu pre mňa urobili...
Moje milované deti!
Takto som to chcela, aby ste sa zobudili zo sna prázdnoty.
Aby ste pochopili, že potrebujete obrátenie.
Pre túto dobu potrebujete obrátenie. Prosím, prosím...!
Zostávam na tejto hore prítomná.
Začnite teraz uvažovať nad mojimi posolstvami!
Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu!
Pretože potrebujete byť viac jednoduchí a ostražití...
Prichádza doba, ktorá je už tu. Zostaňte teda ako deti.
Úplne slobodní pre Boha.
Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím!
Ja vás milujem a čakám vás v Nebi...

6. augusta 1995
Zvir, Litmanová

Úvod

Moje drahé deti! Milujem vás!
Tak veľmi vás milujem! Moje drahé deti!
Tak veľmi by som vás chcela viesť!
Božia návšteva je už blízko, a preto - hľadajte lásku!
Ježiš je vo vás! Boh je vo vás!
Ani len neviete, ako potrebujem vaše modlitby
a obety na obrátenie poblúdlých!
Prosím, pomôžte mi!
Ďakujem vám, že ste sem prišli - ja, vaša Mama!
Moje detičky! Moji milovaní!
Milujem vás takých, akí ste!
Chcem, aby ste boli šťastní!
Prosím, darujte mi svoje problémy!
Prosím, darujte mi svoju dôveru!
Milujem vás, milujem vás, milujem vás!
Prosím, robte to isté!
Pre túto dobu potrebujete obrátenie!
Prosím, prosím!
Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu!
Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím!
Ja vás milujem - a čakám vás v Nebi...!
Modlím sa, aby som počula odpoveď na moje
volanie...

Keby bola Nepoškvrnená Čistota volala tak, žeby sme to osobne počuli my všetci, ešte dlho by nám tieto slová zneli v ušiach, dlho by nám zotrvali v srdciach a dlho by sa vracali ozvenou našich dní. Azda by nás vytŕhali zo spánku, v ktorom tvrdohlavo snívame svoj sen prázdnoty. Azda by aspoň hory, ktoré má naša nebeská Mama tak rada - odpovedali namiesto jej milovaných detí, ku ktorým prišla ako vzácny Boží dar. Ako volanie Lásky. Mnohí počuli. Zástupy prichádzali i odchádzali. Srdcia, do ktorých je ťažko vidno, tĺkli

najrozličnejšími odpoveďami. A čas, to neúprosné sito, nás mína svojím určeným tempom. Sme hlbšie a hlbšie v dobe, ktorá prichádza. Ktorá je už tu. Zasahuje nás hlbší a hlbší nepokoj. Doba, ktorá prichádza, tento čas, je zlodejom pokoja. Roky, keď sme si mali opakovať nebeské posolstvá a žiť podľa nich, zaplavuje peklo svojimi bezcennými plevami.

Ale predsa. Iskierky, plamienky, ktoré vzbĺkali v pokorných hrudiach, povedali svoje Áno. Odpoveď tých maličkých, lebo Bohu sa tak zaľúbilo. Nasledujúce stránky, ktoré budeš čítať, sú toho živým dôkazom. Vezmi si ho aj Ty za svoj, choď a zapáľ nimi ďalšie srdcia. Pretože Nepoškvrnená Čistota je stále tu, prítomná na hore Zvir. Je stále tu, na našom malom Slovensku. Modlí sa tam za Teba, za svoje drahé a milované dieťa. Čaká tam aj na Teba. Príď. A keď tam budeš, pri jej nohách, pod jej plášťom, keď ju prijmeš do srdca, začneš žiť v radosti. A vtedy Tvoje srdce môže zaznieť modlitbou, ozvenou, odpoveďou na volanie Lásky:

Moja drahá Mama! Milujem Ťa!
Tak veľmi Ťa milujem! Moja drahá Mama!
Tak veľmi Ti chcem patriť! Mám strach, som slabý
a opustený! Ty vieš najlepšie, ako Ťa potrebujem!
Prosím, pomôž mi! Ďakujem Ti, že si ku mne prišla,
k svojmu dieťaťu!
Moja Mamička! Moja milovaná!
Milujem Ťa taký biedny, aký som!
Chcem, aby si bola zo mňa šťastná!
Dávam Ti svoje problémy! Dávam Ti svoju dôveru!
Milujem Ťa, milujem Ťa, milujem Ťa!
Prosím, veď ma!
Ďakujem Ti, že sa tak staráš o moju záchranu!
Ďakujem Ti, že ma nosíš vo svojom Srdci!
Bud' stále pri mne! Prosím, prosím!
Prosím, stále ku mne hovor! Ja Ťa milujem,
a teším sa na Teba - v Nebi!
Modlím sa, aby som nikdy nezabúdal na Tvoje
volanie...!

Aj ja vám hovorím: Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám! Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria. (Lk 11, 9-10)

Anton Selecký

Posolstvá Panny Márie - Nepoškvrnenej Čistoty v Litmanovej (1990 - 1995)

Rok 1990

Modlitba za hriešnikov

Na hore Zvir bola iba Katka a Ivetka. Oznamili: „Videli sme Pannu - bola veľmi veselá. Povedala nám, že počas celého októbra ju neuvidíme, lebo sa bude modliť za obrátenie hriešnikov. Panna Mária prosila, aby sa sem chodievali modliť svätý ruženec ľudia z celého Slovenska, lebo Ona je tu vždy prítomná. Potom nás sprevádzala cestou domov.“

2. októbra 1990

- - -

Posolstvo a srdce

Na hore bola iba Ivetka. Videla Pannu Máriu vynárať sa z hmly. Na požiadanie miestneho kňaza sa Ivetka spýtala Panny Márie na dôvod zjavení a čo si od nich žiada. Panna Mária odpovedala: „**Chcem vám odovzdať posolstvo pri svätej omši, ktorá by sa tu mala konať. Na prijatie tohto posolstva by ste mali byť prítomné obidve s čistým srdcom...**“

1. novembra 1990

- - -

Požehnaná voda

Obidve dievčatá videli Pannu Máriu vynárať sa z hmly. Povedala im, že by bola rada, keby svätá omša bola slúžená na počesť jej Nepoškvrneného Srdca. V izbičke senníka bolo mnoho ľudí a dievčatkám prišlo zle. Odišli sa umyť k studničke a opäť si kľakli na pôvodné miesto. Znovu uvideli Pannu Máriu, ale len slabo. Panna Mária im povedala: „**Preto ma tak slabo vidíte, lebo máte srdcia poškvrnené hriechom. Nech si ľudia berú vodu zo studničky, ja sama som ju požehnala.**“ Potom kázala dievčatkám, aby sa pozreli na tváre okolostojacich ľudí a ukázala im, ako ich Ona vidí. Keď tak urobili, videli, že všetci ľudia mali špinavé tváre na rozdiel od Panny Márie, ktorá žiarila čistotou. Bolo to po prvom piatku v mesiaci, keď ľudia chodia väčšinou na spoveď, aby sa očistili. Panna Mária akoby chcela ukázať, že sa nedokonale spovedajú.

4. novembra 1990

- - -

Pohroma a modlitba Slovenska

Na hore Zvir bola slúžená svätá omša. Po nej sa dievčatkám zjavila Panna Mária a povedala, aby pri prijatí jej posolstva zostali v miestnosti iba kňazi. Potom povedala: „**Nemôžem sa pozerieť na hriechy Slovenska. Moje deti majú príliš veľa všetkého, a preto si nectia môjho Syna ani mňa. Môj Syn zošle na Slovensko pohromu. Ale ak sa ľudia obrátia a začnú sa vrúcne modliť, bude sa pohroma oddiaľovať.**“

Panna Mária bola smutná a dodala: „**Toto posolstvo rozširujte po celom Slovensku a prosím, aby sa celé Slovensko chodilo modliť na horu, ktorú som ja posvätila.**“

11. novembra 1990

- - -

Odpustenie a láska

Ivetka a Katka videli Pannu Máriu s malým Ježiškom na rukách. Ježiško veľmi plakal. Panna Mária povedala: „**Tento národ nie je ochotný obetovať sa tak, ako sa Ježiš obetoval aj za tento národ.**“

Panna Mária zopakovala predchádzajúce posolstvo a dodala: „**Ľudia majú všetkého mnoho a kvôli hnote sú ochotní aj zabíjať. Ved' Ježiš učil, že sa máme navzájom mať radi a že si máme všetci všetko odpustiť. Toto posolstvo rozširujte po celom Slovensku.**“

Nakoniec Panna Mária povedala, či ešte nedala dostatočne najavo, že jej príchod nie je lož, ale pravda - keď sa na Zvir nechodí modliť viac ľudí.

18. novembra 1990

- - -

Stále málo ľudí

Panna Mária sa zjavila celá v bielom. V rukách držala biely ruženec. Zopakovala druhé varovanie, že Ježiš sa obetoval za národ a učil, že ľudia sa majú mať navzájom radi a odpúšťať si. Ale na Slovensku to tak nie je. Ľudia sa ženú len za materiálnymi hodnotami na úkor blížnych. Panna Mária povedala, že ešte stále je prítomných veľmi málo ľudí.

21. novembra 1990

- - -

Pozvanie pre kňazov

Ivetka hovorí: „Videli sme Pannu Máriu vynárať sa z hmly, neskôr už jasne, oblečenú v modrom, s modrým ružencom v rukách. Jej pohľad bol milý. Dala nám odkaz pre duchovného otca, aby sa v nedeľu konala na hore svätá omša. Nech pozve kňazov zo všetkých farností a aby boli bez strachu, že k tomu im pomôže Duch Svätý. Panna Mária povedala, aby svätá omša bola konaná na počesť jej a jej Syna, a poďakovala sa nám za to.“

25. novembra 1990

- - -

Ja som Nepoškvrnená Čistota

Katka a Ivetka hovoria: „Po skončení modlitby ‚Mária, Matka naša, skry nás pod svoj plášť‘ videli sme vynárať sa z hmly obrysy postavy, tvár, korunu, šaty. Panna Mária bola oblečená v bielom, mala šaty so zlatým lemovaním a priesvitný závoj. Spýtali sme sa jej, ako sa volá. Tá krásna žena nám povedala:

‚Ja som Nepoškvrnená Čistota.‘ Na otázku, odkiaľ prišla, sme dostali odpoveď: **‚Ja prichádzam z Neba.‘** Ďalej dodala: **‚V sobotu bude môj sviatok (8. decembra, Nepoškvrnené počatie Panny Márie). Bola by som rada, keby sem ľudia prišli a túto púť zasvätili môjmu Synovi.‘**

Počas otázok sa Panna Mária usmievala. Potom povedala, aby sme zopakovali posolstvo, lebo prišlo mnoho nových ľudí, ktorí ho ešte nepoznajú a znova odporúčala modliť sa svätý ruženec. Nakoniec sme prosili Pannu Máriu o vyliečenie chorých a ich príbuzných. Panna Mária povedala: **‚Na uzdravenie z telesnej i duševnej choroby je potrebné denne sa modliť celý svätý ruženec (radostný, bolestný i slávnostný), postiť sa v stredu aj v piatok a piť vodu z prameňa na hore. Príčinou každej choroby je hriech.‘**

Potom dodala, že chorí budú uzdravení, ale nie všetci.“

2. decembra 1990

- - -

Nebojte sa a príd'te ku mne

Katka a Ivetka: „Videli sme Pannu Máriu vynárať sa z hmly v podobe sediacej postavy. Bola oblečená v bielom a mala biely závoj. V zopätých rukách držala bielu ľaliu, znak čistoty. Pozerala sa na nás šťastným pohľadom. Boli sme z toho nadšené.

Prehovorila k nám slovami:

„Svätú omšu, o ktorú som už raz prosila - teraz žiadam. Nech je tu na mojom obľúbenom mieste v deň narodenia môjho Syna, aby tu ľudia prijali telo a krv Ježiša Krista.“

Pýtali sme sa jej, ako tam budeme chodiť, keď príde sneh a mráz, pretože tu bývajú kruté zimy. Panna Mária odpovedala:

„Nebojte sa ani snehu ani mrazu a vetra a príd'te ku mne. Ved' ja som ešte nikomu neublížila, len pomohla.“

Povedali sme jej, že ľudia nám nechcú veriť, že sa nám tak často zjavuje. Panna Mária na to odpovedala:

„Zjavím sa toľkokrát, koľkokrát to bude potrebné.“

8. decembra 1990

- - -

Zázrak príde v pravý čas

Ivetka: „Pomodlili sme sa všetky modlitby ako obvykle a hneď nato sa nám ukázala silná žiara, v ktorej sme videli obrysy Panny Márie. Celá žiarila, ale najviac žiarila jej koruna. Mala roztvorenú náruč a z rúk jej žiarilo jasné svetlo. Spýtala som sa jej, či by neurobila nejaký viditeľný zázrak, aby nám ľudia verili a prichádzali sa sem modliť svätý ruženec. Panna Mária zvážnela a odpovedala:

„Zázrak príde v pravý čas.“

Potom v tej krásnej žiare odišla.“

9. decembra 1990

- - -

Pokáním a modlitbou k radosti

Ivetka: „Nakoľko sa duchovný otec kázal spýtať, spýtala som sa na začiatku, čo by mali ľudia robiť, aby boli sviatky Vianoc radostné, aby sa prežili v šťastí. Panna Mária povedala:

„Na to všetko je potrebné, aby všetci ľudia vykonávali pokánie a aby sa modlili svätý ruženec. To im bude zárukou prežitia krásnych a radostných sviatkov.“

Keď Panna Mária hovorila o pokání, ukázala rukou na srdce.“

16. decembra 1990

- - -

Svätý ruženec - všetky potrebné milosti

Ivetka: „Videli sme Pannu Máriu a povedala nám, že za krátky čas príde viditeľné znamenie. Pýtali sme sa jej, prečo vždy odporúča modliť sa svätý ruženec. Odpovedala:

„Ja som Nepoškvrnená Čistota, ale aj Kráľovná svätého ruženca. Kto sa modlí ruženec, vyprosuje si zároveň všetky potrebné milosti.“

23. decembra 1990

- - -

Čisté srdce - príbytok Ježiša

Dievčatá prosili Pannu Máriu o požehnanie pre kňazov. Ona sa iba usmiala a akoby prikývla na

znak toho, že ich bude ochraňovať. Potom im povedala: „**Na narodenie môjho Syna nech majú ľudia čisté srdcia, aby v nich mohol Ježiško prebývať a aby ho mohli počas týchto sviatkov prijímať do čistých srdiec.**“

24. decembra 1990

- - -

Podstatné sú dobré skutky

(sviatok Narodenia Ježiša Krista)

Ivetka: „Chceli sme sa opýtať Panny Márie, či nás má rada, ale nevedeli sme, ako na to. Ona to však vedela aj bez otázky a odpovedala nám sama:

„Mám rada všetkých ľudí, ktorí sa modlia ruženec, ale aj tých, ktorí ma urážajú.“ Povedala, aby sme ešte zopakovali to, čo povedala na Štedrý večer a dodala: **„Nie je podstatné, aby ste mali plné stoly. Nie preto sa Ježiško narodil v chudobnej maštali, ale podstatné je to, aby ste mali u Boha mnoho dobrých skutkov.“**

25. decembra 1990

- - -

Skúška odvahy

Panna Mária dievčatkám povedala:

„Víchrica, ktorá bola včera večer, bola skúškou, či ľudia prídu na horu, či pamätajú na predchádzajúce posolstvo, keď som im povedala, aby sa nebáli snehu ani mrazu a vetra a prišli ku mne. Ved' som ešte nikomu neublížila, len pomohla.“

26. decembra 1990

- - -

Medailón Nepoškvrnenej Čistoty a jej pomoc

Dievčatá sa spýtali Panny Márie, čo by si priala. Odpovedala:

„Dajte urobiť medailóniky, na ktorých bude na jednej strane moje meno, ktoré som vám povedala, ale len začiatkové písmená. Pod ním moje Nepoškvrnené žiariace Srdce a biela ľalia - znak mojej čistoty. Na druhej strane nech som ja s mojím Synom v náručí. Tie nech nosia len tí ľudia, ktorí majú úctu ku mne a k môjmu Synovi. Kto bude nosiť tento medailónik, ctiť moju čistotu a vzývať moje meno - Nepoškvrnená Čistota, tomu vždy pomôžem, keď ma poprosí o pomoc.“

Dievčatá potom prosili o požehnanie svätej Cirkvi a všetkých rehoľných sestričiek. Panna Mária nič nepovedala, iba sa milo usmiala.

30. decembra 1990

Rok 1991

Môj Syn - pravá Cesta

„Moje drahé deti!

Všetkých vás požehnávam a bola by som rada, keby ste v novom roku mali pevnú vieru, čisté srdcia a milovali mňa a môjho Syna, pretože môj Syn je tá pravá Cesta.“

Keď Panna Mária povie „Moje deti“, má na mysli všetkých ľudí.

1. januára 1991

- - -

Obety pre Najsvätejšiu Trojicu

Panna Mária sa zjavila dievčatám celá v bielom, nemala korunu ani ruženec. Povedala: „**Bola by som rada, keby ste zasvätili dnešný deň Najsvätejšej Trojici a obetovali jej všetky skutky.**“ Na otázku, čo by si priała od rehoľných sestričiek, povedala: „**Aby boli čisté a svoje modlitby svätého ruženca obetovali za hriešnikov.**“

6. januára 1991

- - -

Zvir - požehnaná hora

Ivetka: „Panna Mária nám poďakovala. Spýtali sme sa jej, či aj ostatné studničky na hore sú požehnané, pretože je tu mnoho ľudí a nestačia si набраť vody. Panna Mária nám povedala: „**Mojím príchodom je požehnaná celá hora.**““

13. januára 1991

- - -

Ja prídem v pravý čas

Panna Mária dievčatám opäť poďakovala. Bola zvlášť smutná. Povedala: „**Je mi ľúto, že sa moje deti navzájom vraždia, hoci ja som vaša milujúca Matka, Matka všetkých ľudí. Táto katastrofa v Perzskom zálive vôbec nie je vôľa Božia, pretože nad svetom vládne už niekoľko rokov diabol. Ak budete, deti moje, očakávať katastrofu, tak príde. Ale ak sa tomu vzopriete, odhodláte sa a úplne sa oddáte do Božích rúk a budete sa modliť, Staň sa vôľa Božia!**“, tak vás nešťastie obíde, pretože ja prídem v pravý čas.

Som vaša milujúca Matka a svojim drahým deťom radím, aby v tejto dobe nosili na sebe posvätené veci a diabol nebude mať nad vami takú veľkú moc.“

20. januára 1991

- - -

Spev - radosť Márie

Ivetka: „Dnes, keď sme videli Pannu Máriu, opäť bola smutná. Povedala nám, aby sme zopakovali posolstvo z predchádzajúcej nedele a poprosila:

„Pomodlite sa za moje trpiace deti Otčenáš, Zdravas, Sláva a Verím.“

Myslela tým ľudí v Perzskom zálive. Potom dodala:

„Urobíte mi radosť, keď budete spievať pesničky o mne a mojom Synovi.“

27. januára 1991

- - -

Mária - naša štedrá Mama

Panna Mária povedala Ivetke:

„Možno vieš, moje drahé dieťa, že dnes je môj sviatok. Dnes sú moje štedré ruky preplnené darmi. Dnes sa stanú mnohé zázraky, hriešnici sa obrátia, bohatí zistia, že im nezáleží na hmotnom bohatstve, ale že bohatí sú tí, ktorí majú duchovné bohatstvo. A tí, ktorí v srdciach pyšne zmýšľajú, zistia, že sa vlastne nemajú čím chváliť. Toto vám hovorí vaša milujúca Matka.“

2. februára 1991

- - -

Mojimi deťmi sú všetci

Ivetka: „Ľudia mi dali ružence a zázračné medaily, na posvätenie. Pred zjavením sme ich poukladali na lavičku, no prv než som stihla o to poprosiť, Panna Mária mi povedala: ‚Ivetka, viem, čo si žiadaš.‘ A rukou požehnala predložené veci. Potom povedala: **„Ja budem stále pri vás, ale len ten pocíti moju prítomnosť, koho modlitby vychádzajú z čistého srdca a sú úprimné. Ja som vaša Kráľovná a zároveň milujúca Matka, a chcela by som, aby moje deti šli po tej istej ceste, ako som kráčala ja - po ceste poslušnosti a zbožnosti.**

Mojimi deťmi sú všetci, aj tí, čo ma nenávidia. Preto prosím svojho Syna za nich. Prosím o to, aby hriešnici nikdy nepoznali, čo je hriech, a tí, čo ma nenávidia, aby nepoznali nenávisť a nelásku. Pretože Ježiš má rád každého človeka.‘ Panna Mária bola šťastná, že prišlo mnoho ľudí.“

3. februára 1991

- - -

Viac záleží na čistote duše

Ivetka: „Dnes nám Panna Mária povedala, že by bola rada, keby deti počas tohto pôstneho obdobia premýšľali nad bolesťou a utrpením jej jednorodeného Syna. Panna Mária dodala: ‚Niektoré moje deti si pletú pojmy, pretože viac záleží na čistote ľudskej duše, ako na zmene oblečenia alebo na nejedení mäsitých pokrmov.‘“

10. februára 1991

- - -

Musím nad vami plakať

Podľa svedectva Ivetky bola Panna Mária veľmi smutná. Mala čierne šaty a čierny závoj, v rukách držala drevený ruženec. Povedala: **„Deti moje, prosím vás o pokánie. Uvedomte si, že máte jedného Otca a jednu Matku, ktorá na vás čaká v Nebi. Matka by sa mala zo svojich detí tešiť, ale ja musím nad vami plakať, pretože blúdite v hriechu.“**

Dievčatá nikdy predtým nepočuli o Turzovke, no niekto ich poprosil, aby sa na ňu Panny Márie spýtali. Ona odpovedala: **„Želám si, aby bol na Turzovke postavený kostol.“**

17. februára 1991

- - -

Boh je milosrdný Otec

Panna Mária bola oblečená v bordových šatách, závoji a plášti a mala čierny pás. Povedala: **„Modlitba je veľká zbraň, ktorou si možno čokoľvek vydobýť, no len ak vychádza z čistého a úprimného srdca. Niektorí ľudia si Pána Boha predstavujú ako sudcu, no nie je to tak, lebo On je dobrý a milosrdný Otec Neba i Zeme.“** Ivetka: „Spýtala som sa, prečo bola Panna Mária v minulú nedeľu oblečená v čiernom. Odpovedala, že v Perzskom zálive, kde je teraz vojna, idú skoro všetky duše do zatratenia a Ona počuje ich strašné výkriky od bolesti.“

24. februára 1991

- - -

Už iba v prvé nedele

„Moje drahé deti!

Prichádzam preto, lebo mojich najbližších, ktorých si od počiatku svojho života ctím - nášho nebeského Otca a môjho jednorodeného Syna - ale i mňa samu - ľudia urážajú. Ako vašu Matku ma bolí, že moje vlastné deti urážajú svojho Otca a môjho jednorodeného

Syna. Od dnešnej nedele tu budem vždy prítomná, ale vaše oči ma uvidia, a tvoje srdce, Ivetka, počuje iba každú prvú nedeľu v mesiaci. Pretože väčšina z vás sa na prvý piatok vyspovedá, očistí si tak srdce a dokáže si moje slová uvedomiť a v srdci nad nimi rozmýšľať.“

3. marca 1991

- - -

Som Kráľovná pre vás

Panna Mária bola na začiatku usmiata, mala oblečené biele šaty, modrý plášť, modrý závoj a mala modrý ruženec. Na hlave tentoraz nemala korunu a bola - ako vždy - bosá. Ďakovala, že sem ľudia prišli a všetkých žehnala. Potom povedala:

„Ja som vo svojom nebeskom živote Služobnicou pre Boha Otca, Matkou pre Syna a všetky svoje deti a Kráľovnou pre vás všetkých.

V túto nedeľu by som bola rada, keby nebolo takého dieťaťa, čo by sa nepomodlilo k svätému Tomášovi za všetkých pochybujúcich, lebo on bol neveriaci, ale učinil pokánie. Preto on predostrie vaše modlitby svojmu nebeskému Otcovi, aby mohli byť zvlášť milostivo vyslyšané.“

Potom Panna Mária zverila Ivetke prvé tajomstvo.

7. apríla 1991

- - -

Nepriateľstvo medzi Ženou a diablom

Panna Mária povedala: **„Prajem si, aby ste boli tento mesiac obzvlášť čistí srdcom, pretože tento mesiac je zasvätený mne. Vaše prosby budú zvlášť vyslyšané, ale musia byť úprimné a vychádzať z čistého srdca. Modliť sa znamená rozmýšľať nad slovami, ktoré vyslovujete. Tento mesiac vás bude diabol veľmi pokúšať, pretože ma nenávidí, a ja nenávidím diabla. No keď sa budete riadiť mojou výzvou, ja zvíťazím!“**

5. mája 1991

- - -

Len moje modlitby nestačia

„Panna Mária povedala, že nie je spokojná s tým, ako mnohí prežili máj. Povedala, že keď budeme tak konať, tak náš rozhovor s ňou bude skrátený.“ Ďalej Ivetka hovorí: „Ja som sa prihovarila za chorých a Panna Mária si praje, aby sa títo dotýkali lavičky, a na ďalšie zjavenie budeme svedkami toho, že majú začo niesť ten kríž. Upozornila nás, aby sme nechceli, žeby nám náš dobrý Otec ukázal, že On je Pán Neba i Zeme. Nakoniec Panna Mária povedala: **„Budem sa za vás modliť, moje drahé deti, ale len moje modlitby nestačia, musia k tomu byť i vaše.“**

9. júna 1991

- - -

Modlitba za čistotu

„Panna Mária rukou požehnala veci, ktoré boli na lavičke. Potom povedala, aby sme nezabúdali na zmysel svojho života. Jej Syn nechce od nás mnoho, On od každého požaduje len toľko, koľko mu môže dať. Povedala, že keď máme pokúšenia, aby sme si uvedomili, že Ona je vždy pri nás. Vtedy by sme sa mali modliť modlitbu:

„Nepoškvrnená Čistota, pomôž mi udržať čistotu srdca.“

Boh je láska a záleží na nás, ako ho prijmem. Panna Mária povedala, že špina na jej plášti, to sú naše hriechy.“

7. júla 1991

- - -

Prajem si od vás modlitbu a obeť

„Panna Mária povedala, že si praje od nás obeť a modlitbu. Potom povedala:

„Deti moje, nehrešte, lebo neviete, ako si tým škodíte.”“

Ivetka: „Ja som sa jej spýtala, ako sa to stalo, že zmizli škvrny z jej plášt'a. Ona povedala:

„Mnohí z vás mi dnes priniesli obeť.” Dodala: **„Prajem si od vás obeť a modlitbu a želám si, aby ste sa tento mesiac viac venovali hriešnikom.”“**

4. augusta 1991

- - -

Božia návšteva je už blízko

„Moje drahé deti!

Oči máte zakalené hriechom. Som veľmi smutná z toho, že satan má už mnohé roky svet v rukách. No smutnejšia som z toho, že vám musím povedať takúto vec na môj sviatok. Božia návšteva je už blízko, a preto - hľadajte lásku.”“

8. septembra 1991

- - -

Modlite sa za všetkých

„Moje drahé deti!

Prajem si, aby ste sa tento mesiac spoločne modlili za obrátenie hriešnikov. Chcela by som, aby ste sa v tento mesiac viac a viac milovali, aby medzi vami vládol pokoj Ducha Svätého. Chcem, aby som ja žila vo vás a vy vo mne. Som predsa vaša Matka. Ja sa za vás modlím, ale modlite sa aj vy za seba a za všetkých okolo vás.”“

6. októbra 1991

- - -

Ďakujte nebeskému Otcovi

„Moje drahé deti!

Som smutná, lebo ste sa odnaučili ďakovať svojmu nebeskému Otcovi. Prichádzam sem preto, aby som vás upovedomila o tom, na čo zabúdate. Žíte podľa mojich posolstiev. Naučte sa ďakovať, lebo môj Syn ma sem už viac nepustí. Ďakujte nebeskému Otcovi za všetko, čo vám dáva.”“

3. novembra 1991

- - -

Ešte je čas...

„Moje drahé deti!

Tak málo chcete, aby sa uskutočnila Božia vôľa! Ja som celý život robila to, čo Boh odo mňa chcel. Ďakujte. Teraz je čas, keď sa vám môj Syn ponúka, je ešte čas...”“

8. decembra 1991

- - -

Rok 1992

Načúvajte Bohu

„Moje drahé deti!

Tak málo do modlitieb vkladáte lásku... Môj Syn všetko robil s láskou. Teraz sa vám môj Syn ponúka, a vy ho toľkokrát nechcete prijať. Modlím sa za to, aby ste viac načúvali Bohu, čo od vás chce, lebo nie vždy chce Boh to, čo chce človek.“

5. januára 1992

- - -

Zabúdate na pokoru

„Moje drahé deti!

Zabúdate na pokoru... Pokoru nedokázal pochopiť iba satan. Moje drahé deti, snažte sa byť pre každého Božou milosťou. Modlite sa svätý ruženec a modlite sa za mládež, lebo je to veľmi potrebné!“

9. februára 1992

- - -

Buďte viac jednoduchí

„Moje drahé deti!

Chcela by som, aby ste tento mesiac viac rozmýšľali nad utrpením môjho Syna. Môj Syn vás pozýva, aby ste šli cestou, na ktorej teraz stojí On. Buďte viac jednoduchí a viac sa modlite.“

8. marca 1992

- - -

Ďakujte za kríž

„Moje drahé deti!

Môj Syn vás pozýva. Chodte k nemu a zažijete pravé šťastie a pravý pokoj. Moje drahé deti! Tak veľmi by som vás chcela viesť! Otvorte mi svoje srdcia a zažijete pravý pokoj a pravé šťastie. Ďakujte za kríž...“

5. apríla 1992

- - -

Chcem byť prítomná vo vás

„Moje drahé deti!

Som veľmi šťastná, že ste sem prišli. Chcela by som, aby sme sa tento mesiac spojili v modlitbách svätého ruženca. Deti moje, veľmi by som chcela byť prítomná vo vás a tak vám pomáhať dostať sa do nebeského domova.“

3. mája 1992

- - -

Chcela by som vás naplniť

„Moje drahé deti!

Tak veľmi vás milujem! Chcela by som žiť spolu s vami ako vaša Matka. Ste takí prázdni -

a ja by som vás chcela naplniť. No musíte sa mi otvoriť modlitbou...”

7. júna 1992

- - -

Žite večnú pravdu

„Moje drahé deti!

Žite večnú pravdu! Ochráňajte si duchovné zlato! Tí, ktorí si myslia, že keď majú zlato zeme, majú všetko - nemajú nič a sú v tme. Žite tak, aby ste žili večne!“ Ivetka záverom posolstva povedala: „Chcem vám povedať, že Panna Mária dnes bola šťastná.“

5. júla 1992

- - -

Oslavujte Otca

„Moje drahé deti!

Prišiel čas, aby som vám povedala: Chod'te do domu nášho Otca a tam ho oslavujte svojim srdcom, lebo v tom je ukryté vaše šťastie.“

8. augusta 1992

- - -

Staňte sa malými

„Moje drahé deti!

Staňte sa malými, aby ste raz mohli byť veľkí. Naplňte sa radosťou z modlitby, aby ste potom mohli roznášať pokoj.“

6. septembra 1992

- - -

Ste dušou chorí

„Moje drahé deti!

Ste dušou veľmi chorí a vaše telo si na túto chorobu zvyklo, pretože nepoznáte, čo je Boh a čo znamená Boha stratiť. Modlite sa, aby ste sa vyliečili.“

4. októbra 1992

- - -

Máte tak málo času!

„Moje drahé deti!

Prosím vás, modlite sa... Ani neviete, ako veľmi vám to pomôže. Máte tak málo času! Moji drahí, staňte sa deťmi, lebo iba deti budú vedieť, čo je modlitba.“

8. novembra 1992

- - -

Ste srdcom prázdni

„Moje drahé deti!

Ste tak srdcom prázdni a vaše životy sú nenaplnené. Ani neviete, čo strácate každým odmietnutím Božej prítomnosti... Jedine Boh vás môže naplniť - preto verte v jeho silu a v jeho pomoc. A potom všetko, čo sa zrodí vo vás, bude dobré.“

6. decembra 1992

- - -

Rok 1993

Vojdite do mojej pokory

„Moje drahé deti!

Vojdite do mojej pokory a ja vás naplním láskou svojho Syna, pretože iba tak dokážete prijať každú milosť a dokážete sa modliť každou svojou myšlienkou a skutkom. A tak sa stanete dokonalým obrazom nášho Otca.“

3. januára 1993

- - -

Prijmite pokoj a lásku

„Moje drahé deti!

Prosím - prijmite pokoj môjho Syna! Ani len neviete, aké dôležité je pre vás plniť Božiu vôľu. Ten, kto žije podľa Božej vôle, žije v láske. Ten, kto má lásku, má všetko. Modlite sa, aby ste prijali pokoj a lásku.“

7. februára 1993

- - -

Príďte ku mne

„Moje drahé deti!

Milujem vás a prosím, modlite sa jeden za druhého, pretože len skutočnou modlitbou dokážete pochopiť vzťah bratov a sestier k Ježišovi.

Príďte ku mne a začnite nový život s naším Otcom, život radosti. Modlím sa za vás a čakám na vašu veľkú túžbu po mne a mojom Synovi.“

7. marca 1993

- - -

Obetujte svoj život Bohu

„Moje drahé deti!

Znovu vás prosím, zmeňte svoj život a úplne ho obetujte Bohu, pretože len tak sa váš život stane večným. Ó, deti, naučte sa hovoriť toto: „Staň sa Tvoja svätá vôľa všade a vo všetkom, lebo v Tebe je ukrytý večný pokoj.“ Modlite sa to až dovtedy, pokiaľ nepochopíte, že srdcom každej duše je pokoj.“

4. apríla 1993

- - -

Darujte sa Ježišovi

„Moje drahé deti!

Som veľmi potešená, že ste sem prišli v takom počte. Prišla som vás poprosiť - ani len neviete, koľko tento svet potrebuje obety. Prosím, prinášajte obety za druhých s láskou. Úplne sa darujte Ježišovi.“

9. mája 1993

- - -

Rozprávajte sa s naším Otcom

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Ja, vaša Mama. Moje detičky, začnite sa, prosím vás, skutočne rozprávať s naším Otcom ako o Otcovi, aby vaše slová boli sväté, aby vaše slová robili zázraky. Miluje vás a čaká...“

6. júna 1993

- - -

Prosím, pomôžte mi!

„Moje drahé deti!

Žehnám vás... Malé duše, zdvojnásobte svoje modlitby a začnite sa skutočne postiť. Ani len neviete, ako potrebujem vaše modlitby a pôsty na obrátenie poblúdlých! Prosím, pomôžte mi!“

Potom, po malej odmlke, dodala: „Nech pokoj Boží bude s vami.“

Po oznámení tohto posolstva Panny Márie prítomným Ivetka Korčáková dodala: „V mene Panny Márie by som vás všetkých chcela pozvať na augustovú prvú nedeľu. Ešte raz zdôrazňujem - v mene Panny Márie, a úplne všetkých.“

4. júla 1993

- - -

Prijmi lásku a milosti!

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Milujem vás a nekonečne túžim po vašej spásе. Dnešný deň som zvlášť posvätila mojimi a vašimi modlitbami, ktoré ste obetovali na môj úmysel.

Dnes, cez Pána lásky a cez moje Nepoškvrnené Srdce, prúdi more milostí pre vás. Duša, prijmi lásku, v ktorej a pre ktorú si bola stvorená. Duša, nikdy neodmietaj priazeň svojho Pána, ktorý ťa tak šialene miluje. Prijmi milosti, ktoré dnes boli pre teba pripravené!“

Po tlmočení posolstva Panny Márie prítomným pútnikom Ivetka Korčáková dodala:

„Teraz môžeme spoločne poďakovať, nezáleží na tom, akého sme vyznania. Našej Mame na tom vôbec nezáleží, lebo Ona miluje rovnako nás všetkých. Teraz poďakujme všetci spolu za tie veľké milosti, ktoré pre nás v tento deň pripravila.“

Panna Mária povedala, že táto nedeľa bude niečím výnimočná pre každého z nás. To môže byť veľmi, veľmi výnimočné, ak prijmem tie milosti, a tento deň bude výnimočný pre každého z nás, lebo Panna Mária nás miluje.“

8. augusta 1993

- - -

Zmeňte svoj život

„Moje drahé deti!

Moji milovaní... Chcela by som v týchto dnešných časoch byť zvlášť pri vás. Začnite žiť radostne! Ako vás môžem urobiť šťastnými, pokiaľ vy sami nechcete začať?

V mene najsvätejšieho Boha vás prosím - zmeňte svoj život! Svoj starý život darujte do môjho Srdca a učte sa od môjho Syna žiť večne. Ste hlboko v mojom Srdci a v mojich modlitbách...“

5. septembra 1993

- - -

Prosím, modlite sa spolu!

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Moji milovaní, chcela by som, aby ste v tomto čase boli zvlášť spojení v modlitbe. Vpusťte do vašej modlitby Ducha Svätého! Ani len neviete, koľko zvláštnych milostí pre vašu dušu prinesie rozjímanie nad tajomstvami svätého ruženca. Prosím, modlite sa spolu túto modlitbu za obrátenie hriešnikov.“

3. októbra 1993

- - -

Rozjímajte o Ježišových bolestiach

„Moje drahé deti!

Milujem vás a som šťastná, že som sem mohla prísť. Chcela by som vám povedať, že Kráľ lásky by bol rád, keby ste v týchto časoch zvlášť rozjíмали o jeho veľkých bolestiach. On cez tieto veľké bolesti chce kriesiť vaše duše a oživiť vašu vieru. Chcela by som byť zvlášť pri vás v každom momente vášho života. Viac uvažujte nad mojimi slovami. Nad slovami svojej Mamy.“

7. novembra 1993

- - -

Nechajte sa Ježišom oslobodiť

„Moje drahé deti!

Moje detičky, ďakujem vám, že ste sem prišli. Chcela by som vám dať veľa mimoriadnych milostí v tomto čase. Ale nechajte, aby vás Ježiš urobil slobodnými. Nedopustíte, aby nepriateľ uberal z vašej slobody, za ktorú bolo vyliatej toľko presvätej krvi Kristovej. Slobodná duša je duša dieťaťa. Bolo by mi milé, keby ste sa v tomto mesiaci zvlášť snažili stať sa deťmi.

Som pri vás, aby som vám pomáhala prijímať Chlieb večného života.“

5. decembra 1993

- - -

Rok 1994

Zrod'te sa pre modlitbu

„Moje drahé deti!

Znovu sa zrod'te pre modlitbu vášho života. Prečo sa robíte slepí pred toľkou Božou láskou! Naplňujete sa falošnými láskami tohto sveta a vyhadzujete tú pravú lásku.

Moje drahé deti, prosím vás, snažte sa využívať najsvätejšie sviatosti viac do hĺbky. Chcíte sa modliť viac do hĺbky. Ja sa modlím spolu s vami. Modlím sa o pokoj do vášho vnútra.“

9. januára 1994

- - -

Nechajte sa upokojiť Ježišom

„Moje drahé deti!

Som rada, že tu môžem byť s vami. Prosím, nechajte sa upokojiť Ježišom. Ste naplnení hlukom a nepokojom tohto sveta, a pritom zabúdate byť pokorní a tichí pred Bohom. A tak necítite, čo vo vás chce urobiť eucharistický Ježiš. Čo vo vás chce urobiť modlitba.

Ak sa cítite slabí, všetky svoje slabosti vložte do môjho Srdca a tak sa Boh cez vás môže prejaviť vo svojej sile.“

6. februára 1994

- - -

Boh je Láska

„Moje drahé deti!

Milujem vás! A ďakujem vám, že ste sem prišli. Prosím vás o vašu lásku pre Boha a pre vašich blížnych.

Mnohí z vás sa modlia povrchno a potom v modlitbe nič neprežívajú. Do hlbkej modlitby je potrebné vložiť celého seba. Všetko, čo máme, a všetko, čo sme.

Necháte sa slepo zotročovať týmto svetom, a potom milujete povrchno. Boh je Láska. A iba Láska vás môže oslobodiť.“

6. marca 1994

- - -

Žite pre lásku

„Moje drahé deti!

Chcem vám v mene Toho, ktorý svojou láskou premohol smrť, pozdraviť a teším sa, že môžem byť s vami.

Pýtate sa, prečo som prišla. V tento svätý deň vám chcem odpovedať: Prišla som preto, aby som vám pripomenula, že ste boli stvorení pre lásku. Chcem vás naučiť žiť pre lásku. Pozývam vás do Božieho milosrdenstva. A chcem vám dať kus radosti z Neba.“

3. apríla 1994

- - -

Dozrievajte v láske

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli a chcem vám povedať, že ešte málo poznáte Pána, svojho Boha. Veľa rozprávate o Bohu, ale málo podľa neho žijete. Nenechali ste ešte svoje skutky, svoje srdce a svoje slová dozrieť v láske.

Tento svet je chorý, lebo je naplnený hnusom a nečistotou. Nechcete túžiť po tom, po čom túži tento svet. Milujem vás! A nesmierne mi záleží na čistote vášho srdca...“

8. mája 1994

- - -

Boh vám dá silu

„Moje drahé deti!

Milujem vás a ďakujem vám, že ste tu zostali.

Chcela by som vám povedať ako Mama, poprosiť vás, aby ste začali žiť jednoducho, rozmýšľať jednoducho a konať jednoducho. Vyhľadávajte ticho, aby sa vo vás mohol znovu narodiť Duch Kristov.

Nedovoľte, aby vás tento svet urobil dvojtvárnymi. Prosím vás, staňte sa živým Evanjeliom. Nebojte sa, že ste slabí. Boh vám dá silu.

Modlím sa, aby som počula odpoveď na moje volanie.“

5. júna 1994

- - -

Prosím - zmeňte svoj život!

„Moje drahé deti!

Milujem vás a prosím - zmeňte svoj život! Počujte hlas svojej Matky... Ježiš je vo vás! Boh je vo vás! Nežite tak, že si nevšímate veľkú starostlivosť, ktorá je o každého jedného z vás. Nežite ako tí, čo vidia, a predsa sú slepí, ako tí, čo počujú, a predsa sú hluchí. Boh je tu...“

3. júla 1994

- - -

Milujem vás a teším sa

„Moje drahé deti!

Veľmi sa teším, že ste vstúpili do môjho Srdca. Ďakujem vám. Doba, v ktorej žijete, je veľmi vážna. A len takýmto spôsobom môžete duchovne prežiť. Chcem vám darovať Srdce Ježišovo. Aby sme sa raz všetci stretli v Nebi. Doma.

Milujem vás takých, akí ste. Každý môj syn a dcéra nech mi povie:

„Mama - a teraz chcem žiť ináč. Chcem ísť k Otcovi a úplne Ti dôverujem, že ma k nemu privedieš.“

Milujem vás. Milujem vás...! Chcem, aby ste boli šťastní. Ale tento svet vás nikdy neurobí šťastnými. Teším sa...!“

7. augusta 1994

- - -

Všetci ste bratia a sestry

„Moje drahé deti!

Prijmite do svojho života Boha ako dobrého Otca, ktorý vás miluje a záleží mu na vás. Snažte sa a chcete zmeniť svoj život. Prijmite to, že ste všetci bratia a sestry, že sme všetci v ruke Otcovej a vidí nás.

Prijmite toto ako pravdu a tak sa naučíte dôverovať. Hovorte tak: „Otče, daj, aby som každého dokázal prijímať ako brata a sestru. Daj, aby som každého prijal v Tvojej láske. Amen.“ Milujem vás...“

4. septembra 1994

- - -

Dávaj radosť

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Minulý mesiac som vám hovorila, aby ste sa modlili túto modlitbu: „Otče, daj, aby som každého prijímal ako brata a sestru.“ Teraz vám hovorím: Hovorte Otcovi o svojich ťažkostiach a o ťažkostiach svojich blížnych. A takýmto spôsobom zabudnete na seba. Je to jednoduché! Bud' šťastný, pretože Boh ťa miluje, a pretože si pre neho veľmi dôležitý. A túto radosť dávaj ďalej. Aby ostatní mohli veriť skrze tvoju radosť, že Boh nás miluje. Koľko je tých, ktorí toto nevedia. Preto ťa prosím, modli sa za nich!“

9. októbra 1994

- - -

Život bez Boha nemá zmysel

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Prosím Boha, aby moje odkazy vás doviedli na miesto, kedy pochopíte, že život bez Boha nemá zmysel. A potom môžete skutočne vnímať to, ako

vás Boh veľmi miluje.“

6. novembra 1994

- - -

Zostanem s vami

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. Nech ste sem prišli s akýmkoľvek úmyslom, aj tak vám ďakujem. Milujem vás!

Prosím, daruj mi svoju dôveru. Aj keby vás opustili vaši najbližší, ja stále zostanem s vami.“

4. decembra 1994

- - -

Rok 1995

Darujte mi vaše problémy

„Moje drahé deti!

Znovu vám chcem povedať: Ďakujem vám, že ste sem prišli, nech ste sem prišli s akýmkoľvek úmyslom. Prosím, darujte mi vaše problémy a starosti, lebo iba Boh vás vie od nich oslobodiť. Modlite sa túto modlitbu: „Bože, odovzdávam Ti celú svoju minulosť a vkladám do Teba celú svoju budúcnosť. Ďakujem Ti za dnešok, ktorý mi dávaš. A ďakujem Ti preto, lebo si so mnou a môžem sa radovať, lebo viem, že Ty si ma nikdy neopustil.“ Prosím, prosť Boha o to, aby vám dal pochopiť túto modlitbu. A tak vaše srdce zaplaví jednoduchá detská radosť každý deň.“

8. januára 1995

- - -

Vaším poslaním je milovať

„Moje drahé deti!

Chcem vám povedať, že si vážim vašu obeť, ktorú sem prinášate a nesmierne sa radujem z každej vašej obety, prinesenej z lásky pre iných. Pozerám do vašich srdiec.

Chcem vám povedať toto: že poslaním každého jedného z vás je milovať, pretože na to je určený život, a len láska dokáže dať plnosť vášmu životu. Prichádzam vás prosiť o vaše áno, o vašu úprimnú túžbu po Bohu.“

5. februára 1995

- - -

Láska je pokoj

„Moje drahé deti!

Prosím, rozmyšľajte viac o mojich posolstvách. Prosím Boha o jedinou vec. A to, aby vo vás nechal svoj pokoj. Tento čas je zlodejom pokoja. Prosím, povedzte Bohu: „Milujem, a preto ľutujem. Milujem, a preto odpúšťam. Milujem a to je môj pokoj.“

5. marca 1995

- - -

Milujem vás!

„Moje drahé deti!

Milujem vás, milujem vás, milujem vás! Prosím, robte to isté! Nestrácajte čas... Najdôležitejšie je, aby ste si vo vnútri udržali pokoj. Prosím, otvorte viac srdce pre moje slová! Prijímam ťa takého, aký si...”

9. apríla 1995

- - -

Prosím, prosím, prosím!

„Moje drahé deti!

Milujem vás! Prosím, prosím, prosím, porozmýšľajte nad mojimi slovami! Zmeňte svoj život, ale urobte to kvôli láske. Zmeňte ľudí okolo seba, ale urobte to s láskou...”

7. mája 1995

- - -

Moje deti - zastavte sa...

„Moje drahé deti!

Milujem vás! A preto vás chcem poprosiť o to, aby ste si položili tieto otázky: Prečo sem moja Matka prišla? Prečo mi dáva odkazy? Prečo som tu teraz ja? Moje drahé deti! Prežívate veci veľmi povrchné... A pretože nejdete do hĺbky, nemôžete prežívať pokoj a radosť. Moje deti, zastavte sa, pretože Boh vás miluje!”

4. júna 1995

- - -

Zostávam pri vás

„Moje drahé deti!

Ďakujem vám, že ste sem prišli. A znova sa vás chcem spýtať, moje deti, čo ste sem prišli vidieť a čo ste sem prišli počuť? Túžila som, aby ste sem prichádzali počuť slová pokoja, aby ste sa i vy sami stali pokojom. Len jedno jediné Srdce bolo pre vás prebodnuté, a len jeden jediný Boh vás stvoril.

Keď teraz pozerám na vás, v každom jednom z vás vidím znak Boha. A vy všetci ste jeden veľký obraz Boha. Chcela by som, aby ste takto začali vidieť Boha aj vy. Aby ste boli ľudia plní šťastia a lásky, ľudia plní Boha.

Zostávam pri každom jednom z vás preto, aby ste pochopili cenu večného života. Milujem vás.”

9. júla 1995

- - -

Čakám vás v Nebi

„Moje drahé deti!

Toto moje zjavenie tu je posledné. Milujem vás...! A ďakujem všetkým za to, čo ste tu pre mňa urobili...

Moje milované deti!

Takto som to chcela, aby vás to prebudilo zo sna prázdnoty. Aby ste pochopili, že potrebujete obrátenie. Pre túto dobu potrebujete obrátenie! Prosím, prosím!

Zostávam na tejto hore prítomná. Začnite teraz uvažovať nad mojimi posolstvami! Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu! Pretože potrebujete byť viac jednoduchí a

ostrážiti...

Prichádza doba, ktorá je už tu. Zostaňte teda ako deti. Úplne slobodní pre Boha. Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím! Ja vás milujem a čakám vás v Nebi..."

6. augusta 1995

**V túto nedeľu by som bola rada, keby nebolo takého dieťaťa, čo by sa nepomodlilo k
svätému Tomášovi za všetkých pochybujúcich.**

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. apríla 1991

Prosíte, a neveríte

Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi za to, že nám daroval a že stvoril M ROSU kvietok menom - Panna Mária. Chválím Pána za krásne dielo, ktorým ospevujeme a uctieваме našu Matku, veď mnohí z nás o nej už toľko počuli, toľko rozprávala a predsa sme jej neuverili. Ona je však verná. A aj keď my neveríme, Ona nás miluje, chráni a čaká, kým sa k nej vrátíme ako jej poslušné deti. Kto vlastne som a prečo vám píšem? Aj ja som neposlušná Máriina dcéra, ktorá našla cestu k svojej Mame. Rozpoviem Vám príbeh, v ktorom Panna Mária urobila zázrak.

Po Slovensku putovala socha Panny Márie Fatimskej a v jedno krásne slnečné dopoludnie prišla aj do ilavskej farnosti. Na slávnosti bolo i jedno dievča. Bola som to ja. Otec bol vtedy v nemocnici, mama bola psychicky na dne. Ja som mala problémy v škole, veď to bolo pár týždňov pred maturitami, a ešte aj moja viera v živého Ježiša ochabovala.

Kľáčala som na kolenách a modlila som sa: „Panna Mária, uzdrav môjho ocka. Pošli ho aspoň na chvíľu domov. Prosím Ťa.“ Nevieam, koľkokrát som to zopakovala. Možno dva - alebo trikrát, keď som vtom začula hlas: „Prosíš ma o zázrak, a pritom neveríš, že to môžem spraviť.“ Bola to pravda, veď môj otec bol veľmi chorý a ja som ani neverila, že sa to môže stať. Stíchla som a oči som sklopila k zemi.

„Prosíte ma, a neveríte mi. Si ako neveriaci Tomáš, ale aby si uverila, spravím na tvojom otcovi zázrak. Dám vám ho na chvíľu domov.“ Nikdy som nepočula taký hlas. Bolo to jasné volanie z neba, ale prestala som sa v tej chvíli modliť a mlčala som.

Po svätej omši som stretla babku a spoločne sme išli za otcom do nemocnice. Privítala nás zdravotná sestra, ktorá nám povedala: „Prestala mu pracovať oblička, ráno sme ho previezli do Bystrice, ale vyzeralo to vážne, asi je už aj tak v Bratislave.“ Bolo to, akoby mi niekto vrazil meč do srdca. Spomenula som si na mamu, ako sa asi zatvári, keď to bude počuť. Ale nezabudla som sa obrátiť ani k Matke Božej s povzdychom: „Toto je ten tvoj zázrak?“

Odišli sme z nemocnice a o pár minút som stála pred našim domom. Zrazu sa otvorili dvere a v nich... V nich stál - môj otec!

Nedokázala som ho ani pozdraviť, slzy mi tiekli po lícach a ja som sa zastavila až pod obrazom Matky Božej v mojej izbe. Moje srdce obľiala láska a ja som znova počula ten krásny hlas: „Ty môj neveriaci Tomáš...“

Môj otec síce prekonal operáciu, ale Mária ho zázračne uzdravila.

Táto príhoda - skutočná udalosť - posilnila všetkých nás vo viere, a dokonca moji rodičia deň čo deň si kľakajú na kolená a do rúk berú 50 Máriiných perál.

Mňa však Mária volá ďalej a teším sa, že svoj život môžem darovať Bohu ako rehoľníčka.

Zanechala som všetko, ale Mária a Ježiš ma neopustili. Môj život je loďka, ktorá sa plaví po rozbúrenom mori. Ale nebojím sa, veď mám skvelého kormidelníka a ním je Matka Božia - Mária. Jej patrí aj táto báseň:

Mária

Ked' do kráľovstva kráčaš,
keď tvoja cesta nemá cieľ,
je tu niekto, kto šatku zmáča,
je to tvoja Matka, to mi ver.
Ona jak Panna svetom kráča,
je najlepšia zo všetkých mám,
Ona bôle tvoje znáša,
vždy chod' ku nej a nebud' sám.

Jej Syn kriesil ľudí,
za pokrm svoje telo dal.
Keď jeho kroky viedli na Golgotu
Matke s veľkou láskou povedal:
„Pozri sa vôkol seba, Matka moja,
ja bol som na tejto zemi Kráľ.
No hriešny ľud ma odohnal,
teraz všetkých som tebe prenechal.“
A tak je Ona Matkou našou,
tá, čo spievala Bohu veľa chvál.
Jej česť a sláva našou dušou
zaznieva mnoho, mnoho ráz.

Je to krásne, keď máme pri sebe Matku, ktorá k nám prichádza deň čo deň. Želám Vám, aby Pán odplatil Vašu prácu hojným požehnaním a večným životom. V modlitbách na Vás spomína a veľa milostí vyprosuje „malá Ježišova Maca“

Marcela Baginová, Michalovce

Moje drahé deti! Zmeňte ľudí okolo seba, ale urobte to s láskou...!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. mája 1995

... ešte dnes!

Narodil som sa dňa 25. 10. 1954 v okrese Levice. Môj doterajší život som viedol bez Boha a ani som o Bohu hlbšie neuvažoval. Moja rodina je katolícka, ale nikdy mi nikto nepovedal o Bohu nič bližšie, naozaj som nevedel ani to, že náš Pán Ježiš Kristus je Boží Syn, že zomrel aj za moje hriechy a viny. Nevedel som to, lebo mi to nemal kto povedať, ani doma, ani na vojenčine, a napokon, ani v NVÚ, kam som sa dostal už po šiesty raz.

Cesta do Leopoldova

Moje detstvo bolo zlé. Keď som mal 10 rokov, otec nás náhle opustil kvôli inej žene. Nemyslel na nás ani z finančnej stránky. A moja mama nás vychovávala veľmi ťažko, bez peňazí. Každý mesiac dostávala SP z okresu na nákupy potravín v hodnote 500 Kčs, ale bolo nás 7 detí - 500 Kčs bolo málo. Mama veľa plakávala, ja som mal asi 10-11 rokov, a tak som začal kradnúť, čo sa dalo, aj peniaze. Dlho som mame tajil, že odkiaľ mám peniaze, až keď ma prichytili pri čine. Veľmi plakala, aby som už viac nekradol, ale ja som sa už nedokázal pozerieť na mamu, ako sa trápi sama, a na mladších súrodencov. Kradol som ďalej.

Do školy som prestal chodiť, a tak som sa dostal do polepšovne. Stále som odtiaľ utekal, bol som viac mimo polepšovne ako tam, mama ma chodievala navštevovať, ale ja som bol doma skôr ako ona. Môj pobyt v polepšovni sa skončil, keď som mal 15 rokov. Až do nastúpenia vojenskej služby som bol doma, ale žil som ešte horšie ako predtým, pretože som naďalej kradol a bil sa. Do nastúpenia vojenskej služby som bol jedenkrát trestaný. Keď som nastúpil na vojenčinu, tak ma zavreli za bitku.

Momentálne sedím v Leopoldove za lúpež. V roku 1992 som bol na zábave, kde som sa veľmi opil. Teda, jednoducho, som sa prebudil v záchytke. Nevedel som, prečo som tam, až keď mi oznámili, že som spravil lúpež. Nebola to pravda. Dostal som 8 rokov nepodmienečne.

Ďakujem za väzenie

Teraz však ďakujem Bohu, že som tu, lebo práve v tomto treste som spoznal nášho Pána Ježiša Krista, ktorý za nás všetkých trpel na golgotskom kríži, a ktorý nás vykúpil svojou svätou krvou. Viem, že keby som nebol tu, nepoznal by som Pána. Naozaj len jemu môžem za všetko ďakovať, pretože On mi poslal do cesty mojich bratov - Martina Marka a Tibora Csicsa. Viem, že je stále

so mnou a že On mi pomáha vo všetkom. Tak mi už nevadí, že som v tomto prostredí, lebo náš Pán je tu s nami neustále a pomáha nám vo všetkom.

Milí bratia a sestry, chcem sa s vami podeliť svedectvom o svojom obrátení a znovuzrození. Chcem priateľom a všetkým ostatným povedať, že každého, kto ešte neprijal do svojho srdca nášho Pána Ježiša Krista, prosím i v mene nášho kolektívu, aby ho prijal, pretože už naozaj prichádza čas, keď ho už nebude môcť nikto prijať. Tak ho prijmite ešte dnes, lebo zajtra už môže byť naozaj neskoro.

Teraz, keď som sa dostal sem, do leopoldovského väzenia, po nejakom čase som sa stretol s bratom Tiborom. Tibor mi navrhol, aby som išiel bývať na ich celu, teda do kresťanskej izby. Ja som s tým súhlasil. Nevedel som, ako žijú. Vedel som len to, že obyvatelia tejto cely chodia do kostola, modlia sa tam, no nič konkrétnejšie som ani netušil. Keď som sa presťahoval do kresťanskej cely, bol som prekvapený.

Neveril som ničomu

Necítil som sa dobre. Zo začiatku sa mi zdalo, že som v kostole a chcelo sa mi zutekať. Každý deň som chcel odísť. Bolo mi veľmi ťažko, počúval som, ako sa modlia, ako spievajú chválospevy, ako volajú k Bohu, ako ho prosia, ako sa modlia za druhých, a ja som bol z toho stále nervózny. Ani do kostola som už nechodil. Oni všetci išli do kostola, a ja som buď zostal v cele sám, alebo som išiel pozeráť televíziu. Niekedy som si dal na uši slúchadlá a počúval hudbu. Asi po dvoch týždňoch ma to trochu začalo zaujímať, a tak som sa spýtal brata Martina, či je Pán Ježiš naozaj Boží Syn.

Martin bol ochotný mi to vysvetliť a potom mi rozprával častejšie o Pánovi. Stále viac ma to zaujímal. Jedného dňa mi Martin porozprával svoj vlastný príbeh. Bolo to veľmi zaujímavé svedectvo. Mal to vytlačené v novinách, aj som to celé prečítal. Ja som tomu nechcel veriť a povedal som mu, že ja tomu neverím. Okrem iného tam bolo aj to, že videl Pána Ježiša Krista a aj sa s ním rozprával. Neveril som ničomu, čo tam bolo napísané. Ja som dokonca Martina podozrieval, že to všetko robí pre príslušníkov NVÚ, že sa pretvaruje a platia ho za to, že pomáha takto útvaru prevychovať odsúdených. Martin a ostatní bratia mi veľa vysvetľovali, ale nič mi nepomáhalo.

Lahkosť a radosť

Raz mi Martin povedal, že keď jemu neverím, tak aby som sa pomodlil večer Otčenáš a úprimne volal k Pánovi, zo srdca, skrze nášho Pána Ježiša Krista. Aby som sa ho opýtal, či je to všetko pravda, čo sa v tejto cele hovorí, a či je pravdivé to jeho svedectvo. Bola večierka a ja som sa modlil Otčenáš, no nevedel som Otčenáš ani celý, ale stačilo tak, ako som to v tej dobe zvládol. Videl som, že sa aj Martin modlil ešte po hlasnej spoločnej modlitbe. Naozaj som ničomu neveril. Po modlitbe som ležal na posteli. Už som aj zabudol, že som prosil Pána, aby mi dal vedieť, či je pravdivé to svedectvo. Ležal som na pravom boku, keď som náhle zacítil, akoby mi srdcom voľačo pohlo. Potom som zacítil takú ľahkosť, takú radosť, akú som ešte nikdy v živote nepoznal.

Pánova vôľa

Zabudol som, že som na posteli. Tak sa mi zdalo, akoby som lietal, akoby som bol ako pierko, tak krásne a nádherne som sa nikdy v živote necítil. Cítil som, ako sa mi otvára srdce, ako sa vlieva do neho Božia láska. A tá neopísateľná spokojnosť a blaženosť! No, bol som opojený Božou láskou. Nič som vtedy nepotreboval, ako keby som mal všetko na svete. Chcel som zavolať na brata Martina. Nezavolať som na neho, nedokázal som to, ani sám neviem prečo. Neviem, ako dlho to trvalo, ani neviem, ako a kedy som usnul. A spal som vôbec? Viem, že ráno ešte nebol budiček, no ja som ledva čakal na Martina a ostatných, aby som im to mohol povedať. Ale keď Martin otvoril oči a pozrel sa na mňa, bol som presvedčený, že sa ma Pán dotkol. Martin sa na mňa usmial a povedal: „No čo, Tonko, ako bolo?“ A ja som im v cele porozprával, čo sa mi stalo a ako som sa cítil. A Martin sa hneď pomodlil k Pánovi a ďakoval mu za všetko. Takže ďakujem Pánovi Ježišovi Kristovi, že mi dal do cesty mojich bratov. No dnes už viem, že to bola Pánova vôľa a jeho pomoc, pretože jeho Svätý Duch nás vedie do každej pravdy, tak ako to povedal On, ako je to napísané vo Svätom písme.

On žije!

Odvtedy som chodil na zhromaždenie s bratmi častejšie. Tam som sa tiež dozvedel veľa vecí o Pánovi Ježišovi. Dňa 7. 7. 1994 som prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a som mu veľmi vďačný, že som znovuzrodený skrze neho, lebo som v neho uveril. Uveril som, že ho poslal Otec, všemohúci Boh, aby nás všetkých vykúpil z večného zatratenia. On nás vykúpil svojou svätou krvou, svojou smrťou. On vykúpil nás všetkých, a to bez výnimky, pretože Pán Ježiš nás má rád všetkých, na celom svete. Ďakujem Pánovi i v mene svojich bratov a sestier, že i v tejto chvíli môžeme volať k nemu, nášmu Pánovi, pretože On žije, je tu medzi nami. On vstal z mŕtvych po troch dňoch a bol vzkriesený a vstúpil do nebies, kde sedí po pravici Otca všemohúceho. Ďakujem Pánovi, že dal svojho drahého a jednorodeného Syna i za mňa, aby som mohol mať večný život skrze jeho vieru a s Jeho pomocou a vôľou. On dal svojho Syna za nás, tak my mu dajme svoje srdce.

Otvorme Pánovi svoje srdcia, aby On mohol prebývať v nás. On klope na naše srdcia, len mu treba otvoriť, volať Pána Ježiša úprimne a s čistým úmyslom. On vojde, keď na to čaká. Tak ho prijmi aj ty a otvor mu svoje srdce, čaká na to. Prijmi ho ešte dnes!

Anton Šárközi, väznica Leopoldov

Moje drahé deti! Teraz je čas, keď sa vám môj Syn ponúka, je ešte čas...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. decembra 1991

Nikto ma neodsúdil

Narodil som sa a vyrastal v jednej malej dedinke na južnej Morave. Rodičia sa rozviedli, keď som mal jeden rok. Po rozvoze rodičov sme ostali aj s matkou bývať u starých rodičov. Mamka robila v ČSAD a chodila domov len na soboty a nedele, takže mňa vychovávala babka s dedkom. Pretože dedko mal astmu a nevládal robiť, musel som ho už v dosť skorom veku zastúpiť, takže všetka ťarcha prác okolo domu spočívala na starej mame a mne.

Zamotané detstvo

Neskoršie, keď som mal asi sedem rokov, mamka zmenila zamestnanie. Začala robiť ako čašníčka vo vinárni v Mikulove. Táto vináreň bola blízko kasární a tam sa mamka zoznámila s jedným vojakom z povolania. Mal tri deti a bol vdovcom. Po čase sa k nemu matka nastahovala a zosobášili sa. Ja som však naďalej ostal bývať u starých rodičov.

Potom, keď som mal deväť rokov, ochorela babka i ja. Obidvaja sme museli ísť do nemocnice. Matka i s otcom sa počas nášho pobytu v nemocnici presťahovali do Bratislavy. Po našom návrate z nemocnice si ma naši zobrali k sebe. Tak som sa naraz stal z jedináčika dieťaťom vo viacdetnej rodine. Všetka starostlivosť o deti sa teraz delila medzi štyroch. A to sa mi akosi prestávalo páčiť.

V 5. triede som chcel preto na seba upozorniť dosť nezvyklým spôsobom - začal som chodiť poza školu. Dopadlo to však tak, ako to dopadnúť muselo. Rodičia sa to dozvedeli, dostal som bitku a všetko bolo po starom. Potom som si dal niekoľko rokov „pohov“. Až na učňovke som zas začal vystrkovať rožky. Utiekol som z domu. Otec, ktorý bol už v tom čase podplukovníkom, to oznámil na VB a tá ma začala neoficiálne hľadať. Po troch dňoch ma našli. Dohodli sme sa s otcom len na tom, že mi vybaví prestúpenie do druhého ročníka za murára. Tam som bol, čo sa týka prospechu, jeden z najlepších. Dostal som sa však do partie, začal som piť, fajčiť, časom i kraďnúť a stýkať sa s „punkermi“ a neofašistami.

Väzenie ako domov

Zavreli ma, keď mi chýbal mesiac do mojich 18. narodenín. Súd ma odsúdil na 10 mesiacov nepodmienečne. Vo väzbe som bol 4 mesiace. Po týchto 4 mesiacoch som bol však prepustený, pretože sa na mňa vzťahovala amnestia prezidenta republiky. Lenže namiesto toho, aby som išiel domov, namieril som si to hneď za kamošmi z partie. Dopadlo to tak, že som bol vonku na

slobode 25 dní. A znovu som skončil vo väzbe. A znova za krádež. Po niekoľkých trestoch som sa po tomto treste už poučil. Ved' prečo by som sa mal nechať zatvárať za pár stovák? Prečo si „nezdvihnúť latku“? Keď sedieť, tak aby som vedel, za čo! A skončil som opäť vo väzení. Rozsudok znel: 36 mesiacov. Lenže, opäť som si všetko neodpykal. Odpustili mi 14 mesiacov. Mohol som sa už poučiť, ved' som mal toho už dosť za sebou, ale nie. Bol som na slobode 9 mesiacov a narobil som škodu, ktorá presahovala číslo s 5 nulami.

Samozrejme, tak dlho sa chodí so džbánom po vodu, až sa ucho odtrhne. Znova som skončil vo väzbe. Vo väzbe som bol 15 mesiacov. Prepúšťali ma s tým, že zvyšok trestu, teda 33 mesiacov, si budem musieť ešte odpykať. Prepustili ma vo februári 1994. Lenže už vo väzbe som uvažoval, že takto sa stále žiť nedá. Dosiahol som totiž už také štádium, že som bol doslova chorý, keď som niečo neukradol. Dá sa povedať, že pri väčšej krádeži išlo už o desaťtisíce, ale denne som musel ukradnúť aspoň nejakú čokoládu, keks alebo hocičo iné. Dá sa povedať, že som to už potreboval. Nie kvôli peniazom, ale kvôli pocitu napätia.

Zo zlodeja - žobrák

Takže som sa rozhodol, že už kradnúť nebudem. Mal som ešte nejaké peniaze, čo mi ostali, a keď ich miniem, že sa uvidí. Nebudem kradnúť, i keby som mal ísť po žobraní.

A tak potom, keď som minul všetky peniaze, čo som ešte mal, som sa dal na to. Klesol som vo vlastných očiach i v očiach bývalých kamarátov, a dokonca i bývalých spolužiakov, ktorí ma videli. Ale nemusel som kradnúť, a to stálo za to. S rodičmi som za celú tú dobu neudržiaval kontakt. Teraz som sa však o to pokúsil, i keď s malou dušičkou. Čo keď im bude milší zlodej ako žobrák? Mamka sa však i naďalej so mnou nerozprávala a trvá to doteraz. S otčimom som sa však zmieril. A keď som mu povedal, že síce nerobím, pretože je teraz ťažko zohnať dobrú robotu, ale že nekradnem, no žobrem, odpovedal: „Kebyže stratím robotu i ja a nikde ma nevezmú, hanba sem - hanba tam, išiel by som po žobraní i ja.“

Dá sa povedať, že súhlasil so mnou, až na to, aby som nezabudol hľadať si zamestnanie.

Avšak za celý ten čas čo som chodil po väzniciach i čo som bol na slobode, som sa zaujímal o rôzne veci, kultúru a prednášky.

Duchovný prelom

A tak, keď som raz, už neviem kde, narazil na oznam, že sa koná akadémia o sv. Dominikovi Saviovi, hneď ma to zaujalo. Ved' do kostola som niekedy aj zašiel, ale to len vtedy, keď bola vonku zima alebo pršalo, a ja som nemal peniaze, aby som si mohol ísť niekam do sucha sadnúť na nejaké to pivo a niečo k tomu.

Čítal som dokonca i Bibliu, hlavne Starý zákon, a to ako nejakú dobrodružnú knihu. Takže som vedel, že sa tam píše o Bohu a o Ježišovi, ale absolútne ma to nezaujímal. A teraz som išiel na tú akadémiu. Hovoril som si: Čo mohol 15-ročný chlapec urobiť, aby bol svätý? A tak som si to išiel vypočuť.

Táto akadémia nadväzovala na sv. omšu a konala sa u saleziánov v Petržalke. Pretože som prišiel skôr, zúčastnil som sa i na sv. omši.

Počas akadémie, kde sa rozprávalo o živote mladého Dominika Savia, presnejšie vtedy, keď sa hovorilo o tom, ako sa malý Dominik spýtal Dona Bosca, čo ešte môže urobiť pre Pána Ježiša, a dostal odpoveď, že už môže urobiť len jedno - a to zomrieť, mal som slzy v očiach. A práve vtedy akoby som začul hlas, ktorý sa spýtal: „A ty nemôžeš byť ako on?“ Otočil som sa, kto to rozpráva a komu, lenže všetci počúvali prednášku. Tak som si pomyslel, že sa mi asi niečo zdalo. Lenže keď som sa znova započúval, opäť sa ozvali tie isté slová. Teraz som naraz pochopil, že tie slová sú určené mne, a pochopil som i to, od koho sú.

Áno, Ten, ktorý žil skoro pred 2000 rokmi, sa mi v tom okamihu prihovril. To znamená, že Ježiš nie je nejaká vymyslená postava, ale skutočný Syn Boží. A mne sa dostalo tej milosti, že ma oslovil sám Boh. Že som vlastne svojím dovtedajším životom bojoval proti Bohu na strane zla. Zveril som svoj život do rúk Pána Ježiša, vyznal mu svoje hriechy a prosil ho o odpustenie.

Úplne iný človek

Pochopil som, že som bol majstrom v predstieraní, no v skutočnosti som nikdy šťastný nebol. Mal som možnosť spoznať toho až príliš veľa, kým som pochopil, že jediný, pre koho sa oplatí

žiť, je Ježiš.

Keď som potom vyšiel po skončení akadémie von, bol som úplne iný človek. Nezmenil som sa však ja sám, ale zmenil ma Pán. Na ten deň nikdy nezabudnem, bolo to 12. júna 1994. Ved' ako by som mohol aj zabudnúť na najkrajší deň vo svojom živote? O niekoľko dní neskôršie, keď som bol opäť u saleziánov na sv. omši, duchovný otec počas kázne povedal, aby sme sa obrátili k svojmu susedovi, podali si ruky a zaželali si niečo pekné. Tak som sa i ja otočil k svojmu susedovi. Podali sme si ruky a zaželali veľa Božích milostí. Potom sa ma však môj sused opýtal, či chodím do nejakého spoločenstva. Keď som povedal, že nie, opýtal sa ma, či by som mal po sv. omši čas, a ak hej, že by ma do jedného spoločenstva kresťanov zaviedol. Samozrejme, ak chcem. Vtedy som si uvedomil, že Pán začína v mojom živote pôsobiť. Že ma pozná do najmenších podrobností a vie, čo je pre mňa dobré. Uvedomil som si totiž, že mám nestálu povahu, že pri ničom dlho neostanem. Že potrebujem vedenie. Tak som teda išiel s tým mojím susedom. Išli sme ešte najprv na sv. omšu do Dómu sv. Martina. Tam som prvý raz počul namiesto organa hrať a spievať mladých ľudí. Veľmi to na mňa zapôsobilo. Po skončení sv. omše sa začalo na Kapitulskej ulici vo Farskom úrade stretnutie spoločenstva. Spievalo sa, modlilo, chválilo, vzdávali sa vďaky Pánovi. Bol to nádherný zážitok. Lenže, keď sa priblížil koniec stretnutia, Oto povedal, že na stretnutí je jeden nový človek, a ak by chcel, mohol by o sebe niečo povedať. Vtedy som sa zarazil. Uvedomil som si, čo všetko by som musel o sebe povedať. Lebo klamať alebo niečo zamlčať som nechcel. Nevedel som, ako na to, čo o sebe poviem, zareagujú ostatní.

Lenže som si povedal: Keď už ma sem Pán zaviedol, tak určite nie preto, aby si o mne iní urobili dajakú zlú mienku, ale určite preto, aby som tu, v tomto spoločenstve, i ostal. A tak som „v kocke“ o sebe všetko povedal. A naozaj - nikto ma neodsúdil, nikto sa na mňa ani mrzko nepozrel. Ba práve naopak. Všetci boli radi, že som ochotný nasledovať Pána. Neskôršie sa ma jeden priateľ opýtal, či by som nešiel pomôcť pri oprave domu sestričkám-misionárkam. Nadšene som súhlasil. A boli to taktiež ony, ktoré ma priviedli k Panne Márii.

Neľahká cesta

Pri jednom rozhovore s nimi ma napadla jedna myšlienka, ktorá sa týka nielen môjho minulého, ale i terajšieho života. Uvedomil som si totiž, že mám pred sebou ešte 33 mesiacov, ktoré si musím ísť odsedieť. Napadlo ma vtedy, či svoju minulosť som si nezapričinil sám, alebo to tak chcel Pán, aby ma pripravil na novú činnosť, s ktorou som ešte nemal skúsenosti - na evanjelizáciu vo väzení. O niekoľko dní nato ma zatvorili. Nezúfal som si však, lebo som vedel, že Pán má môj život pod kontrolou.

Teraz už viem, že Kristova cesta nie je ľahká. Je úzka, strmá, dláždená prácou, odriekaním, premáhaním sa, službou bližným. Je to cesta kríža. Ale keď idem po nej, viem, že je jediná správna a zmysluplná, vedúca k tomu najžiarivejšiemu cieľu, naplňajúca človeka úžasným pokojom. Ved' On nenechá nikoho niesť kríž, ktorý by bol nad jeho sily, pomôže vyriešiť aj tie najzložitejšie situácie a problémy.

Dnes už viem, že by som sa nikdy už nevrátil na širokú a pohodlnú cestu hriechu a bezbožnosti, ktorá naplňa život človeka prázdnotou. Keď si odpykám tento trest, budem mať za sebou dokopy 10 rokov väzenia. Tých 10 rokov sa však oplatí, keby som mal získať čo i len jedného človeka pre večný život s Kristom. Viem, že nie som dokonalý, ale vždy, keď padnem, Pán Ježiš mi pomôže znova vstať. A ja mu za to ďakujem!

Radek Macho, Dubnica nad Váhom

Moje drahé deti! Príďte ku mne a začnite nový život s naším Otcom, život radosti!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. marca 1993

Bomba v mém životě

Drahi priatelelia! Ako je známe, po skončení zjavení Panny Márie v Litmanovej sa Ivetka Korčáková - tlmočníčka posolstiev - stretávala s pútnikmi priamo na Zvire, i na pozvanie do niekoľkých miest. Jedným z týchto miest sa stal Predmier v okrese Považská Bystrica, kde začiatkom novembra 1995 naši miestni členovia s ňou usporiadali besedu za prítomnosti vdp. Dubovického. Stretnutia s Ivetkou, kým sa ešte mohli uskutočniť, mali veľmi pozitívny ohlas. Jedným zo svedectiev, ktoré tento fakt potvrdzujú, je aj nasledujúci rozhovor s 29-ročným elektromechanikom z Neratovic pri Prahe, prirozeným na Slovensko - Miroslavom Červinkom. O tom, ako zápasil s prijatím viery, o stretnutí s Ivetkou, ako aj o niektorých svojich pohľadoch na súčasný život, nám priblížil v rozhovore priamo na hore Zvir.

- Miro, môžeš nám povedať, ako sa uskutočnilo tvoje stretnutie s Ivetkou?

Miroslav: Co byla Ivetka u nás v Predmieri, chtěl jsem za ní jít v každém případě. Právě jsem se hrabal v nějakém autě na faře (opravuji tam sem-tam nějaký auta), když přiběhly za mnou ženské z úřadu, že nemají ozvučení. Říkám: „Dobře, mám doma bedny, a nějak to tam ‚spískáme‘. No tak jsem se rychle šel dát do ‚gala‘ a udělaly jsme to tam. Za dva nebo za tři dny nato hned jsem tý Ivetce volal. Chtěl jsem, aby znovu přišla do Predmieru, aby jsme se dohodly - nějakých 20-40 lidí, těch, co mají skutečně zájem, aby to nebylo tak, že se o něčem dvě hodiny mluví a oni se potom na to samé ptají. Dneska to nějak tak vidím, že ona nám vlastně všechno to, co měla říct, řekla. Ono je to všechno strašně jednoduchý.

- Bol si už niekedy tu, v Litmanovej?

Miroslav: Byly jsme se tu podívat se ženou. Tenkrát tu Ivetka nebyla, přišly jsme na konec mše, takže jsme toho moc nepostihali. Já jsem byl tenkrát ještě takovej nevrlý, více-méně jsem přišel kvůli ženě. Mně to sem netáhlo. Bylo zajímavý, že když jsem se dostával do takovýchle míst - když se jelo na Turzovku nebo sem, začínal jsem být takovej nervósní.

Ted' to nějak zmizelo. Věřím tomu, že je to díky mojí ženě, že se za mně modlila. I když jsem to nevěděl. Začal jsem na sobě zjišťovat prostě takový změny. Úplně se změnilý moje názory na spoustu věcí, vůbec pohled na svět se úplně změnil.

- Môžeš nám povedať, v akom prostredí si vyrastal a ako si sa pozeral na svet predtým?

Miroslav: Vyrastl jsem, samozřejmě, bez víry, úplně bez víry. Můj otec, ten jako teda byl pokřtěnej, no ale nějak se mu rozpadlo to první manželství. Máma, ta byla taky rozvedená. Otec byl ve straně - šlo to tenkrát i jinak - ale ta strana poskytovala spoustu výhod. Já jsem byl taky jako kandidát tenkrát do KSČ ještě v Neratovicích ve Spolaně, no a tam do deseti let nebyla šance na byt. Takže vstoupil jsem do strany jako kandidát, no a v tu ránu byla šance na byt a výplata šla automaticky o třídu výš. Strana - to bylo tenkrát takový zajímavý zaklínadlo. Potom jsem šel na vojnu na 80-70 útvar (bejvalý paťác). No a hned druhý den - jeden kněz, Jožko Žembera se jmenuje (ted' mi půjde za křestního otce), ten mně začal učit číst Bibli. Vidím to úplně krásně, jak to Bůh zařídil! Šoupnul mně do té Bratislavy, hned druhý den jsem si zlomil nohu, flákly mně do nemocnice, tam jsem se spoznal s mojí ženou, potom mně propustily, dostal jsem modrou knížku, za chvíličku byla svadba - tři měsíce na to, no a už jsem v tom „lital“.

Šly jsme bydlet do Šanova. Žena tam byla trochu nespokojená a já nevím, co mi to „postrašilo ve věži“ (ona ani sama moc nechtěla), no já říkám: „Víš co, půjdeme na Slovensko!“

- Takže za to „dostrkanie“ k viere vďačíš najmä manželke?

Miroslav: Samozřejmě, hlavně jí. Měly jsme hodně diskusí, to trvalo někdy aj do třech, do čtyřech ráno... Potom jsem nemohl zaspát a stále jsem se ptal. Řekla mi, že ať jdu za knězem. Tak jsem potom chodil za tím Jožkem Žemberou.

- Teraz si opäť v Litmanovej...

Miroslav: Láká mně to sem. Když jsem sem šel poprvé po Predmieri, to bylo bez problémů. Po druhý, když jsme sem jely, tak již v sobotu také myšlenky: „Tak na co já tam zas pojedu? Však již jsem tam byl, však jsem to tam viděl, jak to tam vypadá, však mi tam řekly to, co mi tam měly říct, a tím to hasne.“ Ještě jak jsme sedly do autobusu, nějaká paní se tam začala modlit růženec, a já říkám: Pro Krista Pána, to snad není možný, tohle to. Ale pak jsem to prostě trošičku

překonal v sobě a začal jsem se modlit s nimi. No a pak se to ve mně zlomilo úplně. Mněl jsem takový pocit, takovou radost, že sem skutečně jedu. Byl to takovej zvrát.

- *Máš kontakt so svojou rodinou?*

Miroslav: S otcem jsem teďka mluvil. Čtyři roky jsme se neviděli. Je úplně jinej, chtěl by mně spátky, prostě, přišel na to, že jsem jediný syn, který se k němu hlásí, že tohle jsou jediný jeho pravý vnoučata: Michale je 7, Mirkovi 5 a Tomášovi 4 roky.

- *Ako je to s tvojím krstom?*

Miroslav: Ještě jsem nebyl. Tuhle tu sobotu jsem byl v Staré Bystrici, kde jsem obdržel pomazání olejem pro katechumeny. Prožíval jsem to úžasně, došlo mně to až k pláči. Já, když se dokážu v kostele soustředit - někdy je člověk těkavej - no při tom proměnění, když si uvědomuji, co ten Ježíš pro nás skutečně udělal, normálně se tam rozbrečím jako malej chalan. Fakt, když si to člověk uvědomí, je to něco úžasnýho, nepředstavitelná láska. Za měsíc mám jet znova do Staré Bystrice, a na Bílou sobotu by tam mněl být ten křest. Těším se na to převelice.

- *Akú súvislosť má tvoj budúci krst so stretnutím s Ivetkou Korčákovou?*

Miroslav: Na ten křest jsem byl rozhodnutej už dřív. To už od těch katechéz, co jsem chodil. Ale myslím si, že toto střetnutí, ten pohled na to všechno, mi nějak strašně urychlilo, a dívám se na spoustu věcí úplně jinak. A snažím se to, co nám ta Ivetka říkala, brát... Je to strašně jednoduchý...

- *Spomínaš, že si chodil na katechézy. Máš aj nejaké stále duchovné spoločenstvo?*

Miroslav: Chodil jsem jinak do spoločenstva, dalo mi to strašně moc. Z Bible já jsem nevěděl absolutně nic. Je to jako neokatechumenát, tady ti kolegové to absolvují deset let, chodějí tam a žijí v tom. No po těch katechézách, co jsme rozjely to spoločenství, tak prostě mi to připadalo nějak prázdný. Ono se tam sice medituje nad Písmem, „mně oslovilo tohle“, a tamtoho „oslovilo“ tamhleto, tí lidi mluvily o tom, že je tam něco „oslovilo“, ale nebylo to na nich vidět. Já sám svým rozumem si představuji: když mně něco „osloví“, něco z Bible, tak na to musím zareagovat. A nejenom o tom mluvit. No ale zatím tam se o tom jen mluvilo. A dneska to chápu v tom zmyslu, že ty lidi jsou na tom hůř než já. Oni jsou pokřtení a byly vychovávaní - ja tomu říkám víra ze zvyku, a to oni dneska musí přetvářet. Kdežto já mám v tomhleto obrovskou výhodu.

- *V poslednom posolstve sa Panna Mária tu na Zvire vyjadrila, akoby ľudia spali. Jednak si zvykli na posolstvá, a jednak zostávali takými istými vo svojom vnútri...*

Miroslav: Mnozí sem chodí pro senzaci. Nic víc. Ivetka všude řekla, že tajemství nemůže říct, termín, ani datum, nic nemůže říct, ale jí se to neustále ptají...

Protože je zájma jenom tohleto. Já sám jsem četl Apokalypsu, byl jsem z toho strašně smutnej, a říkám: Propánakrále, co nás čeká, vždyť to je hrůza. To ani nemá smysl žít, člověk neví, co má dělat. Ale potom to všechno padlo. Protože my se musíme obrátit přesně jak nám to říká Ivetka, tam není o čem polemizovat.

- *Hovoril si, že si zmenil svoj pohľad na svet. Ako?*

Miroslav: Já jsem technickej typ, jsem elektromechanik, ale dělám auta, dělám motory. Přišel jsem do styku s technikou, dá se říct špičkovou, a dneska sám vidím, že to absolutně nic neznamená. Člověk vlastně nic nedokázal. My, když se podíváme na obyčejného mravence, tak klobouk dolů před ním...

- *K čomu ťa inšpiruje táto tvoja zmena?*

Miroslav: Ten můj minulý život byl velice mizernej. Neříkám, že tenhle je špičkověj, ale prostě chci s tím něco dělat a chci podle Krista - skutečně podle toho, co On nás učí žít, chtěl bych se k tomu alespoň přiblížit. Takže každý musí skutečně začít u sebe. Nemít jen plnou hubu keců...

- *Keď sa vrátíme k zjaveniam Panny Márie: ako vidíš ty ich skutočnosť a význam, a to najmä v týchto dňoch?*

Miroslav: Já je vidím jako napomenutí. Aby se ti lidi probraly. Ono se zvyklo říkat: Situace je vážná, nikoli však zoufalá. Ale ona je zoufalá. Ono je to ještě horší než zoufalé. A takhle je to všude. Jen když člověk pustí tu pitomou bednu, myslím televizi, všude se jenom lže. Na co se člověk může spolehnout? Skutečně se může spolehnout jenom na toho Boha, protože Ten jediný

nám môže říct pravdu, nic jiného tady... Člověk nemůže věřit ani kamarádovi. Dneska nemůže. I když ještě jsou dobří kamarádi, dá se říct, ale člověk je člověk...

- *Ty vidíš Cirkev a život podľa Evanjelia ako - dá sa povedať - konvertita, veľmi živo. Čo má teda robiť kresťan v tejto „horšej než zúfalej situácii“?*

Miroslav: Bůh stvořil fantastický svět. My si toho neumíme vážít. Rodina je základ. Ty rodiny jsou rozbity - úplně. A kde mám jistotu, že zítra mně na ulici neklepne „pepka“ a prostě, všechno skončilo? Já si skutečně musím vážít každého dne, každou minutu, kterou jsem tady, musím se snažit si to uvědomit.

- *Iste si si všimol, že Ivetka Korčáková tu dnes na Zvire nie je, aj keď je prvá nedeľa... Aký je tvoj názor na jej príhovory tu, na hore?*

Miroslav: Ja myslím, že její přítomnost tady je úžasná. Spouště lidí to dodá sílu, chuť jít sem, jako mně. Myslím, že není vyhnutí a že Ivetka sem musí chodit. Musí sem chodit a ta poselství opakovat. Musí to těm lidem říkat, aby se probraly, aby se im otevřely oči. Alebo alespoň pootevřely - někomu to trvá dýl. Každý je jinej...

- *Myslíš, že má význam snažiť sa o to, aby Ivetku opäť uvoľnili na horu Zvir?*

Miroslav: Jistěže. Myslím, že to je víc než nutný. Budu s ní telefonovat a rád si s ní zase popovídám. Mrzí mně to, že tu není. Mrzí, a myslím, že nejenom mně, ale také spoustu jiných lidí. Velice rád ji vidí. Ona sice řekne několik slov, ale to je tak naplňující! Myslím, že všichni, co sem jezdí, mají o čem přemýšlet celý měsíc, než sem jedou znova. Stačí pár slov a tím je řečeno všechno. Já si nad tím dost často lámu hlavu, co s tím asi chtěla říct, postupně na to přicházím, otvírá se to přede mnou.

- *S akými pocitmi očakávaš svoj blízky krst?*

Miroslav: Už včera při tom pomazání jsem si to tak nějak představoval, to je něco podobný, abych se mohl tomu satanovi „vysmeknout“, že to pomazání je takový symbol toho, že Zlej má menší šance na mne působit, a Bůh může působit líp. Tak jsem to včera cítil, a prostě to nadále tak cítím. Věřím a doufám, že i po tom křestě mi to Bůh dá zacítit, že to bude taková „bomba“ v mém životě...

V čase po tomto našom rozhovore začiatkom februára t. r., ktorý sme vám už avizovali, sa Mirek v rámci pôstneho obdobia pripravoval na svoju „životnú bombu“: na sviatosť krstu, ktorú mal prijať v krásny deň - na Bielu sobotu, v deň slávnosti Zmŕtvychvstania nášho Pána a Spasiteľa. Prosíme vás, milí priatelia, aby ste si na neho vo svojich modlitbách spomenuli. A verím, že pôsobením Panny Márie bude v živote našej Cirkvi takýchto „bômb“ ešte mnoho...

Moje drahé deti! Žite večnú pravdu! Ochraňujte si duchovné zlato!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júla 1992

Pravé bohatstvo

Milá redakcia!

Uplynulo už veľa času odvtedy, čo som Vám naposledy písala, a preto som sa rozhodla, že už konečne znovu napíšem.

Chcela som tak urobiť už dávno, ale vždy mi do toho niečo prišlo a nemala som ani veľa času. Bola som veľmi rada, a hlavne veľmi prekvapená, keď som dostala list z redakcie. Prečo? Bohužiaľ, ja som si doma užila toho až priveľa (rodinné problémy, hádky, alkohol). A práve preto mi Váš list padol tak veľmi dobre. Ešte väčšie bolo moje prekvapenie, keď som si v decembrovom čísle M ROSY prečítala svoj list, ktorý som Vám ani nie tak dávno napísala.

Váš časopis si chcem aj naďalej objednávať a, samozrejme, čítať. Svoje čísla M ROSY som rozdala po rodinách, príbuzných i do kostola, aby aj iní čítali a videli to vzácne, čoho je veľmi málo, aby vedeli, prečo a za čo sa oplatí naozaj žiť. Časopisy som zobrala aj do kostola. Tam ich

uvidela jedna pani, ktorá u nás učí deti katechizmus. Požičala si ich a teraz deti učí z M ROSY. Práve ony potrebujú vedieť všetko, čo obsahuje M ROSA, do svojej (ťažkej) budúcnosti. Boh miluje tento svet aj ľudí v ňom a rozdáva im lásku, ale my ľudia si to neuvedomujeme, lebo si nevšímame jeden druhého, a Boh nám práve cez bližného rozdáva lásku. Rozdáva si ju sami medzi sebou, ale len vtedy, keď zistíme, kto je Boh a čo pre človeka znamená - znamená všetko! My ľudia sme až príliš hlúpi na to, aby sme pochopili, čo slovo Boh znamená. Sme nedokonalí a ani zďaleka sa Bohu nemôžeme podobáť. Nedokážeme milovať a odpúšťať tak ako On.

Sme krátkozrakí, aby sme videli pravdu. Všetko vidíme a cítime veľmi povrchne (sama Panna Mária to povedala), nejdeme do hĺbky vecí. Sme tak okradnutí, ochudobnení, lebo vo svete vládne satan. Ale niekedy sme si na príčine sami - lebo sami nechceme.

Prečo? Lebo máme radi pohodlie, bohatstvo, peniaze, slávu. Máme ich radšej ako Boha, a pritom On je to pravé pohodlie a bohatstvo, najmä pokoj a vyrovnanosť duše i srdca. To je hlavné, nie za vagón peňazí a stály strach o vlastný život a rodinu.

Rada by som sa vrátila ešte k jednej veci. Keď ste mi, milý pán Selecký, písali, poslali ste mi aj informáciu o pôsobení Magnificatu na Slovensku a prihlášku, v ktorej som splnomocnená s Vami spolupracovať. Za Vašu dôveru ďakujem. Cítim sa poctená a trochu aj prekvapená Vašou dôverou v moje schopnosti, hoci mám len minimálne vzdelanie - som vyučená predavačka.

Aj ma to trochu trápi, lebo v dnešnom svete to človeku nestačí. Chcela by som chodiť ešte na nejakú školu, alebo si aspoň spraviť jazykový kurz. Práve tu je prekážka, že popri mojom zamestnaní sa to nedá. Do práce chodím na dve smeny - ráno a popoludní, čím som dosť vyťažená. Je to ťažká, fyzická práca, celých osem hodín na nohách. A keď robím poobede, tak jeden až dva dni musím robiť aj 16 hodín denne. Je to na mňa veľa. Nemôžem študovať, ani nič konkrétne popri zamestnaní robiť. Prácu nemôžem nechať, rodičia by ma nemohli finančne podporovať, lebo na to nemajú.

Veľmi ma to bolí. Mladý človek nemá dnes na výber, buď - alebo. I keby som veľmi chcela, nemôžem. Keď nemôžem pracovať pre Boha, neznamenám nič. Viete, chcela by som absolvovať školu, kde sa človek učí o Bohu, a potom v tom aj ďalej pokračovať, rozdávať skúsenosti, učiť ľudí, hlavne tých, čo ho nepoznajú. To by som rada robila, iné nie!

Potrebovala by som sa poradiť, ale neviem, na koho sa mám obrátiť. Už dávnejšie cítim potrebu niečo robiť, zaoberať sa takýmito vecami, či študovať o Bohu. Hlavne odvtedy, čo pred tromi rokmi zomrela moja babka.

Babka ma o Bohu veľa učila, napomínala a bola ako anjel. Mám od nej aj krásne obrazy Nepoškvrneného Srdca Panny Márie a Božského Srdca Pána Ježiša.

Prajem Vám veľa zdravia, šťastia, úspechov, lásky, porozumenia, viery, nádeje, sily, trpezlivosti, ochranu Panny Márie, a hlavne veľa pomoci a ochrany pre každého z Vás v redakcii, aby časopis pomáhal našej Matke dosiahnuť jej konečné víťazstvo.

Vaša Andi

Moje drahé deti! Kto sa modlí ruženec, vyprosuje si zároveň všetky potrebné milosti.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 23. decembra 1990

Bože, daj mi pochopiť

Narodila som sa v Ratkovej. Pochádzam z evanjelickej rodiny. Ako dieťa som chodila do kostola. Bola som i confirmovaná, ale na evanjelickú vieru si už nepamätám. Viem len, že na confirmácii som spievala pieseň Hrad prepevný je Pán Boh náš.

Keď sme odišli bývať do Tisovca, začala som študovať na hutníckej priemyslovke. Skončila som ju v r. 1970, odbor tepelné spracovanie kovov. Počas tohto štúdia som chodievala na návštevu k spolužiačke do Pohronskej Polhory. Vtedy som už často chodievala u nich do katolíckeho

kostola. Priznám sa úprimne, že sv. omši som nerozumela. Nevedela som ani, čo je to Zdravas Mária. Tak prešli štyri roky. Spolužiačke som povedala, že keď sa vydám, pôjde mojim deťom za krstnú mamu.

Tak sa aj stalo. Prvá dcérka sa mi narodila už tu, v Šaci. Spolužiačka často prichádzala ku mne a doniesla mi aj katolícku knižku. Priznám sa, že teraz ma veľmi bolí, že tá knižka dlho stála medzi ostatnými knižkami. Dcérka často chodila do kostola so susedinými deťmi, bola aj na birmovke. Keď mala štyri roky, rozišla som sa s manželom, lebo si našiel inú známosť. Potom sme ešte viackrát začali spolu žiť, mali sme aj druhú dcérku. Lenže on veľa pil a často nebol doma. Vtedy som veľa šila po nociach a brala lieky, ktoré ma veľmi utlmovali.

Teraz ma však najviac mrzí, že tam vtedy nebola modlitba. Nech mi Pán Ježiš odpustí, že som ho nemala v myšlienkach. Neskôr staršia dcérka odišla do Grécka. Žila som len s tou mladšou. Keď prichádzala do puberty, začala fajčiť a chodiť na diskotéky. Raz sa vrátila z diskotéky pod vplyvom alkoholu a my sme sa pochytili. So mnou to dopadlo veľmi zle: vyplo mi vedomie a odviezli ma na psychiatriu.

Keď som prišla domov, stretla som priateľku - gréckokatolíčku. Dala mi ruženec a modlitbu Božie milosrdenstvo. A ja som sa začala modliť. Až teraz viem, akú silu mi dal ten ruženček. Veľmi ďakujem milostivému Bohu za túto priateľku. Bola vo viacerých štátoch, kde sa zjavila Panna Mária. Do Litmanovej chodila skoro každý mesiac a chodí i naďalej. Potom mi začala nosiť vodu z Lúrd a z Litmanovej.

Ani neviem, ako si ma Panna Mária pozvala do Litmanovej. Bolo to asi v máji. Počas návštevy na hore Zvir ma Matka Božia liečila a lieči ma stále. Zdokonaľuje moje srdce, myšlienky a dušu, ktorá bola veľmi ubolená. Aj tá voda je veľmi dobrá.

Keď som prišla domov, začala som písať prosby Panny Márie - o čo nás prosí, čím nás varuje, kým je čas, ktorý nám dáva Pán Ježiš. „Mama, a teraz chcem žiť inak. Zmeň môj život a prived' ma k Otcovi. Úplne Ti dôverujem, že ma k nemu privedieš. Bože, odovzdávam Ti svoju minulosť a vkladám do Teba svoju budúcnosť. A ďakujem Ti za dnešok, ktorý mi dávaš. A radujem sa, lebo si stále pri mne: „Bože, daj sa mi tešiť z Tvojej prítomnosti. Bože, daj mi pochopiť tieto slová...“

Elena Vargová, Košice-Šaca

Moje drahé deti! Vaše prosby budú zvlášť vyslyšané, ale musia byť úprimné a vychádzať z čistého srdca.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. mája 1991

Modlitby a lieky

Vážený pán šéfredaktor,
zverejnite, prosím Vás, to, čo teraz napíšem. Je to skutočná výpoveď, pravdivé svedectvo. Dlhو som váhala, ale moje vnútorné „ja“ ma nutká, aby som zverejnila udalosť, ktorú sme zažili v našej rodine presne pred rokom - začiatkom februára 1997.

Ešte chcem podotknúť, že Litmanovú navštevujem nepravidelne, ako mi čas dovolí, no viac v zime. Manžel s mladšou dcérou ešte menej.

V prvú januárovú nedeľu 1997 sme išli do Litmanovej obaja s manželom. Bola fujavica, ale podarilo sa nám tam dostať. Išla som tam s nádejou a prosbou v srdci, určite aj manžel, ale o tom sme nehovorili, kto s akým zámerom tam ide. O mesiac totiž staršia dcéra čakala prvorodený prírastok do rodiny. Všetci sme sa tešili. Chlapec sa narodil 1. februára, zdravý. Dlhо sme sa však z jeho zdravia netešili. Päť hodín po pôrode dieťa dostalo petechie (bodkovité krvné výrony). Lekári boli nútení vymeniť vyše 90 % krvi, neskôršie ešte 2-3 krát dodávali krv. Veľkú nádej na prežitie dieťaťa nedávali, vraj záleží na tom, ako prijme krv darcu. Väčšinou deti s takou chorobou zomierajú, proste, je to ojedinelý prípad. Bol to pre nás doslova šok.

Manžel mi nadával, že koľko sa modlím a práve nám sa to stalo. Ja som mu povedala, že sa netreba rúhať Bohu, ale viac sa modliť. A tak večer čo večer sme sa modlili spoločne pri zapálenej hromničnej svieci a soške Nepoškvrneného počatia Panny Márie. V noci som nemohla spať a vtedy som sa modlila ruženec a litánie k Matke ustavičnej pomoci. Skrz Pannu Máriu som prosila jej Syna, aby uzdravil naše vnúča, ale nie tak, že to chcem silou-mocou, ale ak On chce, nech sa stane jeho vôľa. Nevieť ani opísať, ako trpela naša dcéra, keď sa v nemocnici nemohla k dieťaťu priblížiť, len ukradomky naň pozrieť. Po necelých dvoch dňoch bolo dieťa v pojazdnom inkubátore prevezené do inej nemocnice, kde majú lepšie vybavenie, ale ani tam nám veľkú nádej nedávali. Lekári nevedeli presne, o aký druh choroby ide - ale je to choroba krvi. Dnes už netreba nikomu veľa hovoriť, keď ide o chorobu krvi. K tomu sa pridružovali ešte ďalšie komplikácie - infekcia, zlé dýchanie, krvácanie do žalúdka. Nádej na prežitie bola minimálna. Dieťa bolo pokrstené v inkubátore, my sme tam ani nemohli byť, lebo v tom čase bola chrípková epidémia. S dcérou to bolo veľmi zlé, báli sme sa, že ochorie. Po týždni ju pustili domov, no dieťa ostalo aj naďalej v nemocnici. Týždeň trápenia, neistoty bol za nami. Práve bola prvá februárová nedeľa, všetci ešte spali, keď som vstala a s ťažkým, uboleným srdcom odcestovala do Litmanovej. Nemusela som predkladať svoj zármutok, Panna Mária o ňom vedela. Pri lavičke zjavenia som ju znova prosila o uzdravenie. Už vtedy som tajne cítila a dúfala, že to dieťa bude žiť.

Teraz má náš vnúčik rok. Je zdravý, bystrý, niekedy až veľmi živý. Chodiť začal ako 10 a pol mesačný.

Ešte keď bolo dieťa v nemocnici, mojej sestre (je zdravotná sestra) povedali, že aj keď dieťa bude žiť, nemusí, ale môže byť postihnuté duševne. Teraz nevidím nijaké známky choroby a potvrdili to aj lekári.

V lete, po vyše pol roku, sme sa dozvedeli, že na účet nemocnice, kde sa dieťa narodilo, bol vydaný veľmi drahý liek, a v nemocnici, do ktorej bolo dieťa preložené, doktorka z príslušného oddelenia čakala dva dni s podaním lieku, lebo si myslela, že dieťa zomrie a taký drahý liek je preňho zbytočný.

Nevieť, čo je na tom pravdy, ani nebudem pátrať, či bol alebo nebol liek podaný. Nejdem sa sťažovať, v dnešných časoch sa človek aj tak pravdy nedovolá.

Jedno je však isté: dieťa žije a je zdravé. Som pevne presvedčená, a môj manžel tiež, že náš milosrdný Pán na príhovor svojej Matky Preblahoslavenej Panny Márie vyslyšal našu prosbu.

Odvtedy chodíme častejšie k litmanovskej Panne Márii. Máme za čo ďakovať, zvelebovať ju a stále jej dôverovať. Do ďalšej práce Vám prajem veľa šťastia, zdravia a Božích milostí.

Veľmi sa teším na každé nové číslo Vášho nádherného časopisu M ROSA. Veľmi mi pomáha v mnohých ťažkostiach a pri vážnych rozhodnutiach, rozširuje obzor mojich znalostí. Uverejňujete v ňom články, aké nikde inde nečítam. Varujete pred rôznym zlom a nebezpečenstvami a upozorňujete na, rozlišovanie dobra od zla. Odkedy ho čítam a navštevujem Litmanovú, veci a udalosti beriem ináč. Teraz som pokojnejšia a rozvážnejšia. Aj ľudí vidím v inom svetle, skrátka, na svet sa pozerám inými očami.

Mária, Matka naša, skry nás pod svoj plášť!

Vaša M. I. z Košíc

Moje drahé deti! Prijmite to, že ste všetci bratia a sestry, že sme všetci v ruke Otcovej a vidí nás.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. septembra 1994

Stretnutie

V živote môže človeka stretnúť všeličo - veselé i smutné. Ale sú chvíle, na ktoré sa nezabúda... Bol pondelok, deň ako každý iný. Do práce som prišiel ako zvyčajne - „LTT“, čiže len tak-tak.

Po zápise do knihy príchodov rýchlo na ranné hlásenie. Jedna moja kolegyňa tvrdila, že týždeň by sa mal začínať stredou. Postojačky podriemkávajúc som jej v duchu dával za pravdu. Po hlásení bolo treba roznieť biologický materiál, pomôcť sestričkám s dokončením rannej toalety, všetci a všetko žilo v očakávaní vizity...

Po príchode pána primára sme sa vydali na každodennú obchôdzku izieb. Všade vládlo ticho, ktoré pretínalo len občasné rozprávanie lekárov a šuchot našich nôh.

Hneď v prvej izbe ma okolnosti prinútili prebrať sa z polospánku (z polospánku preto, lebo čas môjho stopercentného bdenia nastával po deviatej hodine a bolo ešte len 8.45 h). Príčinou bola mladučká, sotva osemnásťročná pacientka, ktorú prijali na oddelenie v sobotu s bolesťami žalúdka. Obyčajne som chodil s pacientmi na konziliárne vyšetrenia až po vizite. A keďže v tomto prípade som dostal príkaz, že s ňou mám ísť hneď, pomyslel som si, že to s ňou asi bude vážne. S mojou pomocou prešla z postele na vozík a vydali sme sa smerom k ultrazvuku. Odtiaľ nás poslali na RTG, gynekologické vyšetrenie a nakoniec ešte aj interné. Vyšetrenia nám zabrali celé predpoludnie, a preto bol dostatok času a priestoru na rozhovory o všeličom možnom. Zdalo sa mi, že čím viac sme sa rozprávali, tým viac sme si rozumeli a tým viac vo mne rástla úcta k nej. Bolo úžasné, koľko krásnych myšlienok skrývala v sebe.

Po príchode na oddelenie sa vrátila na svoje lôžko, ktoré medzitým niekto upravil. Na stolíku ju čakal obed. Až pohľad na jedlo vyvolal vo mne pocit hladu. Prekvapilo ma, že aj keď pacientka ráno a doobeda nejedla, nemala chuť na jedlo. Raz darmo, v nemocnici sa varí ináč ako doma. Iba ma poprosila o trochu čaju. S radosťou som vyhovel jej žiadosti. Pila pomaličky, akoby vychutnávala každý dúšok. Potom, keďže sa cítila unavená, rozhodla sa, že si trochu pospí. Priznám sa, že som zrozpačiteľ, keď sa spýtala, či ma pritom môže držať za ruku. Nevadilo mi to, ba dokonca sa mi tento návrh páčil. Robil som si však starosti o kolegyne. Báľ som sa, ako zareagujú, a už vôbec som si nevedel predstaviť, čo by som robil, keby sa v izbe objavil pán primár... Chvíľu sme si mlčky hľadeli do očí, až napokon sa jej viečka pod ťarchou prežitých chvíľ zavreli. Mala krásne modré oči...

Neviem, ako dlho som pri nej takto stál. Viem len, že to bolo veľmi zvláštne. V hlave mi ako na bežiacom páse vírilo množstvo myšlienok. Predo mnou ležala dievčina, mladý človek, plný krásnych ideálov, plánov, snov, človek, ktorého skromnosť a detský úsmev museli každého osloviť. Dnes som bol svedkom príbehu úplne neznámej bytosti a ani neviem prečo - v jej prítomnosti som sa cítil dobre, tak príjemne a teplo, až ma to samého prekvapilo.

Podľakoval som Bohu za toto stretnutie, a keďže hlad ma znovu vrátil do reality, pomaly som si svoje ruky vytiahol z jej rúk a utekal som do kuchyne. Potom ešte šup - pomôcť sestričkám a urobiť čo treba.

Čas môjho odchodu z práce sa nezadržateľne blížil a v duchu som sa už tešil na zajtrajší deň.

Zrazu sa strhol krik a nastal veľký zhon. Oddelenie sa na chvíľu podobalo mravenisku. Lekári aj sestričky behali z izby na vyšetrovňu a späť. Utekal som sa pozrieť, čo sa vlastne stalo. Vošiel som do izby, ktorú som pred poldruha hodinou opustil a nechcel som veriť vlastným očiam. Dievča, ktoré som dnes ráno spoznal - zomrelo. Pozrel som sa na svoje ruky, v ktorých som ešte stále cítil teplo jej dlaní a z očí mi vyhrfkli slzy.

A. HUDÁK Stará Ľubovňa

Moje drahé deti! Prosím vás, modlite sa... Ani neviete, ako veľmi vám to pomôže!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. novembra 1992

Vyprosený kňaz

Nie som nijaký spisovateľský talent, ale budem sa snažiť svedčiť o prítomnosti a pomoci Panny Márie - našej Matičky.

Pochádzam z malej dedinky - zo Svätého Kríža, ktorá sa nachádza v Liptove medzi Vysokými a

Nízkymi Tatrami. Veľmi milujem našu obec. Je čistá, žijú v nej dobrí a pracovití ľudia. V obci máme väčšiu časť evanjelikov a nás katolíkov je len malá hŕstka. Máme veľmi pekný kostol, ktorý navštevujú aj kresťania zo susedných obcí. Na predstavenie by to hádam i stačilo.

Už dávnejšie sme túžili navštíviť Medžugorie, ale vždy nám do toho niečo prišlo. Až minulý rok (1997) sa nám s pomocou Božou podarilo spojiť sa s agentúrou „Beata Via“ a uskutočniť púť do Medžugoria. Išlo nás päť žien, každá so svojim batôžkom starostí a trápenia vyprosiť si u našej Matičky Márie milosť. Možno v tom bola troška zvedavosti. Kto pozná cestu do Medžugoria, iste mu ju netreba opisovať, ale za jej úspešný priebeh možno vďačiť i našej vedúcej Evke (z agentúry), ktorá nás - všade sprevádzajúc - odovzdávala do ochrany Panny Márie.

Ako pôsobí Medžugorie na ľudí? Je to niečo fantastické, to treba prežiť. Zídu sa tu ľudia z celej zemegule, ale všetci si rozumejú. Všade cítiť prítomnosť Matky - Márie. I pri výstupe na Podbrdo a Križevac sme boli naplnení jej láskou a pokojom. Sväté omše sme mali s českými bratmi a sestrami v kostolíku zjavenia.

A teraz prídeme ku koreňu veci, čo som chcela opísať a našimi podpismi potvrdiť - je to skutočne pravda, že nás Panna Mária, Matka pokoja, vyslyšala a potvrdila svoju prítomnosť v Medžugorí. V našej obci sme nemali skoro desať rokov kňaza. Pri prosbách, ktoré sa počas omše predkladajú Pánovi, jedna z nás predniesla prosbu o dosadenie kňaza do našej farnosti. Viete si predstaviť to prekvapenie a radosť, keď asi týždeň po našom príchode z Medžugoria sme sa dozvedeli, že dostaneme kňaza? Je to mladý, aktívny človek, ktorý si postupne svojou láskou a trpezlivosťou získava i tvrdšie srdcia. Skrátka cítiť, že mu v tom pomáha i naša Matička - Mária. Sme jej vďační za pomoc a ochranu.

So srdečným pozdravom ostávajú obdivovateľky, jednoducho - „deti Márie“.

*Repová Mária
Kelovská Mária
Kelovská Gabriela
Gerátová Božena
Dudášová Blažena*

Moje drahé deti! Úplne sa darujte Ježišovi!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. mája 1993

Chcem, aby vedeli

Volám sa Zuzana a mám 20 rokov. Týmto svedectvom by som čitateľov chcela povzbudiť vo viere, že Ježiš je VÍŤAZ.

Bola som vychovávaná „divným“ spôsobom. Chvíľu u mamy, chvíľu u otca, u rôznych tiet, a dokonca i v kláštore. Takto som putovala 18 rokov svojho života, kým som sa nestala „dospelou“. Nikdy som nepoznala materinskú lásku - detstvo som mala dosť biedne. Mám z neho tento nepríjemný zážitok:

Bola zima a mama sedela v krčme. Ja so svojim o 2 roky mladším bratom sme sedeli pri plote uzimení, a pýtali sme si od susedov kúsok chleba.

Toto je iba jeden z mnohých, podobných zážitkov.

Boha som nepoznala. Keď som mala dvanásť rokov, rodičia sa rozviedli a ja som skončila na psychiatrii. Možno sa opýtate: Prečo? Jednoducho som už nezvládla bitky, ktoré som mala namiesto jedla a pohladenia. Ušli sa mi len krivé pohľady a nakoniec to, že mama zvalila rozvod na mňa - vraj ja môžem za to, že sa rozviedli. Veľmi som duševne trpela.

V roku 1991 sa nám narodila sestračka Martuška. Vtedy som mala 13 rokov. Boli letné prázdniny a mama sa schytila, že ide do roboty. Polročné dievčatko a ja, 13-ročné, neskúsené dievča. Brat Miško chodil von s kamarátkami, čomu som bola rada. Povedala som si - nech sa aspoň on odreaguje. Zostala som sama s Martuškou a opitým otcom. I keď neskúsená, dokázala som sa postarať o mladšiu sestračku. Dala som jej jesť, umyla som ju, obliekla, dala do kočíka a o chvíľu

sme boli vonku.

Večer som ju okúpala, dala jej jesť a čistú, krásnu som ju uložila do postieľky. Vtedy som utekala prať plienky, ako-tak poupratovať byt a sem-tam som aj niečo uvarila. Zvládala som to, ale iba nejaký čas. Keď som mala 14 rokov, znovu som sa ocitla na psychiatrii s tým, že som si chcela vziať život. Podrezala som si žily. Problémy sa nahromadili a do svojich 18 rokov som bola na psychiatrickom liečení ešte štyrikrát. Pojedla som lieky, proste, nevidela som zmysel života, a stala som sa úplne iným človekom. Človekom, ktorý začal rodičom kradnúť peniaze, klamať, „hrať divadlo“ (týkalo sa to choroby alebo školy), chodila som poza školu atď. Toto všetko ma naučili rodičia a ja som sa dala zviešť ZLÝM.

Moje obrátenie nastalo, keď som mala 18 rokov. Cez letné prázdniny som sa dostala do OÁZY - hnutia SVETLO - ŽIVOT. Do môjho srdca prišlo pekné slovo, láska, pokoj, odpustenie. V deň spoločenstva som hovorila svoje svedectvo. No ešte predtým som prežívala ukrutné boje v srdci. Cítila som, ako mi Duch Svätý hovorí: „CHOĎ (na javisko), CHOĎ CHVÁLIŤ PÁNA ZA TO, ČO VYKONAL V TVOJOM ŽIVOTE.“

Ale ja nie. Strašne som sa bránila. Duch Svätý ma doslova tlačil na javisko. Sedela som ako na ihlách, až nakoniec som sa - ani neviem ako - ocitla na tom nešťastnom javisku. To najdôležitejšie, čo som povedala, bolo: „Boh poslal na svet svojho Syna, aby nás spasil. Všetkých nás: teba, teba aj teba, ale aj mňa.“ Tak som vlastne pocítila, ako ma Boh miluje a že som v jeho očiach vzácna.

Brat (sestra), možno si sa aj Ty tak trochu našiel v tomto mojom svedectve, a preto Ti prajem, aby aj Teba uzdravil Pán. Boh Ťa miluje a si vzácny(a) v jeho očiach. Si jeho milovaný syn, dcéra. Keď Ti je ťažko, zahľad' sa na kríž a porozmýšľaj, koľkokrát aj Ty pribíjaš Ježiša na kríž. Pamätaj na to, že Ty si mal visieť na tom kríži, lebo On nič neurobil. On bol bez hriechu, ale z lásky k Tebe sa dal pribiť na kríž. Povedz si denne aspoň 10-krát: „BOH MA MILUJE!“

Pane, vďaka Ti, že si ma stvoril tak zázračne a že si ma uzdravil. Pane, vďaka, že som našla ZMYSEL ŽIVOTA. Amen.

Zuzana Ďurkovská, Žilina

Moje drahé deti! Otvorte mi svoje srdcia a zažijete pravý pokoj a pravé šťastie. Ďakujte za kríž...!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. apríla 1992

Milosť utrpenia

Vážená redakcia M ROSY!

Po dlhšom váhaní som sa rozhodol napísať svoje svedectvo o Bohu a jeho nekonečnej láske.

V Boha som od malička síce veril, no do kostola som chodil len nasilu. Keď som sa oženil, moje návštevy v kostole boli čoraz zriedkavejšie. Nakoniec to boli len sviatky, keď som navštívil Boží chrám. Upadal som čoraz viac do hriechu. Potom som ochorel. Mal som problémy s neurózou srdca a žalúdka. Skúšal som rôzne liečenia, psychotroniku, no nič mi nepomáhalo a nedávalo pokoj mojej duši. Vo februári 1994 som ochorel na chrípku. Mal som vysoké horúčky trvajúce niekoľko dní. Bral som lieky, robil si zábaly, no horúčky, sa stále vracali. V tom čase som čítal knihu od starej mamy: Fatima - Mária hovorí k svetu. Ani neviem, čo to bola za sila, že ma pritiahla čítať túto knihu. Na odporúčenie Panny Márie som si kľakol pred jej sošku a pomodlil som sa ruženec. Priznám sa, vtedy som sa ho modlil prvý raz vo svojom živote a ani som poriadne nevedel, ako sa modlí. Bol som doma sám, a keď som sa pomodlil, šiel som do kuchyne napiť sa čaju. Vonku bolo zamračené a po slnku nebolo ani chýru. Tu sa mi objavila vo dverách žiara. Myslel som si, že vychádza slnko, no keď som sa pozrel von, bolo stále zamračené. Trvalo to len niekoľko sekúnd. So žiarou zmizli aj moje horúčky. Od tej chvíle som viac vysoké horúčky nemal, a to sú už viac ako štyri roky.

V septembri 1996 som bol vo Zvolene na stretnutí s Donom Gobbim. Tu som sa celý zasvätil Panne Márii. V októbri toho roku som bol prvý raz v Litmanovej. Na spiatocnej ceste som si v autobuse čítal posolstvá litmanovskej Panny Márie. Tu mi Panna Mária osvietila dušu a ukázala mi moje staré hriechy, na ktoré som už dávno zabudol. Rozhodol som sa preto znovu ísť na spoveď. Pri spovedi som cítil, že sa vlastne nespovedám ja, ale sám Duch Svätý vedie moje slová. Povedal som celý životopis. Slová mi samy plynuli z úst. Ďakujem Bohu, že mi takto otvoril srdce. Od toho dňa som sa začal modliť jeden ruženec denne. Ťahalo ma to a stále ma to ťahá späť do Litmanovej, kde vždy cítim pokoj a lásku Panny Márie. Aj pri návštevách kostola, no najmä pri návštevách eucharistického Ježiša, nachádzam pokoj, radosť v srdci. Viem, že Ježiš je prítomný v Eucharistii ako živý Boh a živý Človek, že ma vždy vypočuje, posilní moju dušu i telo a naplní ma nesmiernou radosťou. Chcem všetkým, ktorí hľadajú pokoj a radosť, povedať: Chodte k Ježišovi. Len tam skutočne nájdete pokoj.

Keď sme boli s manželkou mladší, po druhom synovi, asi po dvoch mesiacoch, sme opäť čakali dieťa. A to sme si my nehodni dali zabiť. Podieľali sme sa na vražde, lenže vtedy sme si to neuvedomovali. To nás však - samozrejme - neospravedľuje. Hoci som sa z toho dávno vyspovedal, vždy ma táto myšlienka prenasledovala. Po ôsmich rokoch sme prosili Boha, aby sme mohli mať dievčatko, aby to bolo práve to dieťa, ktoré sme zavrhlí. Modlili sme sa za to ruženec a Boh nám odpustil. Narodilo sa nám zdravé dievčatko, hoci o mesiac skôr. V máji 1997 som bol v Medžugorí. Cítil som tam prítomnosť Panny Márie na každom kroku. No myšlienky na naše zabité dieťa ma stále prenasledovali, najmä pri výstupe na Križevac. Celou cestou som za to trpel. Na vrchu pri kríži som pocítil, že Boh mi odpustil, že ma miluje. Cítil som z kríža vychádzať nesmiernu silu a tá naplnila moje srdce pokojom. Mnoho ľudí sa v Medžugorí uzdravilo na tele i na duši. Ja som pri vyloženej Eucharistii znova cítil prítomnosť Panny Márie. Jej krásnu vôňu, akoby voňali všetky druhy kvetov.

Po návrate domov soška Panny Márie, ktorú som si kúpil, vydávala tri mesiace vôňu, ktorú som cítil v Medžugorí. Od chvíle, keď som sa vrátil z Medžugoria, modlím sa celý ruženec. Vždy som si myslel, že sa to nedá stihnúť. Panna Mária sa však o to postará, len sa jej treba celkom oddať. Predtým som mával veľký strach z choroby, zo smrti a zo satana. V Medžugorí mi kňaz povedal, že budem pokúšaný a že som dostal milosť trpieť za svoju rodinu. A vďaka Panne Márii sa môj strach pomaly stráca. Jediná vec, ktorú treba urobiť, je celkom sa oddať Božej vôli, celkom sa zasvätiť Panne Márii a Ježišovi. Keď ma prenasleduje satan, prosím Pannu Máriu a svätého Michala archanjela o pomoc. Vtedy poviem: „Nech sa stane vôľa Božia.“ Strach ustúpi a nastane pokoj i radosť v mojej duši. Vždy vtedy chválím Boha za jeho veľkú lásku.

Mám aj mnoho dní, keď cítim duchovnú prázdnotu, no sú aj dni, keď nachádzam skutočný pokoj a radosť v modlitbe. Modlitba je to, čo potrebujeme, aby sme rástli v Bohu. Modlitba je sila, láska a pokoj ducha i tela.

Do Litmanovej mi Panna Mária pomohla priviesť aj moju manželku a verím, že mi ju raz pomôže navždy priviesť aj ku Kristovi.

Na záver chcem dodať, že som ešte stále veľmi hriešny - som výbušnej povahy a často si uvedomujem, že som niekomu ublížil slovom, a je už neskoro. Prosím Pannu Máriu, aby ma naučila žiť v láske, lebo bez jej pomoci to nedokážem. Ďakujem našej drahej Mamičke za všetku pomoc, za všetku jej lásku a milosť. Prosím, modlite sa za mňa, tak ako sa aj ja modlím za Vás. Prosím Ježiša, aby naplnil láskou všetkých ľudí na tejto planéte. On je jediná cesta k pravde, láske a mieru. Bez Boha niet pokoja a lásky.

Pavol Šúr, Predajná

Moje drahé deti! Prosím, povedzte Bohu: Milujem, a preto ľutujem, milujem, a preto odpúšťam, milujem a to je môj pokoj.

Nepoškrvrnená Čistota na hore Zvir, 5. marca 1995

Odpúšťam!

Milá redakcia M ROSY!

Posielam Vám srdečný pozdrav so želaním, aby Váš časopis čítalo čím ďalej tým viac ľudí. Zároveň by som sa chcela podeliť s čitateľmi so svojím príbehom.

Mám šesťdesiatštyri rokov. Pred siedmimi rokmi som prekonala infarkt a po upadnutí do bezvedomia som sa ocitla na krásnej lúke, ktorej farbu vôbec nedokážem opísať. Ožarovalo ju úžasné svetlo, a hoci jas, ktorý to svetlo vydávalo, bol silný, vôbec ma z neho neboleli oči. Pamätám si, že viac som sa nad lúkou vznášala, než chodila po nej. Vedela som, že som už opustila pozemský život, no po tomto poznaní ma prenikla obrovská ľútosť. V pozemskom živote totiž ostali moji súrodenci, a práve vtedy sme boli pohnevaní. Zvolala som:

„Pane Bože, odpusť im, lebo aj ja im odpúšťam!“

Len čo som to povedala, cítila som, že opäť vchádzam do svojho tela. Najskôr ma začali veľmi bolieť ruky, z nich sa bolesť - asi na desať minút - preniesla do celého tela. Mizla postupne. Keď utíchla, počula som lekárov hlas:

„Už je to dobré!“

Overila som si sama na sebe, že človek neumiera, iba na zemi zanecháva telo. Duša žije ďalej bez hmotnej záťaže. Často rozmýšľam o tom, akú veľkú cenu má u Boha to, keď iným odpustíme viny. Z infarktu som sa dostala a môj život sa po návrate z klinickej smrti úplne zmenil. Začala som dôverovať v Boha, uzdravila som sa nielen telesne, ale aj na duši, a najmä - bola som obdarená veľkou milosťou, a to darom Ducha Svätého. Cítim sa dobre ako nikdy predtým.

A ešte niečo sa zmenilo: vôbec ma nezaujímajú pominuteľné svetské veci, ako je napríklad túžba po majetku, peniazoch a podobne. Veľmi som vyrástla duchovne, svoj život som odovzdala do rúk Božích, lebo u neho som sa zrodila druhýkrát. A za to môžem ďakovať práve nášmu Pánu Ježišovi a našej Cirkvi i nášmu neokatechumenátnemu spoločenstvu. Bez nich si teraz neviem ani predstaviť svoj život, aký by bol prázdny. A pri tejto príležitosti mi nedá, aby som sa nepoďakovala nášmu spoločenstvu za trpezlivosť, za to, že ma prijímajú takú, aká som.

Ďakujem všetkým a osobitne o. Ľubovi.

A. Brudňáková, Svidník

Moje drahé deti! Ďakujem vám, že ste sem prišli...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. októbra 1994

Pozvanie

V pondelok 8. 6. 1998, po nedeli Najsvätejšej Trojice, vybrala som sa na horu Živčák v Turzovke. Veľmi som sa tešila, lebo som tam bola pred 3 týždňami a ten božský pokoj, tá milosť Božia, ktorá sa tam nachádza, musí osloviť každého. Išla som tam totiž so svojím synom, ktorý v Boha síce verí, ale do kostola nechodí a k sviatostiam nepristupuje už vyše 25 rokov. Sľúbil mi, že tam spolu pôjdeme, a tak si viete predstaviť, ako som sa tešila a v kútiku duše dúfala, že sa niečo stane. Svoje deti som dávno odovzdala Božskému Srdcu Ježišovmu, Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a všetko vložila do vôle nebeského Otca.

Slnko poriadne pražilo, išli sme od Korne a tam je stromov poredšie. Auto sme nechali kúsok za kostolom a išli pešky. Hoci mám dosť zdravotných problémov, povedala som Pánu Ježišovi - Tebe dôverujem, a Panne Márii, aby mi pomohla dostať sa hore. Je tam Krížová cesta, ja som sa modlila a môj syn išiel so svojimi myšlienkami. Na takom podujatí ešte nebol. Blížili sme sa k XIII. krížovému zastaveniu, keď mi hovorí:

„Mama, počuješ tie spevy? Nieкто tam spieva.“

Ja som nepočula. Po chvíli sa ozval zase:

„Mami, naozaj to nepočuješ? Ako keby mužský zbor (mnísi) spieval taký chrámový spev.“ Vtedy sa mi zazdalo, že počujem akoby ozvenu spevu, ale ja by som si to nebola všimla. Vchádzali sme do hory, keď sa ozval trikrát, že nevie rozoznať slová, ale spev zreteľne počuje. Ja som si pomyslela, že možno tam niekto zostal od nedele (bola totiž veľmi teplá noc) a spieva. Prišli sme k XIV. krížovému zastaveniu pri vode, a všade ticho. Na celom Živčáku za to dopoludnie bolo asi 5 ľudí okrem nás dvoch. Zbehli sa mraky a blesky križovali oblohu. Strach som nemala, veď ako by som aj mohla mať v takom požehnanom prostredí! Tam Matku Božiu naozaj cítite, akoby ste prišli domov. Upútala nás jedna staršia pani, ktorá povedala pred inou, že je až z Malaciek. A mala trochu strach. Syn išiel za ňou a povedal jej, aby išla pomaly dole, že tam máme auto a môžeme ju zobrať do Žiliny. Bola veľmi rada. Zišli sme do dediny a hneď začalo pršať. Privaly vody od Veľkého Rovného nás sprevádzali až do Žiliny.

Cestou sa naša spolucestujúca ozvala, že nám musí niečo povedať. Cítila nádhernú vôňu kvetov, keď išla od kaplnky k vode. Voňala jej aj pravá ruka, že si ju ani umyť nechcela. V aute to už cítiť nebolo. Vtedy som sa priznala aj ja, že som tú vôňu cítila pri kaplnke a potom od kríža k oltárik Panny Márie asi trikrát. Nechcela som to však nejako rozvádzať. Bola som šťastná, lebo syn sa priznal, že keď tam sedel, dospel k názoru, že to pre neho asi znamená ísť do kostola. Inak si totiž tie chrámové spevy nevie vysvetliť. V aute sa priznal, že aj on cítil vôňu pri kaplnke. Ešte dodal, že to bola zvláštna vôňa, akoby z rôznych kvetov dokopy.

Ešte dodatok: Keď som doma dávala veci na poriadok, z puzdra na okuliare som vybrala ruženec. A tá krásna vôňa - len nie taká intenzívna - vyšla znova - tentoraz z môjho ruženca!

Mária E., Žilina

Moje drahé deti! Prosím, darujte mi vaše problémy a starosti, lebo iba Boh vás vie od nich oslobodiť...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. januára 1995

Dopúšť'a, ale neopúšť'a

Udalosť môjho života sa viaže priamo na posledné zjavenie Panny Márie - Nepoškvrnenej Čistoty na hore Zvir 6. 8. 1995. Originál listu zasielam na farský úrad do Litmanovej ako svedectvo o zázračnom zásahu do života našej rodiny. Musím to nazvať zázrakom, pretože vlastným úsilím som problém nedokázala vyriešiť.

V to nedeľné ráno, ktoré nebolo ničím výnimočné, niesla som t'archu svojho problému na horu Zvir s nádejou, že Matička pomôže. Zvir navštevujem od januára 1991, aj mimo prvých nedeľ, nechýbala som na žiadnom výročnom stretnutí. Ďakujem za milosť, že mi dopriala a dopomohla byť na hore Zvir prítomná vždy, keď som túžila tam byť - bez väčších problémov.

Tak ako inokedy, chystali sme sa pokloniť v izbietke. Sústredila som sa na ťažkosť, ktorá ma trápila. Manžel chcel ráno 7. 8. 1995 s priateľom počas dovolenky ísť pracovať na stavbu a niečo si privyrobiť. Nesúhlasila som s tým, ale nedokázala som ho presvedčiť. Bol pevne rozhodnutý. Pravda, naše nezhody pretrvávali už niekoľko rokov. Krátko po svadbe prestal chodiť do kostola, stal sa straníkom a potom to už išlo dole kopcom. Kamaráti, nejaký ten pohárik, ale najviac ma trápilo to, že nejavil záujem o riadny kresťanský život v rodine. Boli chvíle, že sa to zdalo byť navždy stratené, aj som pomýšľala nad rozchodom.

Potom sa stalo čosi nepredvídané - tragicky zahynul mladý brat. Táto udalosť natoľko zmenila môj život a vzťah k Bohu, že z lásky k Pánu Ježišovi a jeho obeti už by som neurobila za žiadnu cenu nič, čo by ma odlúčilo od jeho lásky. Stal sa mi všetkým. Úžasne ma viedol. Ocítla som sa v spoločenstve Obnovy v Duchu Svätom. Nový spôsob života mi dodával silu, ale aj nádej, že sa to všetko raz zmení.

Deti však - napriek manželovmu nesúhlasu - som viedla k Bohu od malička. Ani neviem, ako sa mi to všetko podarilo. Syn po revolúcii v roku 1989 začal navštevovať cirkevnú školu. Obdobie

po bratovej smrti bolo pre mňa a pre naše deti zvlášť poznačené pôsobením Božej milosti. Bolo by to dlhé rozprávanie o tom, ako nám Pán Boh pomáhal.

Keď som sa blížila k verajam dverí izbičky, spomenula som si na myšlienku jedného posolstva z 8. 1. 1995: „Darujte mi vaše problémy a starosti, lebo iba Boh vás vie od nich oslobodiť.“ Znela v mojich ušiach ako výzva, aby som to urobila, a ja som hlas svojho svedomia poslúchla. Rozhodnutá nevziať späť, čo som darovala, povedala som si: Nech sa stane podľa Božej vôle to, čo bude Bohu na slávu a manželovi na spásu. Prosila som, aby mi Pán nie kríž sňal z pliec, ale posilnil ramená.

Bola som smutná, keď bolo ohlásené posledné zjavenie. Vrátila som sa domov, muž ráno (7. 8.) odcestoval. Toho istého dňa večer okolo 21. hodiny niekto zazvonil.

Vo dverách stál priateľ, s ktorým ráno manžel odcestoval, celý bledý. Oznámil mi, že manžel utrpel ťažký úraz, ale žije a je dole v aute. V tej chvíli mi bolo jasné, že Panna Mária moju prosbu na hore Zvir vypočula. Už som mala skúsenosť, že kto miluje Boha, tomu všetko slúži k dobru. A bola som si tým istá. Necítila som ani zlosť, ani zármutok. Urobili sme s deťmi všetko potrebné, manžela sme odviezli na traumatológiu.

Pri práci vo výške asi 14 metrov sa pošmykol a šmýkajúc sa na poistnom lane dole, trením si popálil ruky, neudržal sa a ďalej padal voľným pádom. Dopadol na rovné nohy. Vyšetrením boli zistené zlomeniny oboch pätných kostí. Inak, akoby zázrakom, všetko v poriadku: chrbtica, kĺby, žiadne vnútorné zranenia.

Zlomeniny pätných kostí sú veľmi bolestivé, s následkami. Dúfala som však, že Pán Boh dopúšťa, ale neopúšťa. A že to bude platiť aj pre môjho manžela, napriek 21 rokom života bez sviatostí.

Liečil sa v nemocnici a po sňatí sadry z nôh doma. To sme mu už umývali nohy litmanovskou zázračnou vodičkou, modliac sa, aby pôsobila nielen na nohy, ale aj na srdce. Nasledoval pobyt na rehabilitačnom oddelení. Blížili sa Vianoce a deti i ja sme akosi chceli prispieť k jeho obráteniu. Premýšľali sme, ako to urobiť, dohovárali sme mu, aby za svoju zázračnú záchranu poďakoval tým, že pristúpi k sviatosti zmierenia.

Čas v nemocnici si chcel krátiť čítaním, tak mu každý pribalil knihu. Syn životopis sv. Dona Bosca, dcéra životopis sv. Františka z Assisi a ja, samozrejme, príručku - Ako sa vyspovedať. Každý z nás ho zrazu chcel mať na tej svojej strane. Uistoval ma, že k sviatosti zmierenia pôjde. Upresnili sme deň - piatok ráno. Po spoločnej príprave, vzájomnom odprosení, šli sme do kostola. Prekvapilo ma, s akým pokojom a odvahou pristupoval k sviatosti zmierenia. Po dlhšej chvíľke vyšiel zo spovednice so slovami: „Uf, ale som sa spotil!“ Dlho sme kľáčali spoločne pred svätostánkom. On recitoval chválospev Teba, Bože chválime a ja Magnificat. Ešte vždy som tomu nemohla uveriť, ako sa veľmi zmenil k lepšiemu.

Stal sa z neho nový človek. Spolu sme sa modlili ruženec pred jedlom, recitoval modlitbu zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, zúčastňoval sa Fatimských sobôt a pobožností prvých piatkov, účasť na svätej omši sa mu stala samozrejmosťou. Pravidelne raz mesačne pristupuje k sviatosti zmierenia a zapája sa do aktivít na zveľadení chrámu.

Ešte vždy je čo naprávať, lebo nestačí len prijať udelenú milosť, ale treba ju aj ďalej rozvíjať.

To, čím sme boli obdarení na Vianoce v roku 1995, bol ten najkrajší dar Božej milosti pre všetkých nás: z rúk Božej prozreteľnosti - dostal nové srdce a nového ducha (Ez 36, 26-27).

Betka z Košíc

Moje drahé deti! Ďakujte nebeskému Otcovi za všetko, čo vám dáva!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. novembra 1991

Niečo ma pohlo

Som manžel a otec - vtedy jedného a teraz už dvoch - detí. Dňa 29. 9. 1994 o 20.40 h som mal

vážnu dopravnú nehodu, ktorú som nezavinil. Riadil som motocykel. Oproti idúci vodič auta zn. Favorit ma nezbadal a chcel odbočiť doľava, čím mi skrížil cestu. Nasledoval čelný náraz, pri ktorom som preletel ponad auto, pričom som narazil hlavou (na ktorej som mal prilbu) do horného rohu predného skla na aute. Preletel som asi 5 m za auto a následne som spadol na cestu.

Vtedy mi už prilba odletela a ja som hlavou dopadol na asfalt. Neviem, čo sa dialo ďalej, ale som sa prebral takmer o dva dni v nemocnici. Moja diagnóza znela: dvojité fraktúry lebky, krvácanie do mozgu. Iné vážnejšie zranenia som nemal.

A prečo cítim potrebu vydať svedectvo?

Moja mama je hlboko veriaci človek, chodila a chodí na horu Zvir od začiatku. Ona bola tou, ktorá zburchovala všetky známe v Prešove - i prostredníctvom jednej susedy v Litmanovej, aby sa za mňa modlili, keď mi už nedávali nádej. V Litmanovej bola v tých dňoch za mňa dvakrát slúžená sv. omša. Potom sa môj stav rapídne začal zlepšovať a ja som sa v sobotu popoludní prebral z bezvedomia.

Ani po tom, čo som prežil, som necítil potrebu ísť do Litmanovej na horu Zvir sa poďakovať. Až pred posledným zjavením sa vo mne niečo pohlo. Už týždeň dopredu som hovoril, že pôjdem na horu. Mal som pocit, že tam musím ísť. Šiel som a v izbičke som sa poďakoval našej Matičke nebeskej, že ma zachránila.

Keď som sa potom, stojac v rade na vodu, z reproduktorov od Ivetky dozvedel, že toto zjavenie bolo už posledné, obľial ma studený pot a z očí mi vyhŕkli slzy. Odvtedy som na hore skoro každý mesiac.

Toto je môj príbeh, s ktorým som sa chcel s Vami podeliť.

Milan Valčko, Prešov

Moje drahé deti! Nebojte sa, že ste slabí! Boh vám dá silu.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júna 1994

Vtedy sa to stalo!

Konečne som sa rozhodla napísať Vám aj svoj príbeh. Bolo to asi pred dvanástimi rokmi. Cestovali sme zájazdovým autobusom na púť na Sv. Hostýn. Cestou sme sa zastavili v Turzovke. Veľa nás bolo takých, čo sme tam išli prvýkrát. Veľmi som sa potešila, že sa mi konečne splní túžba ísť na horu Živčák. Ďakovala som Bohu za poskytnutie tejto možnosti. Sprievodca nám oznámil trojhodinovú prestávku a pokračoval: „Kto má ťažkosti so srdcom, kolenami ..., nech radšej zostane v autobuse.“

Starší a tí, čo mali zdravotné problémy, ostali. Ja som tiež patrila k tejto skupine, no niečo ma ťahalo hore k pútnickému miestu. Niečo, čo sa nedá vyjadriť slovom, niečo tajomné. Tak som sa rozhodla: „Idem.“ Pravda, pre tento krok som sa rozhodla už doma, ale sprievodca na mňa tak zapôsobil, že som mala pochybnosti. „Vysoký tlak, srdce. Čo robiť?“ Skrsla mi v hlave myšlienka: „Nebyť na hore je ako byť v Ríme, a nevidieť nášho drahého Svätého otca.“ Vstávam zo sedadla, vychádzam z autobusu. „Aj ty?“ „Aj ja!“

Prekvapujúca otázka, presvedčivá odpoveď. „Tak poďme!“

Zo začiatku sa mi kráča dobre, ale čím vystupujem vyššie a vyššie, strácam dych. Horko-ťažko prichádzam do polcesty. Tep cítim až na jazyku, v hlave mi hučí ako v úli, hrudník mi ide roztrhnúť, v očiach sa mi stmieva. Nemôžem urobiť ani krok. Kamarátky, ktoré išli so mnou, zbadali, že je mi veľmi zle. Premáham sa a prosím ich, nech idú aspoň ony, keď to ja nemám dopriať. Tie však o tom nechcú ani počuť. V takom stave ma samu nenechajú. Po dlhšom čase sa mi podarí ich prehovoriť - sľúbila som im, že ich budem čakať na tomto mieste. Pomaly sa vzdávajú, obzerajúc sa, čo je so mnou. Môj zdravotný stav sa stále zhoršuje. Ešte vidím pár pútnikov, pred očami sa mi robí hmla, až nakoniec nevidím nič. Kľakla som si smerom hore, aby

som sa veľmi neudrela, keď odpadnem, pretože som bola pri plnom vedomí. Vzbudila som dokonalú ľútosť a odovzdala som nebeskej Matke pod ochranu seba, manžela i deti: „Matička moja drahá, som tak ďaleko od domova, od mojich najbližších! Koľko to bude stáť, ak ma prevezú mŕtvu? Ty vieš, nebeská Matka, že som v túto hodinu išla za Tebou, aby som skrze Teba pozdravila Tvojho Syna a môjho Spasiteľa. Aby som tu, na tomto mieste, pozdravila Najsvätejšiu Trojicu. A teraz zomieram...“ Rozplakala som sa. Bolo mi ľúto až v tej najhlbšej hĺbke srdca. Vtedy sa však niečo so mnou stalo: akoby zo mňa spadol veľký balvan! Až som sa preľakla. „Teraz je môj koniec“ - pomyslela som si. Čakala som prebudenie vo večnosti. Aké však bolo moje prekvapenie: stále žijem, vidím, dýcham! Všetka ťažoba ma opúšťa. „Panna Mária, čo sa to so mnou deje?“ Dostávam silu - vstávam. „Matička moja, vďaka!“ Slzy sa mi opäť tisnú do očí. Ďakujem za ochranu, za pomoc, za život, ďakujem za všetko a verím, že všetko dobre dopadne.

Cítim sa dobre a ponáhl'am sa hore za svojimi spolupútnikami, až ich skoro dobieham. Práve sa obzreli. Som pár metrov za nimi. Nevedeli, či je to pravda, veď boli vzdialení o hodný kus cesty. S úsmevom na tvári som kráčala k svojmu cieľu. Kľakla som si pod kríž a ďakovala za nebeskú Matku, za Pomocnicu, za perlu našej viery, za živý skvost „Cirkvi“. „Ďakujem Ti, Ježišu, za všetky vyslyšané prosby v utrpení, v chorobe, za pomoc, silu. Ďakujem Ti za tú milosť, že som si mohla na tomto mieste kľaknúť pod Tvoj kríž. Ďakujem, nebeský Otče, za všetky Tvoje dobrodenia, lebo Ty žiješ a kraľuješ na veky vekov.“

Takto zvláštne posilnená som si vykonala nezabudnuteľnú púť v Turzovke cestou na Sv. Hostýn. Spočiatku som o tom nechcela rozprávať nikomu, no moje vnútro ma presvedčilo, že táto príhoda, ktorá má svedkov, môže byť pekným svedectvom aj pre iných.

Agnesa Kovalčíková, Slovenská Ves

Moje drahé deti! Pozývam vás do Božieho milosrdenstva. A chcem vám dať kus radosti z Neba...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. apríla 1994

Dar, ktorý si chráň

(z listu rehoľnej sestry matke)

Milá mama!

Ďakujem za list, ktorý ma veľmi nepotešil. Boh je nekonečne dobrotivý, On sám určuje, ako má každý z nás trpieť. On sám so svojím nekonečným milosrdenstvom privádza človeka k cieľu, ktorý pre neho určil. Jeho cesty sú pre nás často nepochopiteľné. Málokto z nás to prijíma s nadšením, ale Boh, ktorý má svoju moc, nás snaží čo najviac pripodobniť k svojej ceste. K ceste, ktorá je trnistá, plná bôľu a utrpenia. Na tejto ceste nie vždy nám kvitne úsmev na tvári. Sú tu slzy bolesti, slzy túžby, slzy plné pokorenia. Boh ich zbiera, aby nimi naplnil kalich. Aby ich premenil a ukázal nám ich raz ako trblietajúce sa zlato, vyskúšané a vytavené v ohni našich túžob, hriechov, snáh.

Boh nie je ako človek, nepripomína hriechy neustále, naveky, odpúšťa ich po našom vyznaní. Mama, v našom srdci je Najsvätejšia Trojica, a ako málo na to myslíme. Boh nám hovorí, že sa máme stať malými deťmi, ktoré sú vo všetkom odkázané na svojho Otca, ktoré nič nemajú, nič nevlastnia, ale v jeho náručí získajú všetko, po čom túžia. Byť dieťaťom, ktoré tak dôveruje Otcovi, že túži po jeho náručí a nezaobera sa dlho svojimi chybami, pretože vie, že Boh môže všetko a vládne nad jeho srdcom. Byť dieťaťom, ktoré svojím bezstarostným smiechom nakazí ostatných ľudí.

Vieš, mama, každé utrpenie je ohromný kapitál pre spásu našej duše. Nedopušť, prosím, aby Ťa ovládol smútok. V spoločnosti Kristovej smútok nemá miesto. Vieš, Kristus má veľmi málo priateľov, pretože svojím najbližším dáva ako dar utrpenie. Niekedy to veľmi bolí, zvlášť vtedy,

keď si nepochopená svojimi najbližšími. Mama, celá Cirkev, my všetci, sme mozaika krásneho obrazu, ktorý raz bude odhalený vo večnosti.

Ale teraz na zemi Boh každého z nás okresáva: niekoho hladí, niekoho musí obrúsiť dlátom, poklepať kladivkom. Niektoré kamene chce zvlášť vyznamenať a dáva ich na viditeľné miesto, preto mu na nich veľmi záleží a tak si dá s nimi viac práce.

Vieš, mama, modlím sa túto modlitbu:

„Bože, viem, že Ti na mne veľmi záleží. Odpusť, že nie vždy chápem Tvoje počínanie, neprijímam Tvoje nástroje, ktorými ma čistíš pre život večný. Daj mi, prosím, aby som bola ľahko stvárniteľná, i keď sa mi niekedy zdá, že to príliš bolí. Nedbaj na to, tlč, rež, pretože ja tak málo rozumiem Tvojim plánom. Nedbaj na moju vôľu, pretože tá mnoho pokazila. Nedbaj na moje slzy, pretože kvôli nim často zabúdam na Slnko, ktoré ma zahrieva svojimi lúčmi. Nedbaj na moju tvrdohlavosť, ktorá tak prekáža Tvojmu plánu. Nedbaj na moje sebecko, ktoré chce byť také samostatné. Ty sám, môj Bože, len Ty sám sa ujmí mojej duše a prived' ju tam, kde Ty chceš. Rob s ňou, čo Ty chceš. Len o jedno Ťa prosím, Bože: naplň moje srdce svojou láskou až po okraj, aby zaplnila všetko to, čo je špatné, aby prevýšila moju vlastnú vôľu. Naplň ma teplom svojich milostí, aby som dokázala zohrievať i okolie, aby všade, kde vkročím, bolo Tvoje teplo. Po tom najviac túžim a túžiť neprestanem. Amen.“

Mama, táto modlitba vznikla z mnohých pádov, z mnohých prekážok, vznikla hlavne na kolenách v blízkosti Toho, ktorý jediný ma chápe a posilňuje. Boh Ťa má rád a vo svojej láske Ti dáva dar, ktorý si chráň - utrpenie. Buď statočná a ver, že Ti ho posiela Ten, ktorý Ťa očakáva tam, kde už utrpenia niet.

Sr. M. Filoména, FDC

Moje drahé deti! ...Prosím, daruj mi svoju dôveru... Aj keby vás opustili vaši najbližší, ja stále zostanem s vami.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. decembra 1994

Bolesť a pokoj

Jej plač dlho neustával. Chcela sa niekomu vyrozprávať, ale nemala komu. Každý niečo robil, a ona nemala odvahu niekoho poprosiť, aby ju vypočul. Jednoducho, na jednej strane to chcela zo seba dostať von, ale na druhej strane sa obávala, že tým každému spôsobí novú bolesť. Odvtedy, čo sa to stalo, nedokázala sa na nič sústrediť a myslela len na neho.

Stalo sa to v jeden slnečný, letný deň. On miloval motorky a rýchlu jazdu. Veľakrát mu to vyčítala, ale on sa vždy nad jej obavami iba smial.

Povedala jej to vlastne jedna susedka. Vtedy, napriek tomu, že sa nevedelo, kto to je, premkol ju veľmi bolestný pocit. Slzy jej samovoľne začali stekať po lícach. Až neskôr sa dozvedela, že išlo o Mira, jej chlapca. Narazil do auta, ktoré išlo veľkou rýchlosťou v protismere. Miro bol na mieste mŕtvy. Vtedy si myslela, že sa jej zrútil svet. Pretože ho poznala od malička, myslou jej prebiehalo ich spoločné detstvo. Ako sa spolu hrávali, chodili do školy, na diskotéky, kde aj prvýkrát zistili, že patria k sebe. Pretože bola z veriacej rodiny, každý ju uistoval, že tam „hore“ je mu už dobre, necíti žiadnu bolesť, možno ho malo postretnúť niečo zlé a takto ho chcel Boh od všetkého zla uchrániť. V srdci už nič necítila, iba prázdnotu a veľký smútok. Keď ju chcel niekto upokojiť a povedal jej: „Lenka, možno je to takto lepšie. Boh ho k sebe povolal, pretože sa asi mal trápiť nad niečím celý život,“ argumentovala: „Veď Boh je predsa všemocný, môže urobiť všetko, tak prečo jeho osud nezmenil?!“

Celé dni rozmýšľala o ňom, o jeho živote, aký mohol byť ďalej. Nechcela na to myslieť, a predsa musela. Pri pomyslení na spoločné, nekonečné prechádzky po meste jej vždy vbehli slzy do očí. Rozplakala sa a nemohla prestať. Myslela si, že sa z toho zblázni. Od jeho pohrebu nechcela ísť na cintorín. Ale dnes bola. Kúpila veľkú kyticu červených a bielych klinčekov, ktorú mu položila

na hrob. Bol tam pokoj a vtáci spievali v korunách stromov. Samota. Kľakla si k hrobu a nevedela ani, ako jej ťažoba spadla zo srdca. Ani si to neuvedomila, keď sa v slzách začala modliť. Slová modlitby jej samy plynuli z úst. Ani nevedela, ako začala rozprávať nad jeho hrobom: „Miro, bol si a aj navždy budeš moja veľká láska.“

„Pane Bože, prosím Ťa, odpusť mi, že som v Teba prestala veriť. Moja bolesť mi zobrala všetky sily vo vieru v Teba. Ďakujem Ti za to, že si mi do duše znovu vliat pokoj.“

Z cintorína síce odchádzala s veľkou bolesťou v srdci, no už s pokojom v duši. Už nevidela všetko také čierne. Vedela, že táto bolesť zo srdca jej nikdy nezmizne, ale postupom času sa určite zmenší. Odteraz sa každé ráno aj večer modlí. Slová jej modlitby teraz vyvierajú z hĺbkych srdca. Nemodlí sa len ústami, ale hlavne srdcom a dušou.

Ingrid Rybaničová, Sered'

Moje drahé deti! Prichádzam vás prosiť o vaše áno, o vašu úprimnú túžbu po Bohu.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. februára 1995

Čakám, že mi odpustí

Volám sa Jozef Hrenák, mám 40 rokov, pochádzam od Považskej Bystrice. Bývam na dedine. Otec mi zomrel. Mama býva s bratom, ktorý je ženatý. S manželkou žijeme neďaleko mamy v rodinnom dome. Máme štyri deti. Najmladšia dcérka má desať rokov, najstaršia bude mať osemnásť. Skončila strednú školu (cirkevnú) v Čadci.

Bol som dlho vo väzení. Keď som sa vrátil domov, a keďže ma moja rodina späť neprijala, odišiel som bývať na faru do Žakoviec. Vybavila to mama. Šiel som a pán farár ma prijal.

Moji katolícki rodičia ma vychovávali tak dobre, ako vedeli, ale držal som sa zlých kamarátov a tí ma pokazili. No a tu prišiel alkohol, prášky a potom drogy a väzenie. Mal som však aj vo väzení priateľov, ktorí sa za mňa modlili. Tam som sa dostal na dobré miesto. Vo väznici v Leopoldove som robil kostolníka. Duchovní, ktorí tam boli, boli naozaj dobrí. Dostával som zvonku dobré informácie o pútnických miestach, aj časopisy, a tie som čítal. Nebolo dňa, žeby som sa nebol pomodlil aspoň jeden ruženec. Prepustiť ma mali až v roku 2000, avšak aj za dobré správanie ma pustili o 4 roky skôr. Vo väzení som sa modlieval aj za to, aby som po prepustení mohol navštíviť Medžugorie, o ktorom som vedel z časopisov, ktoré mi posielala mama.

Keď som prišiel do Žakoviec, práve tam organizovali púť do Medžugoria, na osem dní. Od tejto púte som sa zmenil. Z jedného dňa na druhý som prestal s alkoholom a s drogami. Bolo mi všelijako, mával som krízy. Pánovi farárovi v Žakovciach som dal sľub, že alkohol už do ruky nechoberiem. Je to rok a pol, čo som žiadnu drogu ani alkohol do ruky nechytal. Za to ďakujem tomu, že sa modlím ruženec. Matka Božia mi pomáha.

Mal som aj nepríjemnosti. Mnohí ma nútili piť, ponúkali, vysmievali sa mi - „Však jeden pohárik si daj...“ Nedal som sa prehovoriť. Tí, ktorí chcú prestať s alkoholom alebo s drogami, musia byť na seba veľmi tvrdí.

Najčastejšie sa modlím tri ružence. Odvtedy to stále trvá. Niekedy, keď mám čas, alebo keď nie som veľmi unavený, sa ich modlím aj viac.

- Čo Ťa do Litmanovej a k viere priviedlo?

JOŽKO: Minulý rok (1997), keď som prišiel z väzenia, sa ma opýtala mama, či chcem s ňou ísť do Litmanovej. Vravím - Mama, idem. Šiel som. A keď som sem prišiel, to bol taký pocit, že sa mi nechcelo odísť preč.

Mama do Litmanovej chodí každý mesiac. Viem, že ona mi vyprosila tie milosti, aby som sa zmenil. Je to dobrá žena. Poznám málo takých ľudí, ako je ona.

Veľmi by som sa chcel vrátiť domov k rodine. K žene a k deťom. Ale to je problematické. Zatiaľ.

Mám dobrú ženu, aj deti - a ja som narobil toľko zla. Aj vo väzení. Bíjaval som sa, keď som pil

alkohol. Teraz som sa však zmenil. Som celkom iným človekom. Rozmýšľam celkom ináč a budem o to bojovať, pokiaľ budem vládvať. Viem, že alkohol už piť nebudem, ani brať drogy. Budem sa snažiť čo najviac pomôcť rodine.

- *Čo by si chcel odkázať všetkým tým, ktorí prepadli alkoholu alebo drogám? Kde by mali začať a ako pokračovať?*

JOŽKO: Kde by mali začať? Mali by začať hneď a dlho sa o tom nerozhodovať. Hneď by s tým mali prestať a byť na seba tvrdí. A mali by sa modliť ruženec. Ruženec, a len ruženec. A ruženec k Božiemu milosrdenstvu - to odporúčam každý večer. To človeka upokojí. Len čo sa začne pravidelne modliť ruženec, bude to potom preňho samozrejmosť. Ruženec bude považovať za niečo také normálne v živote, že mu ani nepríde zaťažko pomodliť sa ho. Upokojuje to aj pri robote. Ja sa modlievam aj pri práci - nezáleží, akú robotu robím. A keď si nájdem čas a nezabudnem, o 15. hodine chvíľu rozmýšľam - o 15. hodine zomrel Kristus na kríži. Tak si vždycky pripomeniem, že trpel za nás, za všetkých.

- *Takže ruženec Ťa vlastne priviedol k obráteniu?*

JOŽKO: Ruženec ma dostal aj z väzenia. Okrem ruženca čítam Sväté písmo, mám aj sošku Panny Márie. Mám urobenú „jaskynku“ pri posteli a vždy večer si zapnem v nej svetlo, čo ma upokojuje. Celý deň ma môže všeličo nahnevať, ale ja som pokojný a pokojne zaspávam. A odporúčam, aby aj v iných rodinách mali položené Písmo sväté na takom mieste, kde ho budú mať na očiach. Lebo teraz je toľko zla vo svete, že všade, kam prídete, je zlo, závisť a nenávisť. Každý by chcel byť bohatý, každý by chcel mať peniaze, ale nikto sa nezamyslí nad tým, kedy skončí, ako skončí, kde skončí.

Ja som začal o tom premýšľať dosť neskoro. Vo väzení má človek čas nad tým rozmýšľať. Dostane sa tam za hlúposť a rozmýšľa - keby som nešiel medzi kamarátov, bol by som doma pri rodine. Najväčšia zbraň proti satanovi je ruženec, aj proti zlu. Keď sa človek modlí ruženec, musí aj rozmýšľať, čo sa modlí, za čo sa modlí, prečo sa modlí. S ružencom sa dajú vyprosiť veľké milosti.

- *V akom vzťahu si teraz s rodinou?*

JOŽKO: Ja som to mal s rodinou všelijaké. V Žakovciach už bola za mnou najmladšia dcéra, prišla s mamou. Tu v Litmanovej bola tá najstaršia s profesorkou. Aj na hore bola so mnou. Čakám ešte, kedy mi žena odpustí. Tak rád by som sa vrátil k nej. Je to veľmi dobrá žena. Všetkým doma som ublížil. Nevieť ako, no čas ukáže. Verím, že Panna Mária mi pomôže.

- *Mohol by si nám povedať niečo o Žakovciach?*

JOŽKO: Bola tam taká stará fara a nikoho tam nebolo. Teraz je tam kňaz Maroš Kuffa. Keď ho vysvätili, dali mu tú faru a on to zobral. Bolo tam všetko rozbité. On si zobral najskôr chlapcov, čo mu pomáhali. Bývali len tak, keď pršalo, kadejako sa pozakrývali, len aby nepoprechladali. Jedávali konzervy a žili, robili, pomáhali jeden druhému. Postupne sa tam chlapci prisťahovávali. On má brata, ktorý tam teraz pracuje ako stavbyvedúci. Je to dobrý človek, Janko sa volá. Chodili tam pomáhať aj z Vrbova, aj rómski občania, no a vybudovali tam peknú 4-poschodovú budovu pre telesne postihnutých. Pracuje sa tam, len keď niekto prispeje. Oblečenie - keď nám niekto donesie. Potraviny sa kupujú. Chodia návštevy - aj tie nám donesú. Hladovať - nehladujeme. Teraz máme dosť veľké hospodárstvo. Máme kravy, kone, aj jazdecké. Keď idú deti zo školy, môžu sa na koňoch ponosiť. Máme traktor, pole. Máme zasadené zemiaky, zasiaté žito.

- *Akí ľudia sa tam chodia liečiť?*

JOŽKO: Sú tam ľudia z celého Slovenska - z Bratislavy, z Košíc, zo stredného Slovenska (však aj ja som zo stredného Slovenska). Sú tam aj pravidlá - tam sa nesmie požívať alkohol ani žiadne drogy. No a kto to poruší, musí si vybaviť liečenie - na tri mesiace. Po troch mesiacoch sa môže vrátiť späť.

- *Aký je tam denný režim?*

JOŽKO: Budíček je ráno o 7.00 hodine. Práca v živočíšnej výrobe ráno od 4.30 do 5.00 hodiny. Potom sú raňajky, rozdelenie do práce. Desiata je od 10.00 do 10.15 h, obed je o 12.00 h. Zasa sa ide pracovať a pracuje sa do 16.00 h. Ináč, keď je nejaká robota, tak sa stane, že do druhej

hodiny v noci to musíme spraviť. Každý sa snaží robiť si svoju robotu. Kolektív je tam dobrý. Keď sa niekomu nepáči, môže odísť. Chcú tam pre nás len to najlepšie a snažia sa o to, aby sa každý uplatnil. To je taká prestupová stanica. Kto sa chce zmeniť, zmení sa. Kto nie, odíde a pokračuje v živote ako predtým.

- *Mávate aj spoločné modlitby?*

JOŽKO: Áno. Každý večer máme ruženec. Ináč chodievame aj na sv. omše. Keď sú tam obidvaja - pán farár i pán kaplán, máme ráno aj večer. No a chodievajú aj do Podolínca. Sú tam takí svedomití ľudia, že sa o nás starajú.

- *Spomínal si, že často chodieváš do Litmanovej. Čo Ťa tu oslovuje, kvôli čomu sem prichádzaš?*

JOŽKO: Prichádzam sem nájsť pokoj. Ten tu vždy nájdem. Keď sem prídem, odchádzam odtiaľto zdravý. Veľmi rád sem chodím. Chcem sa dostať späť k rodine. A keby mi to nevyšlo, že by ma neprijali, chcel by som si nájsť také miesto, kde by som sa mohol starať o takých, čo sú závislí od drog, alkoholu. Lebo viem, čo to je, prežil som to peklo. Keď ľudia, čo berú drogy a pijú, keď to pochopia, je už dosť neskoro. O takých sa treba starať, takým treba pomáhať.

A ako som už povedal - najlepšie pritom pomáha ruženec. Ruženec mi pomohol ku všetkému. Kto sa ho modlí srdcom, má pokoj. Ruženec je najlepší liek na svete.

Adresa pre tých, čo by chceli pomôcť:

Inštitút Krista Veľkňaza

059 73 Žakovce 30

Tel., fax: 052/45 92 180

IČO: 17066123

Moje drahé deti! Slobodná duša je duša dieťaťa.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. decembra 1993

... si celkom zmenená!

Srdečne Vás pozdravujem a chcem sa s Vami podeliť o zážitok z púte. Nechcem, aby to, čo Vám píšem, vyznelo ako reklama či moja zásluha, ale že to je veľká Božia milosť.

Dňa 16. 8. 1998 sme boli celá rodina na púti v Turzovke na hore Živčák. (Naposledy som tam bola v roku 1994.)

Cestou do kopca sme sa modlili sv. ruženec, pridali sa k nám aj pútnici zo Zlína. V srdci som mala veľkú radosť, tešila som sa na stretnutie s našou nebeskou Mamou - Pannou Máriou - pri sv. omši, ktorá bola o 11.15 h v kostolíku na hore Živčák.

Už pred touto púťou, od začiatku augusta, som trpela alergiou očí, stále mi slzili, tvorili sa mi červené fľaky na tvári a bolo to spojené s nádchou. Touto alergiou trpím už od roku 1994. Dva dni pred odchodom na púť mi do ľavého oka vletel kúsok lupienka z kvetu, z čoho mi oko veľmi opuchlo. Navyše som malá zvýšenú teplotu, takže som si myslela, že nikam nepôjdem.

Napriek tejto situácii som sa modlila k Panne Márii, odovzdala som sa do jej rúk a v takomto stave som cestovala na púť.

Ešte sme mali chvíľu času pred začiatkom sv. omše, a tak som sa rozhodla ísť k prameňu. Spolu s dcérkou sme zašli k nemu. Tam som sa asi 2x umyla, nabrali sme si vodu do fľaše, pomodlili sa k Panne Márii a vrátili sa naspäť na sv. omšu.

Po skončení sv. omše mi manžel hovorí: „Počúvaj, veď ty už nemáš opuchnuté oči a ani červené škvrny na tvári, si celkom zmenená!“

Nemala som so sebou zrkadlo, ale cítila som, že sa niečo so mnou stalo. Vtedy som pochopila, že to Matka Božia takto zariadila a dopriala mi túto veľkú milosť.

No to nie je všetko. Naša mladšia dcérka - veľmi živé dieťa - nám tam vydržala celú sv. omšu a odvtedy už ani neplače. Začala rozprávať a je oveľa pokojnejšia. Úžasné je dívať sa na dieťa, ktoré má zopäté ručičky k Pánu Bohu. Aj keď nevie rozprávať, Pán Boh mu rozumie.

Sme veľmi šťastní, pretože sa nás dotkla Božia milosť. Vďaka Ti, naša nebeská Mama, za všetko. Nech je zvelebený Boh - náš Pán, ktorý stvoril Nebo i Zem.
Rozhodla som sa napísať tento list na povzbudenie mnohých sŕdc a vytrvalosti vo viere i modlitbe.

Iveta Horváthová, Bratislava

Moje drahé deti! Ani len nevíete, koľko zvláštnych milostí pre vašu dušu prinesie rozjímanie nad tajomstvami svätého ruženca!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. októbra 1993

Z nebezpečných vôd

Rozhovor, ktorý nám poskytol na hore Zvir 8. novembra 1998 Peter Výrostko, 55-ročný pracovník súkromnej predajne v Prešove:

- Prečo ste na hore Zvir - čo vás sem priviedlo?

Peter: Veľmi túžim po Bohu. Tak ako som kedysi veľmi túžil po svetských veciach, teraz túžim po ňom. A vidím, že Boh mi dáva to, čo skutočne potrebujem pre tento život, ktorý žijem tu na zemi, pre ktorý ma sem poslal. Vďaka mu za túto milosť... Túžil som stále chodiť na Zvir, ale nikto ma neoslovil, a sám som sa neodvážil. Ani neviem, ako som sa sem dostal, ale už budú odvtedy pomaly štyri roky. Teraz som tu už pravidelným návštevníkom. Nie však preto, aby som tu bol na výlete, ale chcem tu byť s Pannou Máriou a s jej milým Synom. Je tu proste úžasné. Ja to tak cítim.

- Môžete nám povedať, kedy vo vašom živote nastala v tomto smere zmena?

Peter: Žil som hriešnym životom. Ale môžem povedať len jedno, že som po Bohu stále túžil. Boh sa mi stále ponúkal. A ja som sa bál, ako tak vôbec môžem žiť. Často som myslel na to, keď som šiel spať, že sa ráno nemusím zobudiť. Bál som sa zatratenia. A tá Božia láska ma priviedla k tomu, že som teraz vo svojom živote spokojný. A Boh mi dáva cítiť takú pohodu v duši. To je Božia milosť. Bol som pijan, povedal by som - pijan prvej triedy, možno v tom nado mňa nebolo. Tam, kde som pôsobil, naozaj som pil tak, že som bez pálenky nemohol vôbec byť. Neustále som však prosil Boha, aby ma z toho oslobodil, lebo sa to už nedalo vydržať. Musel som piť, ba došlo to až tak ďaleko, že som mal túžbu vyskočiť z okna, aby som sa zabil. Ale predsa tu bola Božia láska, aj keď som bol od neho na míle vzdialený. A vidíte, s Božou pomocou už piaty rok sa nedotknem ani piva, proste ničoho. Ináč by som nemohol takto duchovne žiť, keby som popíjal, pretože vtedy má človek ku hriechu veľmi blízko. A nakoniec - už samotná pijatika je hriechom.

Rád chodím na hlboké vody ako vášnivý rybár, ale plávať neviem. A často som rybárčil - akože ináč - opitý.

Raz sa mi prevrátil čln asi sto metrov od brehu, a ako neplavec som videl, že je zle. Pred očami som uvidel svoju rodinu, na ktorú som veľmi nemyslieval. A jediné, čo ma napadlo, bol sľub: „Panna Mária, zachráň ma, už budem dobrý!“ A stalo sa, čo som už ani nepredpokladal - dostal som sa do člna späť a kamarát potom šiel po mňa. Môj sľub však trval iba po breh a opäť som šiel rovno do krčmy... A opäť som žil svetským životom, pre ženy a alkohol. A pre ženy ma opustila aj manželka. Na príhovor Panny Márie som sa však zase stal „človekom“ a jej vďačím aj za záchranu manželstva. Dnes som šťastný...

Poviem vám, že samotný alkohol ma neláka, len sa nesmiem dotknúť pohárika. Niekedy mi tak príde na um - nielen si vypiť, ale aj zaspomínať na tie časy. Ani to však nie je potrebné, lebo to len satan by ma tam chcel zasa dostať i takýmto spôsobom. Vďaka Bohu, ktorý má väčšiu silu, sa mi už piaty rok darí odolávať.

- Vidím vám v ruke ruženec. Ako vám v tomto všetkom pomáha?

Peter: Ruženec mi veľmi pomáha. Je to skutočne úžasná vec. Keď sa modlím, dostávam do duše

úžasný pokoj. Keď idem na rybačku, pomodlím sa celý ruženec a som šťastný, ale keď sa nepomodlím - nehovorím, že sa modlím pravidelne - nie som taký pokojný ako po modlitbe. Predsa len modlitba je úžasná vec - prináša do duše pokoj, pričom si môžem od nebeského Otca vyprosiť aj veľké milosti. A nakoniec - čo je najdôležitejšie, môžem ich vyprosiť aj pre ostatných, pre takých, čo to veľmi potrebujú, či už neveriaci alebo vlažní kresťania. Má to silu.

- Blížia sa Vianoce. Ako pociťujete sviatky Narodenia Krista?

Peter: Viete, čo niekedy pre mňa znamenali Vianoce? Ísť do krčmy a opiť sa. Teraz sú to pre mňa opäť krásne sviatky, keď sa nám narodil Spasiteľ. Skutočne, na Vianoce sa treba dôkladne pripraviť. Mnohí ich berú ľahostajne: treba sa najesť a napiť. Úžasné však je byť v milosti Božej v tomto čase. Pravda, nielen v tomto čase, ale počas celého roka. Na to sme tu povolaní a za to ďakujem Bohu.

- Žijeme v čase, keď väčšina ľudí podlieha rôznym nerestiam - drogy, alkohol, náruživosti. Sme zavalení zlom, ktoré číha z každého kúta. Ako Vy vidíte túto dobu, a čo by ste radili tým, ktorí sú v takých problémoch, v akých ste boli Vy?

Peter: Je mi hrozne ľúto, že taká doba nastala. Toto je naozaj čas satana, ktorý svet úplne ovládol. Ja si myslím, že jeho vplyvu sa dá predísť. Ale čo sa týka drog, človek, ktorý je už od nich závislý, to má ťažšie. Je tu však jedna veľká sila: kto sa obráti k Bohu, nebude už viac mať problém ani s drogou, ani s ostatnými nerestami. Iným radím, aby sa obrátili k Bohu. A Panna Mária? To je niečo úžasné! Ona poskytuje takú pomoc, že si to ani nevieme predstaviť. Niektorí ľudia Pannu Máriu podceňujú, stretávam sa aj s takými. Je to však veľká chyba. A je aj na škodu takéhoto kresťana, ak sa na Pannu Máriu neobracia. Pretože Ona je ochotná a schopná veľa vyprosiť, veď Pán Ježiš jej neodmietne ani jednu prosbu, ktorú za nás prednáša. Na svete niet jediného človeka, ktorý by ju nepotreboval.

Moje drahé deti! Som pri vás, aby som vám pomáhala prijímať Chlieb večného života.
Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. decembra 1993

Šťastná istota

Vážená redakcia M ROSY!

Je povzbudením čítať svedectvá ľudí o úžasnej pomoci našej nebeskej Matky, je nekonečnou milosťou cítiť ju vo svojom živote, ak patríte iba jej.

A tak s pomocou Ducha Svätého, ktorého som poprosila o pomoc, pripájam i ja svedectvo na povzbudenie vo viere, že Pán vedie každý krok človeka, že Pán má s každým svoj nádherný plán. Som 30-ročná matka 5-tich detí. Už ako mladé dievča, v čase vysokoškolského štúdia, som sa v kruhu mladých dievčat, v tom čase potajomky sa schádzajúcich, zasvätila a odovzdala svojej najdrahšej Mame. Avšak dosah tohto zasvätenia, ktoré sa svojimi slovami (zasväcujem Ti svoje oči, svoje uši, svoje srdce, svoj rozum i seba celú, úplne) úžasne dotklo môjho srdca i celého môjho života, som schopná pochopiť až dnes.

Po skončení vysokoškolského štúdia som sa vydala za chlapca, s ktorým sme už počas mojich štúdií navštevovali pútnické miesta na Slovensku a dĺžku našich spoločných ciest sme merali počtom desiatkov sv. ruženca. S istotou, že je to Božia vôľa, sme nastúpili na spoločnú cestu životom. Pán nám požehnal 5 dietok, ktoré učíme láske k Bohu, Márii i našim blíznym. Denne sa s nimi modlíme malé večeradielko s desiatkom sv. ruženca, zasväcujeme sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a navštevujeme Ježiša v Božom chráme. Naša najstaršia dcéra Agneska, ktorej sa toto svedectvo najviac dotýka, ukončila v lete 1. ročník ZŠ na výbornú. Mali sme z nej o to väčšiu radosť, že sa rada modlila a veľmi ochotne v každej chvíli pomáhala. Vzhľadom na to, že už počas školského roka sme u nej badali nám nepochopiteľné zmeny v správaní, pátrali sme po príčinách. Výsledkom bola lekárska správa, ktorú mi ako matke prvej oznámili 13. 8. 1998: veľký nádor v strednej časti mozgu. Aj keď môj život s piatimi malými deťmi sa mi

nikdy nezdal bez kríža, pochopila som, že nestačí obetovať Bohu všetko, čo máme a čím sme, a pomáhať Márii, aby jej Srdce čím skôr zvíťazilo, ale že si to žiada oveľa viac.

Kedysi som čítala, že ak vlečieme svoj kríž ako ťarchu za sebou, je ťažký. Keď ho však človek s láskou prijme a objíme, ponesie ho ľahko. A tak sme náš kríž prijali, objali ho a obetovali Bohu skrze ruky Panny Márie na oltári jej Nepoškvrneného Srdca.

Agneska ležala v nemocnici v Bratislave už v dosť zlom stave. Spojili sme sa s duchovným otcom pátrom Marekom, OFM Cap., u nás v Pezinku, pri ktorom sa Agneska často modlievala u nás v kostole, a poprosili sme o radu a duchovnú pomoc. Treba urobiť všetko, čo môžeme, čo je v našich silách a dôverovať, znela rada. Informovali sme sa o prípadoch podobnej liečby u nás i v Čechách a rozhodli sme sa pre operáciu v Prahe aj s rizikom, že budeme musieť liečbu uhradiť sami. V tom čase vyšla správa o pomoci pre Agnesku i vo Vašej M ROSE, v Katolíckych novinách i v Živom ruženci.

V nedeľu 16. 8. 1998, na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, nám naše detičky vo večeradle „náhodne“ vybrali na prečítanie slová Panny Márie z tohto sviatku:

„Treba, aby ste sa stali nástrojom, ktorý môžem použiť na uzdravenie všetkých úbohých hriešnikov. Preto vás pozývam na cestu lásky, Božej milosti, umŕtvovania a pokánia, modlitby a svätosti.“

(Modrá kniha, str. 447, 15. augusta 1984)

Akú úžasnú blízkosť Matky, ktorá k nám hovorí, sme pocítili v tej chvíli!

V ten deň sme spolu s P. Marekom Agnesku navštívili. Naša Agneska, ako 7-ročná, po sv. spovedi mohla prvýkrát prijať eucharistického Ježiša. Tiež prijala pomazanie chorých. Aké úžasné Božie vedenie, aká úžasná milosť, sprevádzajúca náš kríž!

V najbližšej noci Agnesku previezli a hneď ráno sa začala operácia, ktorá trvala 12 hodín. Manžel bol pri Agneskinom lôžku takmer neustále a podával jej lurdkú vodu. Potom plynuli dni i týždne. S manželom sme boli spojení pomocou myšlienok, modlitieb i telefónu. Pritom všetkom sme mali úžasný, neopísateľný pocit, ktorý nikdy v živote nebol taký silný:

Boh nás nekonečne miluje!

Potrebuje naše utrpenie, naše modlitby, naše obety, aby mohol zachrániť milióny duší. A Mária ma o tom denne prostredníctvom slov v Modrej knihe uistovala. A ja som za každý deň ďakovala Bohu. Krásny príklad jednoduchosti a bezstarostnosti našich detí, ako aj ich krásne modlitby za sestričku, mi boli pritom vzorom.

Dňa 16. 9. 1998 nasledovala nutná 2. operácia, ktorá trvala 10 hodín, a opäť čakanie v dôvere s rozhodnutím prijať Božiu vôľu, nech je akákoľvek. „Lebo v Tebe je ukrytý večný pokoj.“

A 4. 10. 1998 (18 dní po 2. operácii), na sviatok sv. Františka z Assisi, v hodine Božieho milosrdenstva, mi manžel oznámil: „Našu dcérku Agnesku si povolal Pán.“

Božia vôľa, že Pán si vybral našu Agnesku, ktorú nám On dal a istota, že je dnes vo večnej blaženosti Neba s ním a oroduje za nás, nás naplňuje pokojom.

A zostáva nám veľká nádej:

„Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli... Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať... ich Boh bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.“ A ten, čo sedel na tróne povedal: „Hľa, všetko robím nové.““

(Zjv. 21,1-5)

Ďakujem Pánovi, že obetoval svojho Syna, lebo vďaka jeho smrti môže byť dnes naša Agneska v nebi.

Na záver chceme ešte raz poďakovať za každú pomoc, za všetky modlitby a sv. omše, ktorých silu sme mocne pocítovali.

Osobitne chceme vysloviť úprimné Pán Boh zaplatiť pátrovi Marekovi za všetko, čo pre nás a pre našu Agnesku urobil. Nech Pán žehná jeho kroky a sprevádza ho svojou milosťou!

M. a L. Gašparovičovci, Pezínok

Moje drahé deti! Znovu sa zrod'te pre modlitbu vášho života...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. januára 1994

Aj štvornožky...

Rozhodla som sa napísať svoj príbeh.

Dňa 1. augusta 1997 som šla ráno, na prvý piatok, na sv. spoveď a sv. omšu na bicykli, ale som nedošla. Čo sa stalo? Nesvedomitý šofér vyletel na mňa z bočnej ulice - ja som išla po hlavnej - a zrazil ma tak, že ma vyhodilo na kapotu auta a z kapoty som spadla na zem. Bicykel sa celý dolámal, no mne sa okrem zranenej nohy, do ktorej mi narazil, nestalo nič. Šofér odišiel, ani mi neposkytol pomoc. Ja som zobrala dolámaný bicykel a šla domov. Noha mi veľmi opuchla. Celú som si ju obliala lurdkou vodou a manžel ma vystrojil na polikliniku. Tu ma zröntenovali, ošetrili. Noha ma vôbec nebolela, preto som išla v prvý piatok do kostola na spoveď. Pred oltárom Panny Márie som sa začala modliť bolestný ruženec a až tu som sa rozplakala, ďakujúc za záchranu života. Taká uplakaná som vošla do spovednice. Pán kaplán sa ma pýta: „Čo sa vám stalo?“ „Zrazilo ma auto, hoci som išla po hlavnej ceste. Nič sa mi nestalo, len nohu mám poranenú.“ Pán kaplán mi hovorí: „A viete, že vás zachránila Panna Mária?“ „Viem, pán kaplán, som jej veľkou ctiteľkou. Od malička som chodila ešte s mamou do Šaštína. Teraz je výročie zjavenia Panny Márie v Litmanovej, a neviem, ako tam pôjdem.“ Pán kaplán: „Ak pôjdete, tak sa pomodlite aj za mňa bolestný ruženec. Ja som tam ešte nebol.“ Ja nato hovorím: „Keď tam pôjdem aj štvornožky, dostanem sa tam. Budem sa modliť aj za vás.“

No moja noha bola veľmi opuchnutá a od kolena celá modrá. Ale ja som v noci do Litmanovej predsa išla, veď som sa musela poďakovať našej Matke za záchranu života. Noha vôbec nebolela, tak sme išli tým strmým brehom a modlili sa krížovú cestu, ktorú som obetovala za nášho pána kaplána. Pršalo, bola šmykľavá cesta, ľudia okolo mňa padali, no ja som nespadla. Na hore Zvir som celý čas ďakovala a modlila sa. Keď som prišla domov, najprv som zašla do kostola. Pán kaplán sa spýtal, či som na neho nezabudla. „Veru nie, pán kaplán. Nielen ruženec, ale i krížovú cestu som obetovala za vás, aby vás raz Panna Mária na hore Zvir privítala.“ Sláva Bohu a Nepoškvrnenej!

Nech Matka Božia zo svojej štedrej dlane vylieva na Vás Božie požehnanie!

Ďakujem za všetko, čo uverejňujete v M ROSE.

Irena Kolníková, Nové Mesto nad Váhom

Moje drahé deti! Staňte sa malými, aby ste raz mohli byť veľkí.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. septembra 1992

Dar pre Dominiku

Ak povieme - leto, napadne nás dovolenka. Ak mama, tak dieťa. A keď ruženec, tak modlitba.

Keď som si ja povedala leto, naozaj prišla dovolenka. Neopakovateľná, plná, pestrá. V babičkovskom veku - materská. Aby som vysvetlila, použijem nasledujúce miesto na tieto riadky. Aby som sa s vami podelila o zážitky, použijem nedávno prežité. Priestor na zamyslenie je vo vás a vašom rozhodnutí chcieť si ho nájsť.

Bolo horúce leto, keď sa moja dcéra začala čoraz častejšie sťažovať, že ju veľmi bolí noha. Nevedela celkom presne opísať, kde a ako, a to lekárom neľahčovalo jej liečbu. Do nemocnice nechcela, veď jej dcérka mala sotva pol roka. Týždne ubiehali a bolesti sa stupňovali. Balenia liekov sa míňali - škatuľka za škatuľkou. Napokon predsa len prišla nemocnica a liečba tam. Nepomohlo ani dvadsať vykvapkaných infúzií. Dcéru podozrievali, že buď klame, alebo to s jej psychikou nie je celkom v poriadku. Keď sme za ňou do nemocnice prišli, často plakala.

Napokon sme sa rozhodli hľadať pomoc v inom meste, v inej nemocnici. Vtedy už naša dcéra nechodila. Dvadsaťštyriročnú ju otec alebo jej manžel, ktorý v tom čase končil svoje štúdiá, nosili na rukách. Ja som na rukách nosila jej dcéru. Aby som s ňou mohla ostať doma, na materskej dovolenke, musel mi ju do opatery zveriť súd.

Napokon v ďalšej nemocnici dcére operovali chrčticu. Blížili sa Vianoce. Prípravy na ne pre dve rodiny som vrátane nákupov musela zvládať ako sa dalo i s malou Dominikou. Nebolo to najľahšie. Bývala často chorá a mrzutá. Navyše bez mamy a otca. Práve vtedy mala také obdobie, keď si svoje vynucovala hodením sa o zem.

Raz, keď sa to chystala urobiť, zachytila som ju za rúčku. Jej rozhodnutie hodiť sa o zem bolo také silné, že v tom momente bola malá rúčka z kĺbu von. Asi si viete predstaviť ten plač. Hneď sme bežali na chirurgiu. Dieťa plakalo a ja som bola na konci svojich síl. Pán doktor nás poslal na snímkovanie a potom sa snažil rúčku napraviť. Nemocnica sa ozývala Dominikiným plačom. Vtedy pán doktor pozrel na mňa a prikázal mi, nech najprv dieťa utišim. Ale ako? Dá sa to vôbec? Ešte aj cumlík sme v tých zmätkoch stratili. Bezradne som sa naň pozerala a ešte bezradnejšie siahla do vrečka, či tam náhodou niečo nenájdem. Možno iný cumlíček. Nebol tam. Napokon som malej podala do boľavej rúčky to, čo som tam mala. Ruženec posvätený na hore Zvir v Litmanovej. Lekár pozrel na mňa a v tom momente Dominika prestala plakať. Vzlykajúc opakovala slovo maba, lebo tak ma moja vnučka volá odvtedy, ako som jej viac ako pol roka zastupovala mamičku.

Neprešla minúta a vyklbená rúčka bola v poriadku. Slzičky usychali a ja si k sebe túlim dieťa s ružencom v rúčke. Pán doktor píše dokumentáciu a medzitým vraví: „Za štyridsať rokov ešte takto ako vy, tu nikto netíšil dieťa.“ Iba som sklonila hlavu a v duchu povedala: „Ďakujem, Mamička.“ „Tak čo, Dominika, nenecháš nám tu ten ruženec?“ - opýtal sa lekár, keď sme odchádzali - „taký utišovač by sa nám tu zišiel.“

„Utišovač“ sa zišiel aj nám doma. Večer som sa s ním modlila za Dominikinu mamičku. Dlho do noci, keď ona spala, som pripravovala všetko, čo bolo treba na cestu manželovi a zaťovi. Noc sa prehupla do Štedrého dňa. O pár hodín muži štartovali auto a cestovali na druhý koniec republiky po dcéru. Prepustia ju? Neprepustia? Nebolo to isté. Vraj podľa stavu. Bolo päť hodín večer. O hodinu sme mali podľa tradícií začať so Štedrou večerou, a ich nikde. Vonku husto snežilo. V takýchto chvíľach človeku behá myslou všeličo. Prestretý stôl. Stromček. Vyparádená Dominika. Darčeky pripravené - ako má byť. Ono sa to akosi všetko napokon stihne, aj keď to pri pripravách vyzerá hrozivo.

Sedím a čakám. „Maba, maba,“ - volá ma Dominika k dverám, za ktorými niekto zvoní. Otváram dvere a naša dcéra, Dominikina mamička, prekračuje prah domova na vlastných nohách. Najkrajší dar. Dar zdravia. Keď ho niekomu prajeme alebo ho niekto praje nám, ani si neuvedomujeme, ako je to mnoho, a možno v tej chvíli všetko. V ten Štedrý večer bol každý darček pod stromčekom zahanbený darom zdravia a šťastia, že sme spolu.

Vďaka za to putovala k nebesiam cez ruženec - „utišovač“ posvätený na Zvire. Aj za lekárov v Nových Zámkoch, ktorí našu dcéru operovali a postavili znova na vlastné nohy. Znova sa blížila Vianoce a veľmi si prajem, aby na Štedrý večer cez prah každého domu dal náš nebeský Otec prekročiť balík zdravia.

Monika Tančáková, Stará Ľubovňa

Moje drahé deti! Milujem vás a prosím - zmeňte svoj život! Počujte hlas svojej Matky.. !
Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. júla 1994

Všetchno jsem „vysypala“

Jsem 15 let po konverzi. Kolikrát jsem četla nebo slyšela, že někdo někomu nemůže odpustit, že mu tak moc ublížil, že to nejde. Nechápal jsem to. Nyní už to chápu, protože jsem to prožila

taky.

Bylo to v září. Byla jsem na několikadenní pouti, kde byl i jeden bratr, kterého znám již řadu let. Za tu dobu mi mnoho pomohl, ale také mě kolikrát zranil. Ale omlouvala jsem to. Nyní během té pouti se mi opět od něho dostávalo obojí - pomoc i zranění. Ale šlo to. Až do předposledního dne pouti, kdy mi ublížil tolik, že už to nešlo. Opravdu, víc už mě zranit nemohl. Bylo to to nejhorší pro mě, co vůbec mohlo být. Nechci teď mluvit konkrétně, myslím, že to teď není důležité. Nakonec - pro každého z nás může být „tím nejhorším“ něco úplně jiného. Důležité je to, že ve mně ten pozitivní vztah k němu byl zničen. A já vzplanula proti němu hroznou nenávistí. Bylo mi jasné, že to je dílo ďáblov. Ale mši svatou jsme ten den žádnou neměli a tak to bylo, jak se říká: „Kocour je pryč, myši mají pré“ - tak ďáblové taky měli pré. Modlitby mi pomohly jen k tomu, aby se ta nenávist neprojevovala ručně a příliš hlučně.

Druhý den taky nebyla žádná mše svatá, a tak se žádné smíření nekonalo. To, že ten dotyčný řekl, že mi odpouští, jsem považovala za projev pýchy, která vůbec nevidí svoji vlastní vinu a cítí se jen ublížena, když jí někdo řekne pravdu.

Po příjezdu domů a uložení zavazadel jsem teprve mohla do kostela. A protože jsem cítila, že moje duše je mrtvá, musela jsem nejprve ji nechat vzkřísit ve sv. zpovědi. Bylo to potom lepší. Avšak to zranění uzdraveno nebylo. To bylo živé dál. A kdykoli mi znovu přišly vzpomínky na to, ozvala se i ta nenávist. Až po nějaké době se to zmírnilo. Když mi Pán ukázal, že jsem vlastně neodpustila, říkala jsem mu, že nemůžu, že on mě zabil a vůbec to neuznává a je připraven to příště zopakovat. Když jsem se modlila Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim vinníkům, přidávala jsem: „kromě tohto jednoho“. Pak jsem vyrukovala s Lukášem (17, 3): „Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu.“ S tím, že on toho ještě nelitoval. Nato jednoho dne časně zrána jsem měla zvláštní vizi. Nevím, zda to byl sen, nebo představa při přemýšlení, nebo vidění. Viděla jsem toho bratra na určitém místě, jak jsme se tam potkali, mluvili jsme o tom, co mi tolik ublížil, a on s velikou pokorou mě prosil o odpuštění. Ve mně se to najednou zlomilo, vytryskly mi slzy z očí a odpustila jsem mu a smířila se. Ale když to skončilo a já si uvědomila, že to nebyla skutečnost, ale jen sen či představa nebo nevím co, tak zase to odpuštění bylo pryč. Toužila jsem však, aby ta vize byla skutečností. Bylo to už 6 týdnů od té pouti. Druhý den ráno se ta vize opakovala zčásti znovu - podobně jako předchozí den. Ale potom zase zvítězila myšlenka, že to nebyla skutečnost.

Po dalších 3 dnech už to nebylo k unešení. Strašně mě to tížilo. A projevovalo se to i zhoršeným dýcháním. Večer při mši svaté jsem už nemohla dál a tak jsem zapadla do zpovědnice a všechno to „vysypala“. I to, že odpustit chci, a nemůžu a že mě to ničí a dusí. Kněz mi řekl, že to mě dusí to neodpuštění. A když já chci odpuštění, musím odpustit bez podmínek. A Pán mi v té zpovědnici tu milost dal. Spolu s darem slz. Mohla jsem odpustit. Ještě jsem potřebovala vědět, co mám dělat, když po tom odpuštění mi to všechno ublížení zase přijde na mysl a zase to všechno vzbouří. Kněz mi řekl, že pak je rozdíl mezi vůlí a pocity. Že když odpustím vůlí a přijdou znovu pocity proti, mám je odmítnout vůlí s tím, že už jsem mu odpustila.

A tak, když jsem toho bratra před několika dny potkala, mohla jsem přijmout jeho podávanou ruku a promluvit s ním v pokoji, i když jsem od něho neslyšela ani slovo lítosti a uznání viny.

Díky za to Pánu a Panně Marii a všem, kteří mi v tom pomohli modlitbou i jinak. Hana Rudolfová, Brno

Moje drahé děti! Môj Syn vás pozýva, aby ste šli cestou, na ktorej teraz stojí On.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. marca 1992

Už poznám cestu

Úprimne Vás všetkých pozdravujem a prajem Vám veľa Božích milostí i veľkú radosť pri vydávaní M ROSY. Po viac ako troch rokoch váhania som sa rozhodla vydať svedectvo, ako ma

Panna Mária pri poslednom zjavení 6. 8. 1995 zachránila.

Vyrástla som v kresťanskej rodine, ale chýbala v nej otcova láska. Stalo sa to, čo sme nečakali. Dva dni pred Vianocami 1981 sme pochovali našu drahú mamu - 53-ročnú. Otec na to čakal, aby sa oženil. Nenávideli sme tú ženu - obrala nás o mamu, o všetko.

Otcova nenávisť viedla až tak ďaleko, že deti vyhnal z domu. Nenávisť detí viedla až na súd. Bolo to hrozné. Teraz to ľutujem, že v tej bolesti som nevedela prijať Božiu vôľu a za zblúdeného otca sa modliť. Po vyše desiatich rokoch otec vážne ochorel. Jeho žena ho už nechcela. Mala som ho prijať. Ale ako? Veď necítim k nemu žiadnu lásku, iba bolesť a trpkosť. Všetko „prešafáril“, ostal len prázdny dom. Po ťažkých duševných bojoch sme ho prijali z nemocnice. Boli to smutné dni pre celú moju rodinu. Pri najmenšej hádke som mu všetko vytkla. Vedela som, že mu musím odpustiť, lebo ani Boh neodpustí mne hriechnej, ale nemala som sil.

V tých ťažkých časoch ma vždy potešila moja milá M ROSA. Koľko svetla mi dala! Koľko nádeje a povzbudení! Akú veľkú lásku k Panne Márii som z nej cítila, no i bolesť, že Ona plače aj kvôli mne! Vďaka Ti, milá M ROSA, za všetko! Veľa som vtedy prosila Pannu Máriu o pomoc. Túžila som ísť do Litmanovej. Zrazu dva dni pred odchodom vznikli v práci veľké hádky a to ma čakalo aj doma. Načo tam idem, keď nestíham prácu doma? Vtedy som si viackrát pomyslela: „Ľutujem, že som sa do Litmanovej prihlásila. Nemohla som to nechať na neskoršie, keď nebudem mať toľko práce?!“ Vyčerpaná, pohádaná, v sobotu večer som nastúpila do autobusu. Modlila som sa, ale pomyslela som si, že sa radšej vyspím. No nemohla som ani spať, ani sa modliť. Keď sme skoro ráno vyšli na Zvir, pocítila som veľkú radosť. Konečne som tu aj ja! Viac ako pol roka som sem túžila prísť. Veľa sme sa modlili, necítila som únavu. Keď som sa vrátila zo sv. spovede, práve bola pekná kázeň - Ďakujte za kríž! Ako ďakovať, keď to tak bolí! A predsa som vtedy za ten ťažký kríž ďakovala. Keď som počula Ivetku, že toto je posledné zjavenie - horko som zaplakala. Pocítila som veľkú bolesť i výčitku v srdci. „Ľutuješ, že si prišla?“ Tak veľmi ma to všetko bolelo. Bolesť nad celým mojím životom. Bolo to také silné, že sa to nedá ani opísať. Potom Ivetka prehovorila tichým a smutným hlasom. Boli to krásne slová - povzbudivé. Často si na ne spomeniem, keď mám v srdci bolesť. Vyzvala nás, aby sme spolu s ňou prosili Pannu Máriu za obrátenie. TERAZ - prízvukovala nám. Vo veľkej bolesti a z hĺbky duše som prosila za svoje obrátenie. Ťažko sa mi odchádzalo. Cítila som, že musím prísť znova. Veľa som tam zažila. Toto miesto je mi veľmi drahé. Nechodila som na zjavenia - je mi to ľúto. Bola som iba 8. 12. 1991 a 3. 5. 1992, ale ničomu som tam nerozumela. Teraz ma to tam ťahá. Rada chodím do Litmanovej. Moja túžba tam ísť každý rok rastie. Panna Mária mi pomohla zabudnúť. Veď odpustiť musíme, to sa dá, ale zabudnúť, to je ťažšie. Rany od najbližších bolia najviac. Nepoškvrnená Čistota, zo srdca Ti ďakujem, že si ma cez M ROSU zavolala do Litmanovej práve na posledné zjavenie a tam si mi pomohla obrátiť sa. Vďaka Ti, moja drahá Mamička, že si ma zachránila. Aká som teraz šťastná, že som tam bola. Vďaka Ti, že ma tak miluješ a čakáš ma v Nebi.

Za viac ako tri roky modlitieb aj pádov už poznám cestu, jedinou cestu - a to je Ježiš. Panna Mária ma k nemu priviedla tak ľahko. Začala som po ňom túžiť, milovať ho a klaňať sa mu. A veľa sa modliť - aj to je ešte málo - hlavne sv. ruženec, ktorý som sa nemodlievala. Modlitba je sila! Čo všetko sa dá vymodliť!

Pochopila som, že ma Panna Mária potrebuje. Pridala som do „boja“ jej armády - modlitby, obete a pôst za skoré víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca. A za obrátenie hriešnikov. Aká je to radosť, keď cítime lásku Panny Márie a Ježiša! Ježiš, Mária, milujem Vás, zachráňte nás! Mária, Matka naša, skry pod svoj plášť celú M ROSU a celé Slovensko!

Ol'ga Sochorová, Rišňovce

Moje drahé deti! Moji milovaní! Chcela by som v týchto dnešných časoch byť zvlášť pri vás...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. septembra 1993

Zachránila ho!

Všetkých Vás zo srdca pozdravujem a vyprosujem veľa zdravia, požehnania i vytrvalosti vo Vašej krásnej práci.

Veľmi ste ma prekvapili, že ste tak rýchlo zaradili moje svedectvo. Ďakujem Vám. My v týchto dňoch prežívame bolesť. Zomrel nám otec, mal 78 rokov. Teraz ďakujem Bohu, že mi pred šiestimi rokmi dal silu prijať ho. Keď sa zotavil z choroby, začala som s ním chodiť na pútnické miesta - modliť sa. Pri poslednom zjavení v Litmanovej som bola s ním a otec tam bol vtedy po prvýkrát. Potom to aj jeho ťahalo do Litmanovej a boli sme tam viac ako desaťkrát. Ešte vlani v novembri bol aj on. Keď sme nemali celý týždeň sväte omše (kňaz bol na dovolenke), tak sme chodili do Hlohovca. Tam v utorok a vo štvrtok mávajú adorácie. Viac ako pol roka tam chodil vždy, keď u nás nebola sv. omša. Bola to menšia obeta ísť z domu o 16.30 h a prísť o 21.30 h. Niekedy som chodila s ním, inokedy bol sám. Manžel mi dohovára, či sa nebojím, že sa mu niečo stane, najmä teraz v zime. Kde ho budeme hľadať... Pravdaže, aj ja som sa bála, či vždy príde domov. Ale všetko som odovzdala Bohu - nech sa stane jeho svätá vôľa! Tak sa aj stalo.

V ten utorok 26. 1., keď nie je u nás svätá omša, som sa aj ja v poslednej chvíli rozhodla, že pôjdem do Hlohovca na sv. omšu a adoráciu. Ešte sme tam navštívili príbuznú - býva pri kostole, a šli sme na vlak domov. Domov sme prišli ako inokedy. Išli sme do kuchyne niečo si zajesť. Zrazu otec padol na zem. Nič nepomohlo, ani rýchla lekárska pomoc. Zomrel doma náhle, tíško, ani nezastonal. Často nám hovoril, že prosí Pannu Máriu, aby ho vždy priviedla domov. A Ona ho domov priviedla - i keď len na päť minút... Vďaka Ti, nebeská Mamička! Ja pri tejto bolesti môžem napísať, že to bola pekná smrť. Posilnený eucharistickým Ježišom tíško od nás odišiel.

Kto raz Pannu Máriu miloval alebo si ju ctil, tomu Ona nedá zahynúť. V rokoch 1967 až 1972 organizoval z našej farnosti púte za Pannou Máriou nielen po Slovensku, ale aj na Moravu. Po vyše desiatich rokoch, ktoré žil v hriechu, ťažko ochorel. Deväť mesiacov ležal v nemocnici v Nitre a v Bratislave i doma, nemohol chodiť, len ťažko o barlách. Všetci sme čakali to najhoršie. Rok 1992 bol pre neho ťažký, celý preležal. Dostal však veľkú milosť obrátiť sa. Veril, a my s ním, že ho Panna Mária zachráni. Nemohol vtedy zomrieť. Musel sa rozviesť, dať si do poriadku život aj rodinu.

V nebi je väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad desiatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú...

Vďaka Ti, Panna Mária, že nás všetkých tak miluješ! Vďaka Ti, že si nám zachránila otca! Veríme, že sa raz celá rodina - nielen naša, ale aj Vy všetci z M ROSY a všetci čitatelia, stretneme v nebi u našej milujúcej a milovanej nebeskej Mamičky!

Musela som Vám napísať o otcovi, keď som ho opísala vo svedectve, ako upadol do hriechu. Prípady našej rodiny poznajú po širokom okolí.

Nech Vás Panna Mária ochraňuje a požehná so svojim Synom Ježišom!

Ol'ga Sochorová, Rišňovce

Moje drahé deti! Bud'te viac jednoduchí, a viac sa modlite...!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. marca 1992

Neodoslaný list

Posielam Vám list, ktorý som napísala dávnejšie, asi pred 2-3 rokmi. Presne si to nepamätám. Viem, že som ho napísala priateľke, keď som sa vrátila z Litmanovej, ale odoslaný nebol. Tento list som potom veľakrát čítala, hľadala som v ňom akoby návod, keď mi bolo „ťažko na duši“.

Rozhodnutie, prečo Vám posielam tento list: až teraz som pochopila v liste pravý význam slov. Nebol odoslaný, a predsa si našiel adresáta. Obsah listu je naplnený myšlienkou z posolstva

Panny Márie z 8. januára 1995:

„...Bože, odovzdávam Ti celú svoju minulosť, vkladám do Teba celú svoju budúcnosť. Ďakujem Ti za dnešok, ktorý mi dávaš. A ďakujem Ti preto, lebo si so mnou a môžem sa radowať, lebo viem, že Ty si ma nikdy neopustil.“ Túto modlitbu-posolstvo mám vyvesenú v spálni s dodatkom: „Bože, daj, aby som pochopila túto modlitbu.“

Oslovila ma jednoduchosť, s akou nás Matka učí. Je priam úžasné, ako Matka vstúpila do môjho srdca. Preto som tento príspevok nazvala Darček od nebeskej Matky. A teraz viem, že nebol jediný. Doteraz som buď nemala odvahu písať, alebo som nevedela definovať tú zvláštnu pomoc, ktorú som pociťovala, keď som sa rozhodla púťovať do Litmanovej. Neverím na náhodu, verím v Božiu milosť!

Na horu Zvir som prvý raz vystúpila 7. augusta 1994, keď sa uskutočnilo zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie (o tomto výstupe by som mohla tiež napísať, lebo cestu mi naplánoval Nieкто iný a vďaka budem až do smrti). Do Litmanovej som putovala raz do roka, niekedy sa mi to podarilo aj dvakrát. Vždy som sa domov vracala s pokojom v srdci. V myšlienkach som bola na hore Zvir častejšie, ale túžba byť na mieste plnom milosti sa splnila inou formou - odvtedy sa zúčastňujem pobožnosti v prvú sobotu v mesiaci (fatimská sobota), kde pociťujem Božiu prítomnosť a blízkosť Panny Márie.

Vaša čitateľka Adelka

Milá Ľubka,

napíšem Ti, čo mne pomáha, keď mám problémy, a neviem si rady. Je to modlitba, ktorú ma naučila Panna Mária v Litmanovej. Túto modlitbu netreba odriekať, tú treba vnímať.

Ak mám problémy s minulosťou (a to mávam dosť často - sú to výčitky), odovzdávam ich Pánovi.

Ak mám problémy s budúcnosťou (veľmi veľa rozmýšľam, čo sa stane, ak...), odovzdám ich Pánovi a upokojím sa.

Ak mám problémy v súčasnosti, a tých mám najviac, každý deň mi ich nadelí požehnane, s tými treba žiť. Na tých sa učím žiť podľa Božej vôle. Nie ako ja chcem, ale ako chce Boh. Je to ťažké, ale poučné, veľmi poučné. Ak sa obrátim na Pána, vždy žasnem, ako som problém „vyriešila“. Ak mu ho neodovzdám alebo zabudnem na neho a chcem ho vyriešiť sama, buď je to pohroma, alebo mám vždy pocit neistoty.

A je to také jednoduché: stačí si len spomenúť na Božiu milosť.

S pozdravom Tvoja priateľka Adela

Moje drahé deti! Jedine Boh vás môže naplniť, preto verte v jeho silu a v jeho pomoc.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. decembra 1992

Horšia ako smrť

Milí mladí priatelia,

volám sa Daniela, mám dvoch synov: 24-ročného Mateja a 12-ročného Ladislava. Mateja som mala vo veku 24 rokov, ako má dnes on. Z pôrodnice som si ho priniesla ako ten najväčší poklad na svete. S láskou som ho učila robiť prvé krôčiky, vysloviť prvé slová. Spolu s ním som prežívala jeho detské radosti i bolesti. Nikdy nezabudnem na to, ako sme spolu plakali, keď mu sestrička pichla prvú injekciu, nemohla som udržať plač, tak srdcervúco plakal.

Toto som si uvedomila a premietla, keď som - vari pred 10 rokmi - počula o tom, že medzi našu mládež prenikla „biela smrť“ ako medveď do košiara. Sebecky som sa upokojovala, že môjmu Matejovi sa jej zaliečanie nemôže zapáčiť. No i tak sme na túto tému doma dosť často hovorili. A keď Matej tento problém vehementne odmietal a nepripúšťal si so slovami - „mne sa to nemôže stať“, akosi som sa uspokojila. Túto záležitosť sme neskôr doma spomínali iba okrajovo,

keď som hovorila o besedách, ktoré som pripravovala v škole pre žiakov.

V roku 1996 prišiel „problém droga“ aj k nám a s ním peklo, ako o tom hovoria aj vizionári v Medžugorí. Spoznanie, že môj syn Matej je drogový závislý, prinieslo do našej rodiny ťažké, sivé dni, jeden horší od druhého, bez akejkoľvek iskierky nádeje. Nepomohlo dohováranie, nepomohlo liečenie, nepomohla láska, nepomohlo nič.

Až v jeden sychravý decembrový deň pomohla Prozreteľnosť. Rozhodli sme sa spolu s Matejom navštíviť Charitu, kde nás prijala rehoľná sestra Assunta. Jej civilné meno neviem. Dokonca som sa jej nemohla ani poďakovať a podeliť sa s ňou o radosť, že Matej prijal jej návrh ísť sa liečiť do komunity v Medžugorí, lebo keď som šla po pol roku za ňou, dozvedela som sa, že sestra Assunta zomrela na rakovinu štítnej žľazy.

Bola som ohromená! Dievča, 28-ročná rehoľná sestra, ani len náznakom nedala vedieť o svojom trápení a zhostila sa nášho problému tak, že Matej chodil k nej na pohovory. Vždy ho prijala usmiata a vlievala mu nádej, že sa uzdraví. A Matej v priebehu krátkej doby nadobudol presvedčenie, že ona - sestra Assunta, mu chce naozaj dobre. A tak v júni 1997 odišiel do Medžugoria, sám, zo svojej vôle, pevne rozhodnutý zbaviť sa plíagy menom droga.

Dnes som presvedčená, že nám pomohol Boh, keď sme takí zúfalí v to sychravé decembrové ráno stretli v Charite sestru Assuntu. Nenechal nás samých: podal nám pomocnú ruku prostredníctvom Assunty.

Odvtedy uplynulo už 17 mesiacov. Matej sa teší zo života, je usmiaty, šťastný, s radosťou sa učí plniť svoje každodenné povinnosti.

Každý deň prosím Boha, aby pomohol všetkým mladým ľuďom tým, že im dá pevnú vôľu - nikdy neskúsiť, ako chutí droga, lebo ona zabíja! Je horšia ako všetko zlo na svete. Je zákerná, falošná, horšia ako obyčajná smrť!

Všetkých Vás pozdravujem a veľmi prosím: nikdy, ani v myšlienkach, nekoketujte s drogou!

Daniela

Moje drahé deti! Chcem vám darovať Srdce Ježišovo...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. augusta 1994

Obrátenie „vzornej rodiny“

Pochádzam z 5-člennej rodiny. Všetci o nás tvrdili, že sme vzorná „kresťanská“ rodina. Áno, „vzorná“, ale iba v úvodzovkách. Navonok bolo všetko dobré, ale vnútri to „jablko“ malo plno kazov.

Keďže moji rodičia študovali teológiu, bolo pre nich veľmi ťažké niečo prijať. Duchovná pýcha zapúšťala v nich hlboké korene. Moje obrátenie nastalo vďaka veľkej Božej milosti a spoločenstvu vo vysokoškolskom internáte. Doma veľmi ťažko prijímali myšlienku odovzdať všetko Pánovi Ježišovi. Ale Pán to riadil a postupne všetko pripravoval. Najprv to bola sestra. Zapojili sme sa do modlitbového zápasu. Rodičia nám to tolerovali, ale nič viac. O vlastnej modlitbe nechceli ani počuť. Stále som cítila bolesť nad tým pokrytectvom, ktoré u nás vládlo. Počas dvoch rokov som sa ani nedostala na duchovné cvičenia. Ale dnes, aj keby som celé dni chválila Pána za to, čo urobil v našej rodine, bolo by to stále málo. Brat potom, čo začal študovať na strednej škole, sa otvoril hudbe - rockovej. Povedal mi: „Všetko, čo je napísané v „Duchovnej žumpe“ (časopis o sektách), prijímam, ale to o hudbe nie!“ Potom sa ocitol na charismatickej konferencii vo Zvolene. Prvý deň všetko ignoroval, dokonca chcel ísť domov.

Po prednáške otca Eliáša o škodlivosti rockovej hudby nastalo u neho také obrátenie ako u Šavla na ceste do Damasku. Všetci sme videli, že to už nie je „starý“ brat, ale úplne iný. Začal mať úprimný vzťah k sviatostiam, hlavne k Eucharistii, kazety s rockovou hudbou vyhodil. Zničil materiály o okultnej hre „Dračí doupě“ a bez zábran rozprával o všetkom svojim kamarátom. V tom čase však nastalo v našej rodine obdobie veľmi bolestného nedorozumenia zo strany

mamky. Všetci súrodenci prežívali chvíle skúšky. Pán nás v prorockom slove povzbudil a žiadal od nás obeť: sebazáporu a modlitby. Brat mi bol povzbudením, keď som videla, s akou vierou všetko odovzdal Panne Márii. A Pán sa oslávil aj tentoraz. Ten boj už dávno predtým vyhral. Mamka s bratom a so sestrou boli na duchovných cvičeniach. Pán Ježiš ich obdaril darom jazykov. Teraz už nie je problém modliť sa svätú hodinku a televízor nie je zapnutý celý týždeň. Nie je problémom spoločne sa pomodliť o 9.00, 12.00, 15.00 h.

Spomenula som 4 členov rodiny, ocka ešte nie. Modlitba a obrátenie, ktorým nás obdaril Pán, stali sa povzbudením aj pre neho. Rozhodol sa ísť na duchovné cvičenia a zapojil sa do modlitbového zápasu.

Je to veľký deň, zázrak, ktorý Pán učinil v našej rodine. On zúrodnil naše modlitby, bolesť, súženia a oslávil sa. Naš dom sa stáva domom modlitby a ja chválim Boha a ďakujem mu za túto milosť.

Lubica (23 rokov) MZ

Moje drahé deti! Modlite sa svätý ruženec a modlite sa za mládež, lebo je to veľmi potrebné!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. februára 1992

Pravá pomoc

Najskôr by som Vám všetkým chcela popriať veľa sily a Božieho požehnania v novom roku. Aby ste nás aj naďalej mohli posilňovať M ROSOU. Za všetku námahu Vám všetkým srdečné Pán Boh zaplatí.

Chcela by som napísať svoj zážitok z návštevy dvoch chlapcov - bývalých narkomanov, a ich prekladateľky, neúnavnej a sympatickej Olgy Merkovičovej, s manželom v Žiline.

Mali sme možnosť počuť ich rozprávanie o ich životoch i trápeniach a teraz už aj radosti. Pred týmito chlapcami, ako aj pred všetkými, ktorí to peklo prežili, sa človek dokáže pokloniť. Keď sme ich počúvali, takmer sme neverili, že také niečo sa môže stať. Ľutovali sme ich, a zároveň obdivovali. Aj nám sa stalo, že náš syn sa dostal na rázcestie - skúšal tieto satanove plody. Je hrozné, keď niekto nechce ani počuť o bolesti iných či svojej. Nechce počuť o láske, ani kde ju hľadať. Nevie, čo je to žiaľ a utrpenie, prebdené noci a strach o jeho život.

Skúšali sme všeličo, chodili a prosili o radu i pomoc.

Nakoniec nám jeden chlapec - Petrik - dal časopis Regina, v ktorom sme sa dočítali o Medžugorí, kde týmito chlapcom pomáhajú. Vybrali sme sa tam. A naozaj - na vlastné oči sme sa presvedčili, že je to tak. Je to svätá zem, chlapci sa tam liečia láskou ozajstného kresťana, ale najhlavnejšia je tam prítomnosť Božia a Panny Márie - Kráľovnej pokoja. Sú to zázraky prostredníctvom Panny Márie, ktorá vlieva do duší pravý pokoj, pretože tu ide o choré duše, ktoré vie vyliečiť len Boh. Treba sa však modliť a prosiť.

Keď sme počuli chlapcov, bolo pre nás veľmi povzbudzujúce, že práve náš syn prijal takúto pomoc, pokoj, ktorý oni rozdávali okolo seba. To bol pokoj lásky a porozumenia. Veľmi nám to spríjemnilo sviatky, ktoré sme prežívali bez syna. Je v Medžugorí, ale teší nás, že dostáva tú najlepšiu pomoc.

Milí rodičia, kto zbadá na svojom synovi či dcére, že sa im stráca z tváre radosť zo života, netreba čakať: choďte za Olgou Merkovičovou do Medžugoria, alebo jej zverte svoj problém - ona Vás neodmietne.

G. O. J., Kysucké Nové Mesto

Boh je Láska a záleží na nás, ako ho prijmem.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. júla 1991

Chce všetko

Milí bratia a sestry, milí mladí priatelia!

Som veľmi rada, že môžem pokračovať vo svedectve v M ROSE, ktoré som už raz vydala a môžem naďalej písať svoje zážitky a svedčiť o Ježišovi.

Svoju mladosť som prežila takmer bez Boha. Veľa rokov som bola „mŕtva“, neveriaca, veľmi som hrešila, s manželom som sa často hádala. Vždy som bola nervózna, pyšná, modliť som sa vedela len Otčenáš a Zdravas. Do kostola som nechodila, fajčila som a pila. Tak to trvalo do roku 1992 a fajčenie do roku 1993. No ako som sa prebudila a zbavila sa fajčenia?

V pôstnom mesiaci pred Veľkou nocou, na krížových cestách, otec František Fedor, ktorý ich viedol, začal rozprávať, že každý, kto chce, si môže dať sebazaprenie: kto fajčí, nebude fajčiť, iný zasa nebude pozeráť televíziu a podobne. Pozorne som počúvala, lebo som fajčila a lekári mi hovorili, že ak neprestanem, ochorím ešte viac, že môžem dostať tuberkulózu. Vtedy som bola často chorá. Slzy mi tiekli dolu tvárou, prosila som nebeskú Matku a Ježiša, aby mi pomohli.

Rozprávanie sa s Ježišom pre mňa znamenalo to, že Ježiš je prítomný, miluje ma takú, aká som. Keď som prijala Ježiša do svojho srdca, hovorila som: „Ježišu, chcem Ťa od tejto chvíle nasledovať a všetko odovzdávam Tebe, aj svoj život a seba samu.“

Ježišu, veď si riekol aj svojim učeníkom:

„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mt 16, 24). Ježiš volá: „Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 11, 28-30).

Odvtedy nefajčím, zanechala som zábavy, alkohol. Založila som náš rómsky zbor, začala robiť duchovné programy, viem modlitby sv. ruženca. Starala som sa o chorých, ktorí už nie sú medzi nami. Za všetko môžem vďačiť nebeskej Matke - Nepoškvrnenej Čistote, ktorú som vždy prosila s ružencom v ruke a s dôvernou modlitbou na každom kroku.

Od roku 1992 činím pokánie a plním vôľu nebeského Otca. Uvedomila som si, že keď Boh Otec všetko stvoril a je mu zasvätená nedeľa, vždy musím byť prítomná na liturgii.

Organizujem tiež púte. Ani som netušila, že Boh má so mnou toľké plány. On chce odo mňa a od vás všetko. Chce, aby moje, tvoje a všetky naše srdcia boli otvorené Ježišovi. On nás bezhranične, nekonečne miluje. Ježiš išiel dobrovoľne na kríž a dal sa ukrižovať za mňa i za teba, za všetkých, za naše hriechy, aby z nás zmyl neprávosti a nečistoty, aby sme žili.

Ježiš chce odo mňa všetko. Začala som chodiť do biblickej školy. V roku 1996 som začala hlásať aj Evanjelium, skladať piesne a čítať Sväté písmo.

Božie slovo je pre mňa: dokonalé, spoľahlivé, správne a jasné. Dáva mi múdrosť, občerstvuje moju dušu, potešuje ma v tom zmysle, že sa stretávam s tým istým Božím slovom na liturgii. Tým mi Boh ukazuje, že som na správnej ceste. Otvoril mi oči. Vždy som prosila nebeského Otca a Pannu Máriu, našu Matku, o dary Ducha Svätého. On nás posväcuje, sprevádza. Zhromažďuje nás v spoločenstve, aby sme spoznali Ježiša a nebeskú Matku, aby sme spoznali jeho dobrotu, jeho lásku, jeho milosrdenstvo, aby sme ho oslavovali.

Mária Gáborová, Varhaňovce

Moje drahé deti! Prosím, prinášajte obety za druhých s láskou...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. mája 1993

Splátky modlitieb

Bola som vychovaná v kresťanskej rodine. Ako deti sme s mamou chodili do kostola, v škole na náboženstvo atď., ale vtedy som to brala ako zvyk alebo povinnosť. Žiaľ, po skončení strednej školy som nastúpila do zamestnania a prestala každý deň dochádzať domov. Ako značný počet mladých ľudí, aj ja som natrafila na zlú spoločnosť, prestala navštevovať kostol a pre mňa sa začal nový život, vtedy veľmi zaujímavý a, samozrejme, správny: alkohol, cigarety, nočné podniky, v ktorých som pracovala, a tak pomaly, ale isto som postupne zabúdala na Boha.

Začiatky obrátenia

Avšak ku koncu tejto etapy som pracovala v blízkosti kostola. Keď som nemala práve službu, tak ma čosi do toho kostola ťahalo. Chodila som aj na večerné omše, ale na spovedi som v tom čase nebola už asi tri roky. Chudera, moja mama! Keď videla, čo sa to so mnou robí, začala sa ešte viac modliť. Teraz už viem, že dávala za mňa aj na sv. omše a prosila Pannu Máriu, aby ma zachránila, veď mám ešte aj jej meno. Robila, čo mohla, ale nič sa nedialo. Naďalej som popíjala, páchala hriechy, za ktoré sa teraz hanbím. Ale už vtedy mi Panna Mária pomohla, čo som si uvedomila až neskôr.

V ostatnom zamestnaní (vtedy som večer navštevovala sv. omše) sa v našom podniku robilo všeličo nezákonné. Skoro o všetkom som vedela, ale v ničom som nebola zapletená. Vtedy hrozilo väzenie dnes už nebohému vedúcemu. Zástupkyňa si aj niečo odsedela, ale mňa to všetko obišlo, akoby zázrakom. Teraz už viem, že to bola Božia pomoc, ale vtedy som si to neuvedomovala.

Ostala som bez zamestnania, znovu som pila a robila všetkým problémy - hlavne mame, bratom a sestrám. Otec už nežije, ale kým žil, aj on ma chcel z toho dostať. Všetci mi dohovárali a došlo to až tak ďaleko, že som si dokonca chcela vziať život.

Moje najkrajšie narodeniny

Dostala som sa do Kremnice na psychiatriu a tam sa mi pomaly začali otvárať oči. Začala som sa modliť, dokonca aj ruženec a tak som sa šťastne dostala domov - po čom som vtedy najviac túžila. Mama v modlitbe neustávala a Panna Mária ju vyslyšala - to hovoria všetci, že ma len ona vymodlila.

V 38 rokoch som sa vydala, ale ešte kedy-tedy ma ten alkohol premohol. Narodil sa mi chlapec a po istom čase a zlých skúsenostiach som si povedala - dost. Mama ma prihlásila do Zlatej Fatimskej knihy, za čo jej budem do smrti povďačná, a tak sa začal každodenný ruženec, a prišli aj výsledky. Alkohol som prestala piť a každú nedeľu a v prikázané sviatky som začala chodiť do kostola a aspoň každé tri mesiace na spoveď. Teraz sa snažím každý mesiac chodiť na púte, kde sa len dá, aj keď to chudera mama všetko financuje. V Litmanovej som oslávila svoje 40. narodeniny - v modlitbách, na sv. omši - bez kvapky alkoholu, no s vodou našej Matičky. Boli to moje najkrajšie narodeniny, na ktoré nikdy nezabudnem.

Dostala som veľkú milosť

Boli sme aj na poslednom zjavení v Litmanovej. Vtedy ma to tam strašne ťahalo. Nehanbím sa priznať, že som mala v očiach slzy, keď som počula tie slová, že Panna Mária je tam poslednýkrát, no i od radosti, že nás čaká v Nebi. Čítala som aj knihu Čakám vás v Nebi. Mám aj všetky posolstvá. Zapisala som sa do „Ruže“ doma aj v Litmanovej. Dostala som veľkú milosť pocítiť naozajstnú radosť zo sv. omše, hlavne zo sv. prijímania, bez ktorého si už život neviem ani predstaviť. S chlapcom chodíme stále do kostola, aj v strede týždňa, keď sa dá. Jediným a stálym mojím želaním je žiť ako Sv. rodina a z chlapca vychovať čo najlepšieho človeka, ako som sľúbila pri jeho krste. Je to múdre dieťa. Ani som si to všetko nezaslúžila, keď sa spätne pozerám.

Vďaka všetkým

V rodine sme mali aj rehoľnú sestru, ktorú mama prosila o modlitby za mňa, ešte v tých zlých časoch. Potom sme sa spriatelili, písali si - pracovala na Mokrohájskej ulici v Bratislave. Žiaľ, pred necelým rokom nám zomrela. Som jej veľkou dlžníčkou - pomáhala mi nielen modlitbami, ale aj finančne a ako sa dalo. Veľmi mi chýba, aj keď viem, že oroduje za nás všetkých aj v nebi.

Odplácam jej to aspoň modlitbami. Stalo sa, že som aj pochybovala - keď som mala väčšie problémy, ale teraz ma už nikto nepresvedčí, že Pán Boh neexistuje. A verím, že ma Panna Mária vždy vyslyší, aj keď nie hneď, za čo som jej nesmierne vďačná. Svoju vďaku jej splácam tak, že pomáham v prvom rade mame, ktorá si najviac so mnou vytrpela, bratom i sestrám, a chcela by som pommáhať všetkým ľuďom. Ale stáva sa mi taká vec, že ja to myslím dobre, a niekedy sa to skončí úplne inak. Hoci sa za to stále modlím, hneď sa nazlostím, čo je teraz môj najväčší problém. Často poviem alebo urobím veci, ktoré ma potom mrzia. Verím Pannu Máriu, že ma raz zbaví aj tohto neduhu a budem robiť tak, akoby som to naozaj chcela - všetkým vždy dobre.

Mária O., Orovnica

Moje drahé deti! Ten, kto žije Božiu vôľu, žije lásku.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. februára 1993

Najväčšie šťastie

Drahí priatelia, milá Rodina Nepoškvrnenej Čistoty!

Z vôle Božej chcem vydať svedectvo o tom, ako mi pomáha a čo pre mňa robí Panna Mária - Nepoškvrnená Čistota - pri organizovaní púti nielen do Litmanovej, ale aj na iné pútnické miesta.

Keďže som v prvých rokoch prichádzala na horu Zvir s manželom a ešte s tromi známymi, stále som prosila Nepoškvrnenú Čistotu o milosť aj pre druhých ľudí z okolia. V rodine som však prežívala veľké trápenie.

Až keď som pocítila pomoc Panny Márie, nastal v mojom živote veľký zlom. Nestalo sa to však hneď, ale postupne. Keďže poznám ľudí a viem o ich problémoch, chcela som, aby prichádzali aj oni na horu k Matke Božej po radu, povzbudenie, po ten úžasný pokoj, ktorý nám dávala Nepoškvrnená Čistota cez Ivetku, čo mňa osobne veľmi uchvátilo, oslovilo. Cítila som v tej chvíli, že Panna Mária pozná moje problémy a dáva mi novú nádej. Dáva mi odkaz, ako mám žiť, aby sa zmenil môj život. Aby som nebola otrokom svojich hriechov. Zasvätením sa Pannu Máriu v roku 1994 na Zvire sa začali rýchle meniť moje problémy.

V rodine nastala veľká zmena. Posolstvá som čítala každý deň, dokonca aj v práci. Tam som aj na veľký papier napísala vždy nové posolstvo a vyvesila na stenu. Keďže som pracovala v predajni, čítali to aj zákazníci. Niektorí si to prečítali a videla som, že premýšľali. Tak som šírla posolstvá v našom okolí a potom začali niektorí prejavovať záujem o púť do Litmanovej. Bolo však veľa prekážok. Pochopila som, že aj Zlý pracuje vo svoj prospech.

Prosila som, telefonicky obvolávala celé okolie, no každý mal rôzne výhovorky. Bolo to veľmi ťažké a trápilo ma to. Kládla som si otázky: Čo, keď nebude dostatočné množstvo ľudí? Kto doplatí za autobus? Raz som už nevládala, nešťastná a veľmi smutná z toho všetkého som povedala, že to nemá zmysel. Budem chodiť zase autom a iní nech si idú, ako chcú. Práve v tom čase, keď moje myšlienky ovládol Zlý a už-už chcel všetko zničiť, mala moja priateľka sen: Videla ma kľačať pri kríži na hore Zvir a hneď za mnou stála Panna Mária. Mala rozprestretý plášť nado mnou. Panna Mária mojej priateľke povedala, aby mi odkázala, že sa nemám ničoho báť. Nech pokračujem ďalej v tom, čo som robila, že Ona ma ochráni svojím plášťom a bude mi vo všetkom pomáhať.

Tá moja dobrá priateľka je veľká ctiteľka Panny Márie. Keď mi tento sen rozpovedala, obidve sme plakali od radosti. Hneď som prosila Pannu Máriu o odpustenie, že som takto uvažovala a zároveň som veľmi ďakovala Pánu Bohu za tú veľkú milosť, ktorej sa mi dostalo. Odvtedy cítim pomoc a ochranu Matky Božej. Cítim, že ma chráni svojím plášťom pred týmto svetom, pred zlou dobou, ktorá je už tu. Keď niekto pocíti, že má pracovať pre Pannu Máriu, nech neváha povedať jej svoje „áno“. Nech to prijme a nebojí sa, že je slabý. Boh mu dá silu. Panna Mária

chce takto zachraňovať svoje deti, pokiaľ je ešte čas.

Ja môžem svedčiť o tom, že pracovať pre Pannu Máriu a slúžiť jej, je to najväčšie šťastie, aké ma postretlo v mojom živote. Ďakujem Ti, Nepoškvrnená Čistota, že sa môžem volať Tvojím dieťaťom. Ďakujem Ti za moje obrátenie a za obrátenie mojej rodiny. Ďakujem, že poznám zmysel života.

Ďakujem, že si prišla práve po mňa, keď som najviac potrebovala Tvoju pomoc. Ježiš, Mária, Jozef, milujem Vás - ochraňujte naše rodiny!

Máriino dieťa - Mária Hamžíková, Stanča

Ja prídem v pravý čas.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 20. januára 1991

Zabrala!

Vážený pán šéfredaktor!

Minulý rok ste vydali krásnu publikáciu svedectiev. Čakám vás v Nebi. Aj napriek tomu, že som objednávala a doobjednávala viac kusov tejto publikácie, všetko som rozdala. Mala by som preto záujem, ak by to bolo možné, o ďalšie výtlačky. Táto publikácia bola vlastne darom z nebies. Pomocou nej som u niektorých ľudí dosiahla temer nemožné. Chcem Vám v stručnosti napísať jeden príbeh v súvislosti s Litmanovou.

Pracovala som v domove dôchodcov, kým ma choroba neprinútila rozlúčiť sa s touto prácou. Organizovali sme pútnický zájazd do Litmanovej, a pretože bolo veľa chorých záujemcov, ktorí sa zájazdu nemohli zúčastniť, chýbajúce miesta sme sa rozhodli doplniť veriacimi z blízkeho okolia.

Preto sme navrhli, aby oznam o tejto púti oznámili dôstojní páni farári v kostoloch v blízkych dedinách. Keď som oznam dávala nášmu pánovi dekanovi, ani si ho neprečítal, ale odporučil ísť na púť na miesta, ktoré Cirkev už uznala. A tak vlastne aj mňa odradil od tejto dobre myslennej kresťanskej akcie, ktorá sa napokon uskutočnila, no ja som sa jej nezúčastnila. Nedalo mi to pokoj a napokon som bola v Litmanovej dvakrát súkromne.

Ale teraz sa chcem s Vami podeliť o postrehy, ako sa Panna Mária postarala o svedectvo tohto svojho zjavenia. Osobne Vy a Vaše združenie máte na tom najväčší podiel. Zozbierali ste a vydali krásnu publikáciu svedectiev. A vôbec nebolo vecou náhody, že sa táto knižka dostala ku mne. Bolo to Božie riadenie. Knihu som automaticky darovala pánovi dekanovi. A malo to fantastický účinok. Na výročie posviacky kaplnky pán dekan zaobstaral väčší počet dvojčísla M ROSY, kde ste publikovali tieto zjavenia. Teraz mu sem-tam ukážem pár čísel a vidím, že ho to zaujíma. Ďalšie z kníh som darovala chlapcovi z našej dediny, ktorý začal študovať za kňaza, i mojim krstným deťom, aby to ovplyvnilo ich život a životný štýl. A tak napokon v mojej domácej knižnici nezostalo nič.

Túto publikáciu by som rada darovala aj Onkologickému ústavu v Bratislave i Ústavu srdcových a cievnych ochorení, pretože sama som tam bola trikrát hospitalizovaná a nechala som tam aj pár čísel Vášho časopisu. V týchto špičkových ústavoch sa stretáva prakticky celé Slovensko a je tam dostatok času na duchovnú obnovu. My kresťania máme povinnosť šíriť Božie slovo, zmenu života a životného štýlu. Je veľa ľudí, ktorí nepoznajú Sväté písmo, ešte len hľadajú zmysel života, no niekde musia začať. V čase chorôb (a je ich neúrekom) práve takáto literatúra - kniha svedectiev, dokáže priviesť ľudí na správnu cestu. Nech Boh žehná Vašu prácu!

Eva Zacharčoková, Svätý Anton

Moje drahé deti! Tak veľmi by som vás chcela viesť!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. apríla 1992

Nebeská terapia

Vážená redakcia!

Som triednou učiteľkou siedmakov. V piatom ročníku som dostala do triedy žiaka s poruchou správania a so značným stupňom agresivity a tiež nepokoja. Jeho agresivita stúpala napriek našej snahe (rodičov, mňa aj psychologičky) a stav sa zhoršoval.

Chlapec ohrozoval svoje okolie nielen v škole, ale aj doma. Konečný verdikt klinickej psychologičky znel: Hospitalizácia na oddelení detskej psychiatrie v Košiciach. Rodičia prišli do školy zúfalí, rozhodnutí však svoje dieťa do nemocnice nedať. „Tá hanba“, a podobné argumenty. Pri mojich modlitbách mi chlapec neschádzal z mysle. A tak som poprosila našu nebeskú Matičku o pomoc a radu. Po ruženci zaznel v mojom vnútri pokyn: „Dones litmanovskú vodu!“ Nuž a tak sa začalo liečenie: cez veľkú prestávku raz v týždni chlapec pil vodu, ale predtým som sa zaňho modlila a prosila Matičku o pomoc. Už po prvom deci bolo badať zlepšenie. Žiak sa upokojoval. Po mesiaci prišla zmena na poste riaditeľa školy, aj zmena predstáv o výchovných opatreniach.

A tak žiak opäť putoval na psychologické vyšetrenie. Aké bolo prekvapenie nás, čo sme o veci vedeli! Výsledok vyšetrenia znel: Vysokointeligentný, bez známk porúch správania a agresivity. Rodičia po príchode do školy oznámili obrovskú zmenu k dobrému u syna. Po oznámení - ako som ho liečila, poprosila som matku, aby sa aj ona zaňho modlila. Ona mi odpovedala, že sa doma nemodlí, ani deti k tomu nevedú. Matka však sľúbila, že sa pomodlí a na horu Zvir určite pôjde všetci.

Vďaka Ti, Mamička nebeská, za pomoc.

S pozdravom ostáva Vaša stála čitateľka M ROSY Mária D., Bardejov

Moje drahé deti! Milujem vás, milujem vás, milujem vás!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. apríla 1995

Naša Milka sa znova usmieva

Píšem skôr životopis, ale je to skutočný príbeh našej rodiny. V rodine nás vyrastalo 7 detí. Rodičia sa snažili lásku rozdávať stále a všetkým rovnako - zvlášť mamička. Bola výnimočne dobrá, skromná, ale bohatá na lásku, ktorú veľmi rada rozdávala až do svojej smrti. Všetkých nás sa snažila vychovať čo najlepšie, a myslím si, že sa jej to podarilo. Jedného dňa v nemocnici lekári strašne ublížili jej dcérke, čiže našej sestričke Milke. V beznádejnom stave ju odviezli do Banskej Bystrice a lekári jej už nedávali žiadnu šancu na život.

Naša mamička však verila, že sa uzdraví, že jej pomôže Najvyšší a naša nebeská Matička, ktorej všetko vždy vedela zveriť (a ona ju nikdy neodmietla). Po troch mesiacoch prišla Milka domov. Mala síce len 35 kg, ale žila. Mamička nevynechala ani jeden deň svätú omšu, ani jednu hodinu, ba ani minútu, aby neprosila o jej zdravie a aby nemyslela na svoju slabučkú dcérku. Išlo to síce pomaličky, ale s Božou pomocou sa to skončilo dobre - sestrička sa z toho dostala. Už sa aj vydala, má dobrého muža a tiež zázrakom jediného synčeka. Napriek tomu, že jej povedali, že deti mať nikdy nebude.

Ale onedlho mamička zomrela a o rok aj otecko, ktorý sa snažil nahradiť nám aj našu mamičku. Naša Milka sa naraz ocitla akási sama a svoj žiaľ i smútok začala zapíjať, čo sa nám ostatným, samozrejme, nepáčilo. Chodili sme, prosili, hnevali sa na ňu - nič nepomáhalo. Ale nikto z nás sa jej neopýtal, čo ju trápi, čo jej chýba. Po čase sme však zistili, že aj ona má choré srdce. Potrebuje pomocnú ruku a modlitbu. A vtedy opäť pomohla Panna Mária. My sme mali možnosť

dostať sa do Medžugoria, kde sme mysleli na ňu a kúpili sme jej ruženček. Potom sme jej dali časopisy M ROSA, POSOL a pridali sme aj modlitby.

Jedného dňa prideme k nej a ona - pred sebou má ruženček, všelijaké modlitby a vraví: „Vieš, ako sa na tom ruženčeku dobre modlí a ako dobre sa po ňom cítim?“ Vo všetkej pokore dodala: „Odpustite mi všetci, že som vám ublížila.“ Vtedy mi spadol kameň zo srdca a vedela som, že už je na dobrej ceste, že ju už Panna Mária povedie a netreba sa o ňu viac báť. Teraz našej sestričke Milke všetci úprimne závidíme, že ona si to peklo prežila sama. Keď teraz prídem k nej, prídem ako domov. Je stále usmiata, veselá, vie rozdávať dobrú náladu, vie každému pomôcť. Keď treba, obetuje sa sama alebo svoje modlitby za tých, čo ich najviac potrebujú.

Milá Milka, prostredníctvom M ROSY Ti chceme poďakovať za všetko, ale najmä za seba.

Ol'ga, Kysucké Nové Mesto

A čo nám napísala samotná Milka?

Prostredníctvom M ROSY by som najprv chcela poďakovať hlavne mojej sestre Olinke a jej manželovi. Keď nám zomreli rodičia, ktorí nám boli veľmi drahí, všetko sa rútilo a ja som ostala akoby slepá a hluchá. Málo som sa modlila sv. ruženec, vynechávala som sv. omše a začala som aj piť alkohol. Moja sestra so svojím manželom a malou dcérkou Veronikou boli v Medžugorí. Priniesli mi odtiaľ ruženček a prosili za mňa našu milujúcu nebeskú Mamičku. Až raz (bolo to pred Vianocami) som nemohla zaspať. Stále som sa prehadzovala v posteli a rozmýšľala, prečo som taká: prečo dávam príležitosti diablu, prečo ubližujem ľuďom, ktorým na mne záleží? Chcela som, aby mi všetci odpustili, a začať nový život. Celú noc som nespala. Vtedy prišla Panna Mária a zasiahla ako blesk. Zobrala som sv. ruženec z Medžugoria a začala sa modliť. Povedala som si, že som matkou a mám dobrého manžela, že mám rada jeho i celú rodinu. Tak prečo im ubližujem? Ruženec som sa modlila v strašných slzách, ktoré padali z ľútosti. Len Boh vie, čo som prežila tej noci. Panna Mária zasiahla ako blesk v pravý čas. Odvtedy sa modlím, keď mám chvíľu času, za celú rodinu i za tých, čo to najviac potrebujú. Nie je to chvála, lebo vždy je tých modlitieb málo. Málo je aj dobrých skutkov a prichádzajú aj ťažkosti, ale zoberiem si radšej ruženec a pomodlím sa. Moje vnútro je celkom iné.

Za všetko chcem ešte raz poďakovať mojej sestre Olinke, jej manželovi i deťom. Stále mi pomáhajú, navštevujú ma, hoci aj oni majú dosť trápenia. Preto sa budem za nich modliť. Prostredníctvom nebeskej Panny Márie ide všetko ľahšie. Na záver i Vám u nej vyprosujem hojné požehnanie, aby M ROSA prichádzala ešte dlho a posilňovala nás ako ranná rosa kvietky tejto zeme.

Vaša stála čitateľka Milka L.

Moje drahé deti! Ste hlboko v mojom Srdci a v mojich modlitbách...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. septembra 1993

Milé prekvapenie

Vážená a milá redakcia M ROSY!

Najprv Vám chcem poďakovať za milú prácu. Želám Vám, nech Vás sprevádza Duch Svätý a Panna Mária požehnáva.

Som Vaša čitateľka a pútnička do Litmanovej. M ROSU som si objednávala od začiatku - od prvého čísla, aj iné rôzne mariánske časopisy a knihy. Tohto roku som už neobjednávala žiadne časopisy. V modlitbe som Panne Márii povedala, že všetko je drahé a ja už nebudem objednávať nič! Poprosila som: „Matička Božia, ak chceš, aby som si objednala niektorý časopis, pošli mi ho a ja si ho objednám.“ Panna Mária má svoje plány a zariadila sama, čo považuje za nutné. Poštou som 1. 3. 1999 dostala pekne zabalený časopis. Po otvorení som bola veľmi milo prekvapená. Bol to časopis M ROSA, dvojčíslo 3-4/98. Veľmi hodnotný, vynikajúci a povzbudzujúci časopis.

Bola tam aj sprievodka. Tak som sa zasmiala a ďakovala, ako Panna Mária vie, čo je nutné pre súčasnosť. Vypočula ma a zariadila. Ďakujem za tento časopis a sľub dodržiavam. Dobré, Matička Božia, objednávam si M ROSU na rok 1999. Veď Ty dobre vieš, čo treba, aby sme ťa podporovali, a to nielen v modlitbách, ale aj pri šírení slova. Nech sa Tvoje slová dostávajú hlboko do každej duše a srdca. Veď Tvoj časopis po celom Slovensku roznáša pokoj a lásku a navyše ešte aj Tvoje hodnotné posolstvá z Medžugoria. Prajem Vám veľa radosti z hodnotnej práce.

Vaša čitateľka Anna Kristanová, Šarišské Bohdanovce

Moje drahé deti! Modlím sa, aby som počula odpoveď na moje volanie.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júna 1994

Zariadil - a rýchle!

Vážená redakcia M ROSY!

Časopis, ktorý vydávate, si pravidelne kupujem a vždy netrpezlivo čakám na nové číslo. Je veľkým povzbudením v mojom živote.

Do rubriky „Svedectvá“ Vám chcem napísať skutočnosť, ktorú som zažila. Tak Boh uzdravuje svoje deti.

Po nedoliečenej chrípke, keďže som sa necítila dobre, ma lekár poslal na RTG pľúc. Lekársky nález podľa snímky znel, že mám zápal pľúc. Po využívaní liekov, ktoré mi lekár predpísal, som prišla na kontrolu.

Najskôr ma poslali na RTG. Keď sa lekár pozrel na snímku, povedal: „TBC - pôjdete na preliečenie.“ V tom momente som ostala ako obarená, ale hneď nato mi prišlo na um, že nebeský Otec to všetko zariadi. Medzitým, čo lekár vytáčil číslo telefónu, že ma objedná na liečbu, prosila som Duchu Svätého, aby mi dal silu uniesť tento kríž.

Lekár stále vytáčil číslo telefónu, no do liečebne sa nemohol dovolať, aby ma tam vzali. Zrazu sa obrátil ku mne a hovorí: „Ešte raz pôjdete na RTG a kým urobia snímku, choďte sa niekam najesť.“ Samozrejme, na hlad som ani nepomyslela, ale moja cesta viedla do blízkeho kostola. Na moje prekvapenie práve tam bol obraz Božieho milosrdenstva, ku ktorému som sa už nejaký čas modlila svätý ruženec. Pravda, nedokázala som sa riadne modliť, preto len svojimi slovami som prosila, aby mi nebeský Otec a Panna Mária pomohli uniesť kríž a dali silu.

Po nejakom čase som vyšla z kostola a pomaly som sa uberala späť do zdravotného strediska. Len čo som vkročila do chodby, zbadala ma sestrička, ktorá mi robila snímku. S úsmevom na perách mi oznámila, že snímka je čistá a som zdravá.

Moja radosť bola nesmierne veľká a prvé, čo som povedala, bolo: „Chvála Pánu Bohu!“

Pozdravujem celú redakciu M ROSY a všetkým želim veľa Božích milostí.

Vaša čitateľka Helena z Nitry

Buď šťastný, pretože Boh ťa miluje, a pretože si pre neho veľmi dôležitý!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. októbra 1994

Odvaha viery

Milá M ROSA!

Vo vašich posledných číslach som čítala veľa o narkomanoch a o ich komunite v Medžugorí. Mala som možnosť sledovať ich prednášky i vystúpenia počas „Festivalu mládeže“. Videla som aj divadelné vystúpenie, ktoré usporiadali na záver festivalu. Bola to iste tvrdá práca, naštudovať

také náročné predstavenie, ale o to radostnejšia, keďže ju diváci prijali s veľkým záujmom a odmenili ováciami. Na činnosti, ktorú títo ľudia vykonávajú, vidieť pomocnú ruku Matky Božej. Každý človek, ktorý upadol do hriechu a osídil drogy, dokáže v tomto prostredí plnom milostí nájsť cestu za výdatnej pomoci Matky Božej.

Často som sa zúčastňovala anglických sv. omší, pretože ovládam tento jazyk. Zvlášť ma upútala jedna sv. omša. Kňaz kázal tak zanietene, že po skončení zožal potlesk, čo som na našich omšiach ešte nevidela. Pred prosbami vyzval všetkých narkomanov, ako aj tých, ktorí niekedy užívali drogy, nech predstúpia pred oltár, aby sa mohol spolu s ostatnými veriacimi za nich modliť a prosiť. Veľmi ma prekvapila odvaha a odhodlanie, s akým v preplnenom kostole vystúpilo vyše sto ľudí. Mohlo ich však byť oveľa viac, pretože nebolo možné ich spočítať. Cez slzy, ktoré mi tiekli po tvári - pričom srdce mi zvieral súcit s týmito ľuďmi - videla som asi 10-ročného chlapca, ktorý ťahal svojho otca pred oltár. Bolo tam veľa ľudí rôznych vekových kategórií. Všetci prejavili svojím potleskom obdiv ich odvahe. Všetci sme nad nimi držali ruky pri prosbách, aby ich milostivý Pán vyviedol z tejto závislosti.

Ja sama som mala možnosť v týchto dňoch zažiť množstvo milostí, ktoré som pociťovala na každom kroku. Chodím o palici, vystúpila som na Matkino Podbrdo a v posledný deň som pred večerom vyšla aj na Križevac (v noci by som to asi nedokázala). Ráno o piatej sa konala sv. omša pri východe slnka, ktorá bola i rozlúčkou s týmto svätým miestom. Keď som vystúpila hore, už sa stmievalo. Počula som spevy od kostola a srdce mi bilo ako divé. Bolo to náročné, a hlavne nie veľmi zodpovedné, keď som sa rozhodla absolvovať túto cestu úplne sama. Moje myšlienky však patrili Bohu a nič ma pritom nerušilo a nerozptyľovalo. Keď som sa pomodlila, zavinula som sa do „spacáka“ a pri pohľade na oblohu som celú minulosť, bolesti i žiale obetovala Pánovi. Musela som i trochu zadriemať, ale prebudil ma dážď a neskôršie aj krupobitie. Ľadový vietor len tak zavýjal. Pane, Bože, nedokonale oblečená, neschopná vrátiť sa v noci dolu, buď skončím so zápalom pľúc, alebo ma odtiaľto odnesú. Všetko som vložila do rúk Pána: „Tvoja vôľa nech sa stane.“

Vydržala som a ráno som sa zúčastnila i sv. omše, ktorá bola urýchlená pre nepriazeň počasia. Potom sme už schádzali dolu. Necítila som ani únavu ako veľa iných pútnikov. Pociťovala som dokonca veľa sily a v srdci niečo ľahké, oslobodzujúce.

Ďakujem Vám, Bože a Matička, za tie krásne chvíle, ktoré som tu prežila.

Mária Vallová, Považská Teplá

Moji drahí, staňte sa deťmi, lebo iba deti budú vedieť, čo je modlitba.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. novembra 1992

Nič nie je náhoda

Milí priatelia, uverejnili sme svedectvo Terézie Mezeiovej z Košíc, ktorá prežila autonehodu. Sľúbili sme, že uverejníme ďalšie jej svedectvá o sile modlitby k Panne Márii. Aj v týchto svedectvách, ktoré potvrdzujú slová pisateľky, sa prejavuje starostlivý záujem Panny Márie o všetky naše problémy. „Nič nie je náhoda - píše pani Terézia - všetko je riadené zhora. Toto všetko môže pochopiť len človek so silnou vierou. Celý svoj život i to, čo každý deň robím, prežívam v dôvere k Bohu a našej nebeskej Matke!“

Prekvapenie z Nemecka

Z nemeckého Essenu som si objednala Rosu Mystiku ešte počas komunizmu. Dlho som čakala, ale nič neprichádzalo. Keď sa moja 22-ročná dcéra vydala, mesiac po svadbe prišla poštárka s veľkým balíkom. Zistila som, že je v ňom soška z Nemecka. Nad rozbaleným balíkom som zároveň plakala i tancovala od radosti. Poslali mi ju tak, že som nemusela nič platiť. V balíku bolo veľa obrázkov, ružencov, medailóniky, ktoré som neskôr rozdala v rodine a známym. Nakoniec som na spodku sošky zbadala dátum. Niekde som čítala, že sošky Panna Mária osobne

požehnáva každú prvú sobotu. Na moje milé a veľké prekvapenie bol tam dátum - 2. 6. 1990. To je deň, keď mala moja dcéra sobáš. Dcéra mi odišla, ale namiesto nej prišla sama Rosa Mystika. Veľmi ma to potešilo. Ďakujem Ti, drahá Mamička!

Veronika

Krstná dcéra (19-ročná) mala strašne mokvavý ekzém. Dostala nejakú infekciu. Bolo to veľmi vidieť a mladé dievča nemohlo ísť ani von, tak sa hanbilo. Ja aj celá moja rodina sme boli veľmi nešťastní. Veľa sme sa modlili, až mi napadlo sadnúť si do auta a odniesť im Rosu Mystiku domov. Celá rodina sa modlila a o 3 týždne bola Veronika zdravá. Teraz je tu v Košiciach, robí si doktorát (ukončila štúdium na vysokej škole).

Silvia

Ďalšie príbehy, všetko skutočné, sa stali mojim dcéram. Silvia, teraz 31-ročná, čakala bábätko. V poradni (v šiestom mesiaci tehotenstva) jej zobrali plodovú vodu a robili jej ultrazvuk. Zistili nejakú chybu. Pani doktorka hovorila, že dieťa bude chybné, nezdravé, treba urobiť potrat. My sme s tým za žiadnych okolností nesúhlasili. Sme v Božích rukách a nedovolíme to dieťa zabiť. Dcéra ho v strachu vynosila. Ale my sme sa len modlili k Rose Mystike. A stal sa ďalší zázrak. Malá Silvinka už má 6 a pol roka, chodí do školy, je živá a zdravá! Vďaka Bohu a Matičke!

Zuzka

Zuzka je zdravotná sestra, a preto sa nedala vystrašiť. Má 30 rokov a jej takisto na ultrazvuku povedali, že dieťa bude mať kratšie pršteky na ruke, aby sa na to pripravila. Počas pôrodu mala dcéra na krku sv. škapuliar a ja som sa doma utiekala k Rose Mystike. V nemocnici s ňou bola aj moja dcéra Silvia. Počas pôrodu utekala do kostola, prosila sestričky uršulínky aj kňaza, ktorý mal slúžiť svätú omšu, aby obetovali za sestru, ktorá je v nebezpečí. Omša sa skončila, Pán Boh a nebeská Matka opäť pomohli. Keď Silvia prišla do nemocnice, malý Jožko bol na svete - čulý a zdravý! Náš Pán zase ukázal, že je Všemohúci. Len treba poprosiť a vedieť poďakovať.

Terézia Mezeiová, Košice

Moje drahé deti! Ten, kto má Lásku, má všetko.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. februára 1993

Ďakujeme za kríž

Postihla ma choroba, ktorej vďačím za veľa. Prostredníctvom choroby srdca som získala - pokoj srdca.

Patrím medzi tých ľudí, ktorým choroba citelne zasiahla do života. Ale až s odstupom času, po 1,5-ročnej liečbe, som si plne uvedomila, že choroba nemusí vždy znamenať tragédiu. V mojom prípade som si plne uvedomila, že som vlastne dostala vzácny dar z nebies. Pre mnohých to môže znieť neuveriteľne, ale je to tak.

Na správnom mieste

Choroba ma navštívila v 48. roku môjho života. Práve v čase, keď sa začala veľmi sľubne vyvíjať moja pracovná kariéra. Ponúkli mi zaujímavé pracovné zaradenie s patričným, nie zanedbateľným mzdovým ohodnotením. Chorobu som spočiatku podceňovala. Keďže zdravotné ťažkosti po 2 týždňoch pobytu v nemocnici neprestávali a ozvali sa znova, už som začala tušiť, a to aj vzhľadom na nemoc môjho zosnulého otca, že moje ochorenie je trochu vážnejšie.

V posledných rokoch som sa veľa modlila k Panne Márii - Matke ustavičnej pomoci. V tom roku, keď sa začali moje zdravotné problémy, som navštívila Litmanovú.

Som hlboko a pevne presvedčená, že to bola práve Panna Mária, ktorá mi veľmi pomohla. Ako? Tak, že som sa včas a na vlastných nohách, bez sprievodu, pravidelnou autobusovou linkou dostala tam, kde som to potrebovala. A to do najbližšej kardiologickej ambulancie, vzdalenej asi 30 km od môjho bydliska. Tlak 240/135, mnou opísané pocity, ale hlavne EKG jasne dokázali, že infarktu sa zabránilo len vďaka okamžitej lekárskej pomoci. Bola som totiž v kritickom čase

na správnom mieste.

Znamenie nádeje

Počas svojich pobytov v nemocnici a na liečení som sa stretla s množstvom ľudí z celého Slovenska. Všetkých nás spájalo jedno: každý z nás niesol okrem svojho kríža - choroby, aj ďalšie kríže. A práve pri slove „kríž“ by som sa chcela trochu pozastaviť, pouvažovať a zamyslieť sa.

Veľkonočné pôstne obdobie je čas, keď človek odhaľuje kríž, nachádza ho a vracia sa k nemu. Znakom a zárukou, že ma Boh miluje, je kríž. Musíme znovu odhaliť kríž, prijať ho a zamilovať si ho. Hoci sa človek desí kríža, predsa niet inej cesty do neba okrem cesty krížovej. A preto musí byť kríž znovu pozdvihnutý, uctievaný a oslávený.

Keď cestujeme Slovenskom, vidíme pri cestách na okrajoch polí kríže, ktoré postavili ešte naši dedovia ako znamenie požehnania, nádeje.

Veľkonočné obdobie je obdobím a časom Ježišovho kríža. Keď vám je ťažko, vráťte sa späť ku krížu, prídte pred Ježiša a naučte sa jeho trpezlivosti, láske a добрôte.

A ako pokračuje môj život ďalej?

Prvé miesto zaujal Boh

Rozviazala som pracovný pomer a odmietla ponúknutú kariéru so zaujímavým platom. A som spokojná, ako som ešte vo svojom živote nebola. Na prvom mieste v mojom živote je Boh. Nerobím si žiadne plány do budúcnosti, plne si uvedomujem vzácnosť každej chvíle prežitého života, čo si človek pri plnom zdraví vôbec neuvedomuje. Počas svojej choroby som prečítala veľa hodnotnej literatúry s náboženskou tematikou, knihy o živote svätých a hlavne Písmo sväté. A napriek chorobe srdca som získala veľkú milosť - pokoj srdca. A toto sa nedá zaplatiť žiadnymi peniazmi sveta. Na svojom vlastnom osude som spoznala, že Pán síce dopustí, ale neopustí nikoho, kto sa k nemu utieka, kto má hlbokú, živú vieru, kto nezapochybuje (a hlavne nie vtedy, keď do cesty zošle nejaké trápenie) o jeho добрôte, láske a milosrdenstve. Pán sa o svojich vždy postará. Viem to zo svojej vlastnej skúsenosti.

Nijaká bolesť nie je tragédia

„Na záver svojho príbehu by som rada povzbudila všetkých trpiacich, chorých a užialených ľudí. Vypomôžem si myšlienkami z brožúrky od Tomáša Ivančiča: Pod' za mnou - stretnutie s Kristom na Krížovej ceste:

Trpieť bolesť je kríž. Povzniesť sa nad ňu je oslobodenie. Nijaká bolesť nie je tragédiou. Tragédiou je slepota a tvrdosť srdca. Tragédiou je nevidieť, že každá choroba má uzdravenie, že každá smrť má zmŕtvychvstanie, každý odchod návrat.

Tragédiou je upadnúť do zúfalstva. Zvíťazíš, keď začneš tešiť druhých, hoci sám potrebuješ útechu. Tvoja útecha príde od Boha. Nespoliehaj sa na ľudskú potechu, ale pros o Božiu silu. Tá zvíťazí nad svetom. To je cesta od kríža k životu.

Nedopusť pád do zúfalstva. Keď sám ranený a ubolený budeš potešovať druhých, vtedy ma nájdeš. Otvor i tieto dvere ku mne. Za nimi ťa čakám, aby si sa oprel o mňa. To bude porážka tela a víťazstvo ducha. Nechápeš, že aj ja som odišiel zo zeme? Bol som len jej hosťom. Aj ty budeš taký. Daj smrti, čo jej patrí. Už nepozerať na hrob ako na beznádejný koniec, ale na radosť a počiatok. Ja som tou cestou už prešiel a čakám na teba.“

Eva

Moje drahé deti! Ja sa za vás modlím, ale modlite sa aj vy za seba a za všetkých okolo vás.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. októbra 1991

Nikdy sa neprestaňte modliť

Doba, ktorú prežívame, je skutočne ťažká. Ako ju ja sám pociťujem? Ako neprestajné, najskrytejšie, najpodlejšie a najviac sa pretvarujúce pekelné útoky. Vo svojom vnútri prežívam

takú duchovnú temnotu, akú som ešte vo svojom živote nezažil. Pri vyslovení mena Ježiš alebo Mária alebo Boh či Duch Svätý cítim duchovný úder a taký tlak zla, ktorý ani neviem presne definovať. Viem však definovať, že všetky tieto tlaky pekelných duchov majú jediný cieľ: aby som sa úplne prestal modliť.

Aj som bol už raz premožený. V takejto duchovnej suchote som rozmýšľal, ako si vlastne zariadim život, keď sa nebudem modliť, a díval som sa na knižnicu. Tu mi padol zrak na knihu „Mária“. Iba náhodou som ju otvoril a zrak mi padol hneď na slová Panny Márie: „Nikdy sa neprestaňte modliť! Nikdy!!!“ Ani som ďalej nečítal a hneď som knižku zatvoril.

Hneď som porozumel...

Pri tých najťažších tlakoch pekla si neustále čítam posolstvá z Modrej knihy a opakujem slová Ivetky: „Príde doba neopísateľného nepokoja. A nehovorím Ti to preto, aby si sa bál, ale až tá doba príde, aby si zachoval pokoj!!!“ Televíziu, tlač, rozhlas som vygumoval zo života, okrem M ROSY a Máriinej doby.

Neustále sa modlím ruženec, aj keď s ťažkosťami. Na ceste do práce, v práci, v autobuse, vo vlaku, v čakárni, v aute. Cítim, že mi niekedy ide duchovne o krk („čas meča“), ale keď padnem, nech padnem s ružencom. A viac už nemám čo dodať. Ak príde doba ešte horšia ako je táto, už nemám iný arzenál, iba - staň sa vôľa Božia. Ale radšej zomriem, ako by som mal zradiť Boha. Radšej sa zrieknem života. V mojom okolí sa často debatuje len o podnikaní, o peniazoch a televíznych seriáloch, kritizuje sa, ohovára. Hriech sa povýšil a vychvaľuje sa ako dobro. Ľudia akoby necítili, že tu ide vlastne o KRK. Netrúfam si dívať sa do budúcnosti.

Ďakujem Spasiteľovi za život na tejto zemi. Dívam sa na celý prierez svojho života. Už akoby bol koniec. A pripravujem sa odovzdať život Stvoriteľovi. Ale Panna Mária úžasne pomáha.

Miroslav Synák, Varín

Moje drahé deti! Chcem, aby ste boli šťastní...!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. augusta 1994

Najkrajší deň

Milá redakcia M ROSY!

Už dlho som rozmýšľala, že Vám napíšem svoj skutočný príbeh, no nevedela som sa odhodlať. Až teraz som dostala vnuknutie, a preto Vám píšem.

Ultrazvuk potvrdil nález

Stalo sa to pred troma rokmi. Už dlhšie ma pobolievalo v oblasti žalúdka, najmä keď som zjedla niečo ostrejšie alebo ťažšie. Tušila som, že to bude niečo so žalúdkom alebo žľníkom, ale nikdy som nešla na vyšetrenie. Až pred troma rokmi, keď sa bolesti stále zväčšovali, som sa rozhodla, že pôjdem na vyšetrenie, aby som vedela, čo mi je a mohla sa ísť liečiť. Bola som na ultrazvukovom vyšetrení žľníka a tam mi zistili, že mám trojcentimetrový kameň a plno piesku. Dosť som sa vtedy preľakla. Netušila som, že mám kameň. Vždy som si myslela, že sú to skôr žalúdočné ťažkosti. Z ultrazvuku som išla k svojej obvodnej lekárke s výsledkom a tá mi povedala, aby som čo najskôr išla na operáciu - dať si vyoperovať žľník. Hoci viem, že je to ľahká operácia, zrazu som pocítila strach. Veď som ešte nikdy na operácii nebola, nevedela som, čo ma čaká. Odkladala som operáciu a snažila som sa na ňu nemyslieť. Ale nakoniec som sa rozhodla, že na ňu pôjdem. Chcela som to mať čím skôr za sebou.

Pred operáciou som musela ísť na rôzne predoperačné vyšetrenia. Bola som aj na vyšetrení prsníkov a tam mi zistili, že na ľavom prsníku niečo je. Veľmi som sa naľakala, hneď som myslela na to najhoršie. No vyšetrujúci lekár ma o dva týždne objednal na iné, dôkladnejšie vyšetrenie. Tie dva týždne boli pre mňa veľmi ťažké. Od strachu som ani nedýchala. Vyšetrujúci lekár mi potvrdil, že tam mám nález, a nie veľmi dobrý. Ani sa nepamätám, ako som prišla v ten deň domov. Viem iba toľko, že pre slzy som nič nevidela. Stále sa rinuli po tvári a hlavou mi

víril plno myšlienok, čo so mnou bude. Bolo to hrozné, čo som v ten deň prežívala. O pár dní som mala už ísť na operáciu žľčníka. Avšak na operáciu prsníka som mala prísť až tri týždne po prvej operácii, keď sa trochu zotavím.

Púť do Litmanovej

Vtedy bol práve prvý piatok v mesiaci, a tak mi v kostole prišlo na um, že sa zapíšem na púť k Panne Márii do Litmanovej, ktorá sa konala na prvú nedeľu v mesiaci. Do Litmanovej som išla s pevným presvedčením, že Panna Mária ma neopustí. Bola mojou poslednou iskierkou nádeje. Z Litmanovej som prišla domov šťastná a odhodlaná bojovať so svojou chorobou. Doniesla som si aj vodu, aby som si ňou mohla natierať prsník.

V pondelok ráno som musela nastúpiť do nemocnice na operáciu žľčníka. Až keď som bola v operačnej sále a pichali mi injekciu, začala som sa modliť k Matke ustavičnej pomoci. Zrazu sa strach úplne rozplynul, vôbec som sa nebála. Vedť čo sa mi môže stať, keď je so mnou Panna Mária? Už som iba čakala, kedy zaspím. Zobudila som sa až na hlas zdravotnej sestry, ktorá sa ma spýtala, či ju počujem, že už mám všetko za sebou. Ani som tomu nemohla uveriť, zdalo sa mi, že ešte iba čakám na operáciu. Operácia dopadla veľmi dobre, operoval ma svedomitý a veľmi ľudský chirurg. O tri dni som už išla z nemocnice domov.

Až doma som si uvedomila, čo ma čaká o mesiac, že budem znova musieť ísť do nemocnice, no tentoraz s vážnejším ochorením. Mali nasledovať rôzne vyšetrenia. Tie štyri týždne doma som prežívala všelijako. Raz som bola celkom šťastná, spokojná a vyrovnaná. No najhoršie som sa cítila cez týždeň, keď manžel a dcérka odišli do práce a do školy, keď som celé dni ostala sama doma. Napadali ma smutné myšlienky. Už som sa ani nebála o seba, že čo so mnou bude, keď mám náhodou nádor. Obávala som sa hlavne o dcérku, že zostane bezo mňa. Nevedela som si predstaviť, ako by to prežívala ona, lebo má veľmi krehkú a zraniteľnú dušičku. Nevedela som si predstaviť, že okrem otca už nebude mať na tomto svete nikoho. Celé dni som doma preplakala. Nevedela som si nijako pomôcť.

Ruža od svätej Rity

Jedného dňa som sa náhodou zoznámila s veľmi „zlatou“ paňou. Porozprávala som jej o svojej chorobe. Táto pani spolupracovala s rehoľnými sestričkami - karmelitánkami. Zapísala ma za člena Škapuliara k Blahoslavennej Panne Márii Karmelskej. Keď som sa s ňou stretla o týždeň, povedala mi, že sa za mňa sestričky modlia. Dala mi od nich aj modlitbu, ktorú som sa každý deň modlila niekoľkokrát.

Od toho dňa som sa úplne zmenila, všetko som dávala do rúk Panny Márie. Bola som presvedčená, že ma neopustí. Denne som si prsník natierala vodou, ktorú som si priniesla z Litmanovej. Vedela som, že nič zlé ma nemôže postihnúť, že sa vyliečim. Moja dcérka skoro každý večer chodila na svätú omšu a modlila sa za mňa. Raz večer prišla z kostola s červenou šípovou ružičkou. V našej farnosti totiž slúžili sväté omše aj dvaja augustiniáni, ktorí boli z talianskeho mestečka Kassa, kde je pochovaná svätá Rita. Je to mestečko ruží, ktoré sa pestujú na počesť tejto svätice. Odtiaľ doniesli červené ruže aj pre našu farnosť. Duchovný otec po svätej omši vyzval, aby ten, kto je chorý alebo má niekoho vážne chorého, si jednu ružu zobral. Moja dcérka čakala a pozerala sa, ako si ľudia berú ruže. Až posledná išla k váze, v ktorej boli spomínané ruže. Keď tam prišla, vo váze bola už iba jedna jediná, ako keby čakala na ňu. Dcérka bola veľmi šťastná, že jej jedna ostala. Domov prišla celá natešená a povedala mi: „Mama moja, doniesla som ti ružu z Kassy od svätej Rity. Určite ťa uzdraví!“ Keď mi ju dávala, cítila som sa posilnená, ako keby mi niekto do tela vlieval silu. Vôbec som to nechápala. Až vtedy, keď mi dcérka vyrozprávala, odkiaľ ju má, som pochopila, že tú silu som dostala od svätej Rity, ktorá mi určite tiež bola na pomoci.

Slzy radosti a šťastia

Dni ubiehali jeden za druhým, až prešiel celý mesiac a ja som mala ísť do nemocnice na vyšetrenie. Už som sa vôbec nebála. Bola som zmierená, vedť nič zlé mi nemôžu oznámiť. Lekár, ktorý ma vyšetril, mi povedal: „Vedť vy ste úplne zdravá! Žiadny nález nemáte, prsník máte úplne čistý - zdravý.“ Vtedy som pochopila, aká veľká je Božia moc, aká veľká je pomoc Panny Márie, keď sa k nej utiekame, aká sila je u svätých, keď ich voláme v núdzi. Keď som vyšla na

chodbu, kde ma čakali manžel a dcérka, nemohla som zo seba vydať ani slovko. Slzy sa mi tísli do očí, ale teraz už z nesmiernej radosti a šťastia. Najskôr manžel a dcérka nič nechápali. Mysleli si, že je so mnou zle, keď tak plačem. Až po dlhej chvíľke som sa spamätala a všetko som im vyrozprávala. Boli nesmierne šťastní a povedali mi, že aj oni verili, že sa uzdravím. Ináč si to ani nevedeli predstaviť. Verili, že nás Pán Ježiš a Panna Mária nikdy neopustia. Bol to môj najkrajší deň, na ktorý si často spomínam.

Týmto príbehom som chcela povedať: aby si nikto, keď ho niečo postihne, nezúfal, ale dúfal, pretože Božia láska a pomoc Panny Márie je nesmierne veľká.

Viera Žoldošová, Košice

Moje drahé deti! Prosím, prijmite pokoj môjho Syna!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. februára 1993

Rany a milosti

Katolícka charizmatická obnova v Prešove v rámci prípravy na Jubilejný rok 2000 usporiadala 24. a 25. apríla 1999 v Prešove Celoslovenský evanjelizačný seminár. Hlavným prednášateľom bol stály diakon z francúzskeho Cordesu a zakladateľ Komunity blahoslavenstiev Dr. Philippe Madre. Od roku 1980 sa venujú kázaniu a evanjelizácii v medzinárodnom meradle. Tak ako známy otec Emiliano Tardif (nedávno zosnulý), tiež diakon Philippe Madre slúži aj mimoriadnou charizmou: pomocou prosebnej modlitby sa ľudia uzdravujú či už z duševných alebo telesných ťažkostí. Na tomto seminári došlo k niekoľkým uzdraveniam, s ktorými vás chceme oboznámiť. Svedectvá o nich nám zaslala spoluorganizátorka seminára pani Mária Barnášová.

Prvé svedectvo o uzdravení na Celoslovenskom evanjelizačnom seminári v Prešove, ktoré vám chceme sprostredkovať, je z 24. apríla 1999 od 33-ročnej Anny Šoškovej zo Žiliny. Pani Anna je vydatá a má dve deti.

V roku 1993 jej lekári stanovili diagnózu - skleróza multiplex. Prvé príznaky ochorenia však pocítila už po prvom pôrode v roku 1989. Začala mať dvojité videnie, postupne jej ochabovalo svalstvo a cítila únavu. O dva roky neskôr prvý krát prestala ovládať nohu - predkopávala ju a cítila veľkú slabosť. Ochorenie postupne prešlo do celej ľavej strany, vrátane ruky. V roku 1993, keď jej lekári stanovili diagnózu, už musela používať francúzsku barlu. Ochorenie sa jej postupne zhoršovalo a pomaly prechádzalo aj do pravej nohy.

Za pomoci barly pani Anna, pred uzdravením prešla už len krátku vzdialenosť.

Nechajme však hovoriť Annu Šoškovú:

Bola som žiačkou Sri Chinmoya

Vieru som vnímala len ako tradíciu, zvyk... Až do času, keď sa ma raz priateľ opýtal, či verím v Boha. Bolo to v tom istom roku, keď mi stanovili diagnózu. Mala som 30 rokov. Vtedy som sa po prvýkrát skutočne zamyslela nad tým a priznala som, že niečo „také“ môže existovať. Jeho zaujímali východné náboženstvá, tak sme sa vydali touto cestou. Joga, dychové cvičenia...

Verila som, že táto cesta mi prinavráti zdravie. Počas tohto obdobia som sa dostala do nemocnice, kde som stretla misionárku Danielku, ktorá mi so živou vierou a oddanosťou rozprávala o Ježišovi, o jeho utrpení v Getsemanskej záhrade. Slzy bolesti mi tiekli po tvári a ja som uverila, že Biblia nie je zbierkou povestí a bájí, ako som si dovtedy myslela, ale skutočne tu Ježiš bol a je. Zacítila som Pána vo svojom srdci. Bohu vďaka! Doma som však nepoznala nikoho so živou vierou v Ježiša Krista, a tak som sa vrátila do starých koľají východných náboženstiev a stala som sa oddanou žiačkou SRI CHINMOYA. No vtedy som pochopila, že toto nechcem, „veď ja sa klaniam človeku!“

A Boh konal okamžite. Priateľka ma pozvala do kostola. Bolo to v období Vianoc, na sviatok sv. Štefana. Počas celej sv. omše mi tiekli slzy, nešlo ich zastaviť... Postupne som sa dozvedela, že

sväté prijímanie nie je len zvyk. Časom som i ja veľmi zatúžila po Božom pokrme a v roku 1996 som bola na prvom sv. prijímaní a birmovke. Bohu vďaka! Bolo to obdobie rôznych milostí i veľkých bolestí a pochybností. Tak veľmi som bola - a ešte aj asi som - poznačená učením Východu.

Problémy so zákonom, karmy, reinkarnácie... Ako sa s tým všetkým vyrovnat'!? Kde je pravda? Verila som a verím, že Boh je všemohúci, milosrdný, no všetko si musím zaslúžiť. A tak som sa snažila vlastnými silami, osobným úsilím si všetko zaslúžiť. Tak hlboko bol vo mne zákon karmy. Rozumom som prijala, že Boh je milosrdný a dáva zadarmo. No v srdci a praxi som to nenaplnovala. Aspoň nie na sebe.

Keď som dostala letáčik o evanjelizačnom seminári, „vedela“ som, že tam mám ísť, tam dostanem odpoveď na Božie milosrdenstvo, ako Pán dáva zadarmo. A skutočne.

Počas sv. omše za uzdravenie brat Philippe Madre z Komunity blahoslavenstiev hovoril o tom, že mnohí sa modlíme hlavne za iných a o sebe si myslíme, že ak si to zaslúžime a Boh uzná, že už môžeme byť uzdravení, tak nás potom uzdraví.

No tým nedôverujeme Bohu, zdôraznil brat Philippe. Spoznala som sa v tom. Stále som sa cítila hriešna, plná chýb a myslela som si, že môj čas ešte nedozrel. A tak som v prílišnej úzkostlivosti zatlačala do úzadia Božie milosrdenstvo a dávala do popredia zákon.

Tu som zrazu pocítila, že Boh ma skutočne miluje takú, aká som. Nemusím si to zaslúžiť, lebo mojimi zásluhami by som nebola nikdy čistá. Boh je milosrdný a môže všetko, miluje ma. Z môjho vnútra sa ozval výkrik: „Chcem byť zdravá!“

O krátku chvíľu nato brat Philippe hovoril, že teraz Pán uzdravuje dve ženy choré na sklerózu multiplex. Cítila som uvoľnenie v nohe aj v ruke, akoby mi povolil nejaký kŕč, zároveň som pociťovala veľké teplo. A opäť sa ozvalo moje vnútro: „Pane, veď to som ja!!!“ Chvála Ti, Kriste! Pokoj, bez obrovských emócií... Keď nás vyzvali, aby išli svedčiť tí, čo boli uzdravení, postavila som sa z vozíka a išla som za pomoci priateľov dopredu. O chvíľku na to ma prepadli obrovské pochybnosti, že mohla to byť iná žena, a ja svojou domýšľavosťou urazím Pána a podlomím vieru vo svojom blížnom, ak sa skutočne neuzdravím.

Do týchto pochybností prišla za mnou sestra Veronika, ktorá sa nado mnou pomodlila a dostala som opäť Boží pokoj a mohla som ísť svedčiť o Božom milosrdenstve. Aj keď som veľmi zimomravá, po tejto udalosti som bola úplne „mokrú“, už som cítila horúčavu v celom tele.

Myslím, že Pán ma začal uzdravovať už ráno, počas modlitby za vnútorné uzdravenie. Bolo to ako na „bežiacom filme“. Zjavovali sa mi „obrazy rán“, ktoré boli hlboko vo mne a Pán ich uzdravoval... A pri čítaní o tom, ako priatelia niesli chorého k Ježišovým nohám, som cítila modlitby a prosby mnohých bratov a sestier, ktoré ma niesli pred Pána. Vďaka!

Bolo to všetko také jednoduché, obyčajné, a zároveň nekonečne zvláštne. A opäť prišli pochybnosti, či dokážem Bohu slúžiť a prinášať obete aj ako zdravá... Opäť som dostala odpoveď: „Milosrdenstvo chcem, nie obetu.“ Vďaka!

Odovzdala som sa do Božích rúk. Jeden priateľ mi tam povedal, že pochybnosti ešte prídu, ale mám veriť, že Boh ma miluje takú, aká som. To mi veľmi pomohlo aj pri návrate domov, keď prichádzali pochybnosti. Ako sa cítim teraz? Vnímam, že sa mi postupne, pomaly obnovuje svalstvo. Bohu vďaka! Obnovujú sa mi nové skutočnosti, vlastne sú to ešte rôzne „putá“ s minulosťou, z východných náuk, hľadanie pravdy mystickými cestami... Viem, že sa musím všetkého zriecť, no mnohé sa mi javí ako správne, univerzálne. No aké je to v očiach Božích? Prosím Pána, aby mi otvoril oči a srdce pravému svetlu. Chválim ho za to, čo vykonal a čo ešte vykoná. Bohu vďaka!

A ešte niečo. Po uzdravení a adorácii som si otvorila Písmo a v Prvom liste Timotejovi (1,18-19, 15-16) je napísané: „Toto prikázanie ti zverujem, syn môj Timotej, podľa predošlých proroctiev o tebe, aby si nimi posilnený bojoval dobrý boj, aby si mal vieru a dobré svedomie, ktoré niektorí odvrhli a stroskotali vo viere.“

...Toto slovo je spoľahlivé: Kristus Ježiš prišiel na svet zachrániť hriešnikov; a ja som prvý z nich. Ale dosiahol som milosrdenstvo, aby na mne prvom ukázal Kristus všetku zhovievavosť ako príklad pre tých, čo v neho uveria pre večný život...”

Prosím, modlite sa za mňa. Bohu vd'aka!

S láskou Vaša sestra Anna Šošková

Nové narodenie

„Mala som problémy s chrbticou a stiahnuté svaly okolo krku,“ hovorí 17-ročná Petronela Stripská zo Žiliny, ktorá bola uzdravená 24. 4. 1999 na tom istom seminári, a pokračuje: „Ale v Prešove ma Pán uzdravil. Počas modlitby za uzdravenie som vôbec nedúfala, že aj ja budem uzdravená. Pri uzdravení som cítila, že sa ma niekto dotýka a bolo mi teplo, akoby ma v tej chvíli niekto zohrieval. Cítila som akúsi zmenu, zrazu bolesť zmizla, stiahnuté svaly boli uvoľnené a prestala ma bolieť i chrbtica. Bol to nádherný pocit. Som veľmi šťastná, že už nemám tie bolesti, že som uzdravená. Pán vyslyšal moje prosby a modlitby. Vôbec som tomu nemohla uveriť!“

Tri dni som ešte trochu cítila bolesti, ale tie potom zmizli. Som rada a modlím sa, aby sa uzdravili aj iní. Po uzdravení som sa cítila, akoby som sa znova narodila. Bola som celá uvoľnená. Prosím Pána i naďalej, aby ma uzdravil z mojich ďalších problémov.“

Ďakujem za to Pánovi každý deň.

Vanutie Ducha

Buď pochválený Pán Ježiš Kristus!

Cítim za potrebné Vám napísať a zdôveriť sa s mojím svedectvom aspoň takto písomne. V sobotu 24. 4. 1999 som sa zúčastnila na Celoslovenskom evanjelizačnom seminári v Prešove (iba v sobotu).

Počas sv. omše, keď boli modlitby za uzdravenie, sa Pán Ježiš oslávil aj na mojej osobe, keď mi veľmi poliečil bolesti kĺbov, na ktoré som trpela už viac ako 6 rokov. Počas uzdravovania som však nepocítovala žiadne teplo, ako to vo väčšine svedectiev býva. Cítila som skôr ešte tvrdšiu bolesť, hlavne v celej ľavej nohe. Poviem pravdu, možno len jednou vetou som sa zmienila: „Pane Ježišu, aj ja by som bola rada, keby som bola uzdravená.“ Ale v tom sa mi hneď vynorila myšlienka, že málo prosím alebo nie som možno ani hodna tejto prosby, keď mnoho ľudí trpí omnoho viac. Prosila som viac za iných. Vždy mám vo zvyku prosiť viac za druhých. Po ukončení, keď som sa postavila, sa mi nohy a kĺby zdali akési veľmi odľahčené. Vyšla som do chodby, a znovu som si pripadala ako pierko, hoci predtým vždy, keď som sa pohla z miesta, som mala veľké bolesti v kĺboch. Potom už bolo ukončenie. Nastal ruch a ja som s poďakovaním kráčala k autobusu. Tam som sa hneď zdôverila, že aj mňa Pán uzdravil, že sa cítim akási odľahčená. Preto som sa rozhodla podeliť sa s týmto svedectvom. Taktiež v nedeľu doobeda som dostala vnuknutie, že Pán Ježiš mi uzdravil aj môj zrak. Hoci s okuliarmi vidím ostrejšie, cítim zlepšenie.

Za všetko patrí v prvom rade vd'aka Pánu Bohu, ale aj všetkým Vám, ktorí ste sa podieľali na celej organizácii. Bolo tam skutočne veľmi cítiť vanutie Ducha Svätého. Azda sa mi niekedy ešte podarí osobne sa zúčastniť na takomto alebo podobnom stretnutí. Keď som bola prvýkrát v Prešove na evanjelizačnom seminári pred dvoma rokmi, Pán začal už vtedy uzdravovať môj duchovný život. Teraz to bolo uzdravovanie nielen duchovné, ale aj telesné. Na takýchto podujatiach nazbieram veľa síl pre ďalší rast k spáse.

Vd'aka Trojjedinému Bohu.

Vd'aka Vám všetkým a vyprosujem mnoho Božích milostí.

Vaša sestra Daniela z Tvrdošína

Moje drahé deti! Chcela by som vám povedať, že Kráľ lásky by bol rád, keby ste v týchto časoch zvlášť rozjímalí o jeho veľkých bolestiach.

Nepoškvrnená Čistota v Prešove, 7. novembra 1993

Cirkev kráča na Kalváriu

Sedembolestný sv. ruženec - dejinná úloha Slovenska.

„Volám sa Róbert Richter, narodil som sa v Bratislave, mám 29 rokov, som slobodný.“

Takto prozaicky sa mi predstavil mladý štíhly mládenec v maličknej remeselníckej dielni môjho priateľa, brata Pia, ktorý ma s ním zoznámil. V nepohodlnom priestore, takmer náhodne (náhody však neexistujú), porozprával Róbert o svojej životnej ceste, dramatickej a miestami šetrne zamlčanej. Stalo sa to krátko pred sviatkom Sedembolestnej Panny Márie, našej Patrónky. Bolo mimoriadne zvláštne, ale aj príjemné, vypočuť si v spoločnosti elektrických brúsok a nástrojov výklad tajomstiev, jednoduchých ako hviezdna obloha, nad ktorými si namáhavo lámu hlavu celé teologické katedry. Napokon - neodvíjali sa najväčšie tajomstvá spásy práve pri Jozefovi, v jeho jednoduchej tesárskej dielni? A predsa túto skutočnosť dodnes nevieme pochopiť. Netreba mnoho slov, „teológia srdca“, ktorú nám Róbert svojím rozprávaním predostrel, svedčí o tom, prečo je srdce - a nie rozum - obsahom posolstiev našej nebeskej Matky, prečo stav srdca je rozhodujúci pre večnosť, prečo práve Srdce Ježiša a Srdce Márie sú pre všetkých ľudí útočiskom, východiskom i vzorom.

Nechajme však hovoriť Róberta:

Moja cesta k reholi, do ktorej práve vstupujem, bola dosť kľukatá aj zdĺhavá. Musel som pre toto rozhodnutie dlhšie dozrievať. Rehoľa, do ktorej ma náš nekonečne dobrotivý Pán povolal, nie je u nás na Slovensku takmer vôbec známa. Vo svete nie je veľmi rozšírená.

Aj keď som bol pokrstený a vychovávaný v kresťanskej viere, predsa len to bola tá „tradičná“ - teda nie veľmi praktická viera, nežil som podľa nej. Priznám sa, že som bol vo svojej mladosti veľmi hriešny, popáchal som všetky možné hriechy a rútil som sa do záhuby. Keď som bol na vojne, začali ma trápiť duchovné otázky a snažil som sa dopátrať k pravde. Doliehali na mňa mnohé duchovné smery, ktoré na mládež dnes veľmi vplyvajú, najmä východné náboženstvá.

- *Ako si sa zoznámil s východnými náboženstvami? Chodil si na nejaké prednášky alebo seansy?*

Róbert: Skôr to bolo z literatúry. Hľadal som tak pravdu. Mal som problémy prijať Cirkev ako takú a v tom čase som nemohol pochopiť jej úlohu. Videl som to všetko veľmi povrchne, nevedel som pochopiť, prečo je jeden človek bohatý a druhý chudobný, prečo jeden zomrie skôr a iný neskôr, jeden mladý a druhý starší, prečo má jeden lepšie podmienky pre svoj duchovný rast a druhý nie. A na toto všetko mi vtedy logickejšiu odpoveď dávali východné náboženstvá.

A čo bolo dôležité, k východným náboženstvám ma priťahli ľudia, ich opravdivosť. Dodnes poznám niektorých budhistických mníchov, sú to ľudia veľkého srdca, ktorí naozaj žijú v chudobe a čistote. Nikdy som výslovne nepatril do niektorej sekty. Dotkla sa ma Božia milosť a v istom momente som pochopil, že Boh je nekonečná Láska a ja som jeho dieťa. Mal som štyri roky známosť - priateľku, ale myšlienka na manželstvo nenapĺňala celkom moje vnútorné túžby. Bol som rozpoltený - hľadal som niečo viac. Vedel som, že na Ďalekom východe žijú budhistickí mnísi prísny asketický život, v chudobe, bosí, denne o jednom jedle a mnoho hodín v meditácii a v zrieknutí sa sveta. To ma na nich priťahovalo.

Bolo to v roku 1996, keď som sa rozhodol, že zanechám rodinu i vlasť a vstúpim do budhistického kláštora v Thajsku. Išlo o heravatskú školu lesných mníchov, o ktorých som sa dočítal, že žijú v pralese veľmi prísny životom.

- *Čo na to tvoji rodičia?*

Róbert: Rodičia vedeli o týchto mojich plánoch, ale nerozumel som si s nimi v týchto otázkach. Bol som rozhodnutý prekonať všetky prekážky. A tak som si našetril peniaze a vycestoval. Keď som pricestoval do Thajska, vystúpil som v Bangkoku, v mnohomiliónovom meste, so svojou slabou angličtinou a s rizikom, že niekde v pralese zahyniem. Netúžil som byť budhistom, ale

jednoducho žiť odpútaný od sveta. Mal som aj strach - to priznám, ale to nebolo rozhodujúce. Šiel som od Bangkoku ešte asi 80 km k laoským hraniciam autobusom. Ale tam to prišlo: pocítil som naliehavú túžbu vrátiť sa. Zrazu som pocítil v tomto duchovnom smere neprítomnosť Boha. Až neskôr som pochopil, že toto všetko bola tiež Božia milosť, a tak som stratil vzťah k budhizmu. Pocítil som - ako to povedal aj Svätý otec - že tam, kde sa končí budhizmus, začína sa kresťanstvo.

A začínal som od ničoho. Vedel som už, že Boh je nekonečná Láska a ja som jeho dieťa. Aj keď som už bol rozhodnutý pre kresťanstvo, ešte som nevedel, pre aké, pretože som nepoznal iba katolíkov. Náš nekonečne dobrý Boh ma však postupne uvádzal do svojej Pravdy. Najprv sa mi ukázal ako nekonečne dobrý Boh, potom ako Ukrižovaný, potom mi ukázal, že najviac sa o ňom dozviem v Evanjeliu, a potom, že ak som aj chcel žiť v Cirkvi, musím ju prijať ako takú.

- Neskúšal si diskutovať na túto tému s katolíkmi?

Róbert: Skúšal, aj som debatoval s jedným kňazom, ale nevedel mi odpovedať na otázky, ktoré som mu dal. Dnes vidím, že to bol sám Duch Svätý, ktorý ma viedol a chránil. Pomáhali mi knihy, Evanjelium, ovplyvnila ma kresťanská mystika - ona mi dala na moje otázky odpoveď - sv. Ján z Kríža, sv. Terézia z Ávily, Terezka z Lisieux. Boh mi takto dával poznávať všetky tie duchovné „slepé uličky“ východných náboženstiev, žiadal odo mňa, aby som bol dostatočne otvorený k jeho vedeniu.

Postupne som pochopil, že Cirkev je ako moja matka, ktorá mi krstom dala život, ktorá ma má vychovávať a odprevadiť do večného života. V roku 1997 som bol na birmovke a vtedy som sa dozvedel o reholi pasionistov.

Dozvedel som sa o Pavlovi z Kríža. Hoci to bolo iba niekoľko viet, ktoré som si prečítal v jednej knihe, ktorá sa volá Milovať a trpieť, to sa ma v hĺbke srdca dotklo. Sv. Pavol z Kríža napísal v jednom liste: Zverte sa Bohu celí - a navždy, pretože On je milujúci Otec, ktorý by skôr nechal zahynúť celé nebo a zem než človeka, ktorý mu dôveruje.

Toto bolo pre mňa veľmi silné. Chcel som vedieť viac o tomto svätom, preto som si prečítal jeho životopis. Skôr než som sa dal birmovať (vybral som si meno práve od Pavla z Kríža), rozhodol som sa, že pôjdem do Ríma. Bol som tam okolo Veľkej noci a šiel som navštíviť aj jeho hrob. V roku 1998 začala vo mne klíčiť mimoriadnejšia úcta k utrpeniu Pána a k Sedembolestnej Panne Márii. A tak som šiel do Šaštína - modliť sa za svoje povolanie. Po návrate domov som časom „zotrval na Kalvárii“. A vtedy som si tak zamiloval ukrižovaného Krista, ukrižovanú Lásku, že som sa mu chcel čo najviac pripodobniť. Pán mi dal spoznať, že na toto tajomstvo kríža (napriek tomu, že ho všetci kresťania vyznávajú), sa zabúda. Ľudia často chodia s Ježišom a Máriou do Kány Galilejskej, kde sa premieňa víno, ale, žiaľ, len to pozemské, no v nekonečne väčšej sláve sa náš Pán s našou Matkou ukázal na inej hostine - na kalvárskej, kde s pomocou Panny Márie Bolestnej som vďaka Duchu Svätému pochopil, že tu prostredníctvom nej sa podáva telo Baránka Božieho a jeho krv nám všetkým.

- Ako chápeš spoluprácu Ježiša a Panny Márie na diele vykúpenia?

Róbert: Srdcia Ježiša a Márie sú tak nerozlučne spojené, ako je spojený nádych s výdychom. Ja som nemal predtým taký blízky vzťah k Panne Márii, ale ako som ju nachádzal, tak vo mne rástla úcta k nej, predovšetkým ako k Sedembolestnej. Na Kalvárii mi dal Pán čítať tie najväčšie tajomstvá. Tam sa cítim najšťastnejší. Verím, že Mária je Spoluvykupiteľkou a aj sa modlím, aby bola za ňu vyhlásená. Ja osobne verím, že tak, ako Syn Boží sa skrze Máriu stal Synom človeka, každý syn a dcéra človeka sa skrze Máriu majú stať dieťaťom Božím. Tak ako nám naša pramätka Eva dala do vienka smrť v onom povestnom jablku, Mária Sedembolestná nám sprostredkováva Chlieb života z kríža, Chlieb spásy. Eva porodila svoje deti v dedičnom hriechu, Mária nás duchovne rodí pre večný život. A práve z kríža, ktorý je opakom stromu v raji, z ktorého si Eva vzala smrť, práve z toho kríža zazneli slová - Žena, hľa tvoj syn! A Ján je tým prvým dieťaťom, v ktorom bolo vtedy zastúpené celé ľudstvo.

Dnes Panna Mária nalieha, aby sme sa sústredili pri kríži, aby sme aj my počuli ten výkrik, že sme jej deti, a aby sme sa ňou nechali sprevádzať. A dnes nás má sprevádzať najmä Panna Mária Bolestná.

- *Akú úlohu a význam má Panna Mária Bolestná v reholi pasionistov?*

Róbert: V 18. storočí význam kríža bol potláčaný a zľahčovaný. Vtedy sa Panna Mária zjavila Pavlovi z Kríža. V tomto zjavení bola oblečená v čiernom a so srdcom, ktoré v súčasnosti nosia pasionisti. Bola smutná a prosila Pavla, aby založil rehoľné spoločenstvo, ktoré by trvale rozjímal nad umučením jej Syna. Tak sa aj stalo. Okrem známych sľubov chudoby, čistoty a poslušnosti skladá aj štvrtý sľub - a to je láska k ukrižovanému Kristovi. Sv. Pavol z Kríža hovorí, že najobdivuhodnejšie a najväčšie dielo Božej lásky je umučenie a ukrižovanie Ježiša Krista. Preto Kráľovná pasionistov je práve Matka Bolestná.

- *Akú paralelu vidíš medzi Kalváriou Ježišovou a Kalváriou súčasnej Cirkvi, ktorá teraz tiež trpí, najmä v osobe Svätého otca?*

Róbert: Osobne zdieľam názor, ktorý vyslovil Svätý otec, a to, že veriaci by sa mali pripraviť na najkrutejšie prenasledovanie, že Cirkev v súčasnosti kráča na kalváriu, kde bude pribitá na kríž. A že sa to nedá odvrátiť, dá sa to len zmierniť modlitbami.

Tak ako sa Cirkev vždy obrodila krvou mučeníkov (veď samotná prvotná Cirkev povstala na kríži - umučením Krista a potom apoštolov i prvých mučeníkov), tak aj - ako hovorí i Sväté písmo - v posledných obdobiach bude musieť Cirkev prejsť tým najväčším ohňom, keď bude ukrižovaná. A preto si myslím, že rehoľa pasionistov bude mať v tom čase mimoriadny význam: pretože naša Cirkev, veriaci, sa zhromaždia okolo kríža a pri Márii Bolestnej, jej deti, deti Božie, deti Cirkvi, rozdrtia satanovi hlavu. To je našou úlohou - stať sa deťmi podľa príkladu malej Terezy, jej „malej cesty“. Vtedy je človek duchovne najsilnejší.

Máme velikánov kríža, ako bol sv. František, Ján z Kríža, Katarína Sienská a v tomto období akoby Boh chcel zdôrazniť blahoslaveným pátrom Piom a sv. Pavlom z Kríža, že bláznovstvo kríža je mocnejšie ako ľudská múdrosť a Božia slabosť je mocnejšia ako hocikaká iná sila.

Pán mi dal jasne pochopiť, že pri tej sláve, keď rozopál ruky a stvoril nebesá a zem - je oveľa slávnejší v tom, že zomrel nahý na kríži, s pribitými rukami a bezmocný. To možno pochopiť jedine srdcom. On zanechal všetko a stal sa pre mňa ničím, On, všemohúci, sa stal bezmocným. Stal sa pre mňa Chlebom života, On sa stal žizniacim po mne. Za toto mu chcem byť vďačný a ohlasovať toto bláznovstvo kríža. Toto sa dotklo môjho srdca najviac, aj keď je dôležité vedieť o viere a mať vedomosti z Písma. Avšak, keď sa človek nestretne osobitne s Ukrižovaným, nemôže byť pre iných svedectvom.

- *V súčasnosti možno povedať, že v Cirkvi vidno pohyb práve k tej malosti a viere srdcom, k modlitbe srdcom, ktorú ohlasuje Panna Mária. Druhý pohyb smeruje ku stále väčším teologickým špekuláciám, ktoré nebezpečne ohrozujú samotné základy viery. Ako ty vnímaš tieto skutočnosti?*

Róbert: Človek musí byť poslušný sv. Cirkvi, ale pokiaľ sú tam tieto dva prúdy, rozhodne si vyberám „malú cestu“. Rád by som sa usiloval o takú pokoru - niežeby som sa bál k Bohu priblížiť, ale že som jeho dieťa, že mám nárok byť v jeho náručí, že mu môžem povedať ABBA, že sa od neho môžem nechať objať.

Snažím sa preto zotrvať v Božom lone, v bolestnom Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie a v Srdci nekonečne dobrom, za nás trápenom, umučenom a prebodnutom - v Najsvätejšom Srdci Spasiteľovom. Vtedy som v lone Lásky, ktorá je nekonečná, v lone Najsvätejšej Trojice. O toto jediné mi ide. Prajem to každému človeku, a to čím skôr. To je to najväčšie bezpečie - vtedy Boh za nás chodí, hovorí, sme v Bohu, žijeme v Bohu.

Človek nemôže žiť seba a skrývať sa, nevidieť tie veľké veci Pánove a nemôže nevyspievať spolu s Máriou svoj Magnificat. Keď sa zrieknem všetkého, čo mám, nemusí ma potom trápiť žiadna moja starosť, lebo človeku najväčšie šťastie dáva to, že vlastní Boha. To svetlo, ktoré v nás zapálil Duch Svätý, má svietiť pre všetkých ostatných. My sme tým knôtom, ktorý keď nesvieti, je len čierny a bez úžitku.

- *Akú úlohu má rehoľa pasionistov vo svete?*

Róbert: Začal by som tým, akú úlohu má pasionista vo svätej Katolíckej cirkvi a aj vo svete ako takom. Jednu jedínú: celým svojím životom hlásať ukrižovanú nekonečnú Lásku. Pasionista všetky zjavené pravdy Božie hlása z kríža. Ako panensky verné dieťa svätej Matky Cirkvi.

Pasionista je ozvenou srdcervúceho výkriku ukrižovanej Lásky, ktorá z kríža so slzami v očiach volá: Žižním po spáse vás všetkých. Náš svätý zakladateľ sv. Pavol z Kríža, ktorého sa pasionisti snažia verne nasledovať, chodieval na misie s veľkým krížom, na ktorom bol ukrižovaný Spasiteľ. Týmto svojím krížom a svojou láskou otváral tie najzatvrdnutejšie ľudské srdcia, ktoré sa v jeho prítomnosti topili ako vosk. Najväčšou túžbou pasionistu je, aby horelo láskou nielen jeho srdce, ale aby sa tak stalo s každým ľudským srdcom, a to čím skôr.

- Ešte na doplnenie: keď sa vrátíme k Slovensku a k Sedembolestnej Panne Márii - ako vidíš niektoré súvislosti, najmä v dnešnej situácii..., najmä v situácii Cirkvi u nás - a súvis so slovami Svätého Otca, že Slovensko má veľkú úlohu pri duchovnom budovaní tretieho tisícročia, ako aj súvis so slovami Panny Márie prostredníctvom Dona Gobbiho, keď Slovensko nazvala svojou záhradou. Podliehal si rôznym duchovným prúdom, poznáš situáciu mládeže. Mnohí ľudia tápu a nevidia, alebo ani nechcú vidieť, pomocnú ruku, ktorú im Panna Mária podáva.

Róbert: Je chybou, ak my kresťania ostatným hovoríme, ako majú žiť, ako sa majú správať a ostro sa ich snažíme vystríhať pred sektami a pred východnými nábožentvami.

My im to, čo chceme povedať, musíme doložiť svojím životom a dávať im to najcennejšie, čo máme. Ak im dáme ukrižovaného Krista, a keď im dáme pocítiť oveľa väčšiu lásku a porozumenie než to, čo sa im pokúšajú dať iné prúdy, to je dobrý smer apoštolátu. A chcem zdôrazniť, že nemôžeme ľudí klamať svojím dvojakým životom, pretože mladí to cítia. Majú otázky „na telo“ a my musíme mať znalosti aj o tom, na čo sa pýtajú. A keď to nemáme zodpovedané sami v sebe a tiež prežiť, nemôžeme u mladých uspieť.

Čo sa týka Slovenska, rád by som sa k tomu vyjadril ako z územného, tak aj z duchovného hľadiska. Panna Mária mi dala v srdci jasne pocítiť, prečo prežíva v súčasnosti veľkú bolesť, a prečo jej krvavé slzy padajú aj na Slovensko, a to, že u nás sa zabúda na našu Patrónku. Naši ľudia chodia na púte všade, boli už vo Fatime, v Lurdoch, v Medžugorí, v Garabandale, ale nechodia do Šaštína.

Už od polovice 16. storočia má naša rehoľa úctu k Sedembolestnej Panne Márii. Tu, na Slovensku, nepočujem o modlitbe sedembolestného ruženca. Zabúdame pri dôležitých udalostiach súčasnosti prosieť našu Patrónku.

Nie je záujem modliť sa sedembolestný ruženec - to som cítil pri návšteve Šaštína ako veľkú bolesť Panny Márie. Ak má náš národ skutočne plniť svoju dejinnú duchovnú úlohu, tak jedine vtedy, ak sa vráti ku krížu, keď si spomenie, kto mu vždy pomáhal. Sedembolestný sv. ruženec a utrpenie Panny Márie sú v týchto časoch veľmi potrebné.

Je mnoho zjavení Panny Márie v celom svete. Spomeniem niektoré, ktoré sa toho týkajú. V parížskej ulici du Bac sa Panna Mária zjavila celá v bielom. Stála na zemeguli. Na druhej strane medaily, ktorú ukázala, boli dve Srdcia: Najsvätejšie Srdce Ježišovo ovinuté trnmi a druhé Srdce Panny Márie, prebodnuté mečom. Na to by som nadviazal. V 20. storočí sa zjavila v Amsterdame, v meste hriechu. Aj tu sa zjavila v bielom a s krížom, teda ako bolestná, a znova stála na zemeguli. V Akite, kde sochár zhotovil Pannu Máriu práve takto, socha plakala 101-krát. Jej plač prestal práve 15. septembra, keď je náš národný sviatok. Aj Panna Mária ako Rosa Mystica plače krvavé slzy v istom meste práve 15. septembra. Pannu Máriu by veľmi potešilo, keby sme s ňou bdeli pri jej bolestiach. Pri zjavení Panny Márie v Rwande sa žiadalo od vizionárky Marie Clary, aby po celom svete bol rozšírený sedembolestný sv. ruženec. Panna Mária povedala, že to je najúčinnější sv. ruženec, ktorý môže priviesť svet k obráteniu. Chcel by som pripomenúť ešte jedno veľmi dôležité - a to je Božie milosrdenstvo. Pán Ježiš si vybral 14. september, keď Faustine nadiktoval modlitbu - ruženec Božieho milosrdenstva. Je to deň pred sviatkom Sedembolestnej Panny Márie. Je tu tiež želanie Panny Márie, aby sme sa modlili ruženec, a práve ruženec sedembolestný. To znamená, že takto máme možnosť spájať utrpenie Pána Ježiša s utrpením Panny Márie. Tieto dve utrpenia nemožno od seba oddeliť. Päť rán Kristových spolu so siedmimi bolesťami Panny Márie akoby predstavovalo tých dvanásť hviezd, ktoré tvoria korunu Panny Márie. Jej účasť na Kristovom utrpení predstavuje spoluvykupiteľskú úlohu Matky Božej. A práve pasionisti hlásajú spolu s utrpením Kristovým aj utrpenie Panny Márie.

Je veľmi smutné, že v súčasnom období práve sedembolestný ruženec rozširujú po svete africkí misionári, čo by malo byť našou prvoradou úlohou. Aj v Turzovke sa Panna Mária zjavila v čiernom ako bolestná. V súčasnosti si prosto želá, aby sme sa zhromaždili okolo kríža. Ja želám Slovensku, ktoré má vlastne tvar päty (a v tej päte leží práve Bratislava), aby pomáhalo Panne Márii pri rozdrtení hlavy satana. Nepôjde to však inak ako práve v spolupráci s našou Patrónkou, Sedembolestnou Pannou Máriou.

Regulu pasionistov schválil pápež Benedikt XIII. Tento pápež ustanovil aj cirkevný sviatok Sedembolestnej Panny Márie.

Je veľmi smutné, že na našom území nie je ani jediný servíta (oni tiež rozširujú úctu k Panne Márii Sedembolestnej), ani jeden pasionista. Keby som si mal vybrať ktorékoľvek mariánske miesto na celom svete - a to nehovorím preto, že som Slovák - vybral by som si Šaštín. Pretože Panna Mária Sedembolestná potrebuje našu útechu. A nielen to, ale aby sme ako jej deti trpeli spolu s ňou a spolu s jej Synom, aby sme nosili v sebe ukrižovaného Krista, pretože vtedy naše svedectvo bude účinné pre všetkých. Aby videli spolu Ježišovo Srdce, prebodnuté kopijou, Srdce Márie, prebodnuté mečom a aj naše srdce, trpiace spolu s nimi.

Za rozhovor ďakuje: Anton Selecký

Moje drahé deti! Modlite sa, aby ste sa vyliečili.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. októbra 1992

Až v otrasnom stave...

Pochádzam z robotníckej a kresťanskej rodiny. Nejdem opisovať príbeh až od detstva, pretože to by som potreboval neviem koľko papierov. Na to, žeby som mal veľmi pekné detstvo, sa veru nepamätám. Opíšem vám aspoň niekoľko minulých rokov, pretože vám chcem priblížiť, čo so mnou urobil alkohol.

Keď som mal 14 rokov, rodičia sa rozviedli kvôli tomu, že si otec rád vypil. V mladosti som rozvážal po domoch mlieko. A tak som začal zarábať už v mojich trinástich rokoch. Vstával som o tretej ráno a išiel rozvážať. Peniaze, ktoré som zarobil, som dával matke, aby sme si prílepšili. Ešte jednu vec musím spomenúť. Raz prišiel otec nad ráno domov z baru a zobudil ma, aby som nespál. Vtom vstala aj mama a s plačom nadávala otcovi, či sa nehanbí. Ináč, ako školák som bol vychovávaný ako kresťan, chodil som na náboženstvo, pristúpil som k svätému prijímaniu a k birmovke. No čím som bol starší, tým menej som chodil do kostola, ale na Pána Boha som nezabúdal. Keď mi susedia vraveli, že sa podobám na otca, strašne som sa hanbil a hneval. Vždy som hovoril, že ja piť nebudem a ani ženu alebo deti nebudem biť. No čo „čert“ chcel, to sa aj stalo. Prvýkrát som prišiel domov opitý, keď som mal asi 16 rokov. Vtedy ma matka tak zbila, až na mne dolámala „pracher“. Potom, ako učeň, som už chodil na pivo, fajčil som atď. Pred vojnou som už popíjal dosť často, ale nebol som závislý. Na vojne som si našiel dievča, veľmi sa mi páčilo, tak sme sa vzali. Prišli sme bývať do Žiliny (ona bola z Čiech). Narodil sa nám syn Vladko. Po synovi sa nám narodila Lucka, takže môj sen bol splnený. Manželka bola výborná kuchárka, šila, štrikovala. Celkom nám to „klapalo“, no ja som čím ďalej tým viac pil. Niekedy sme sa pohádali, ale doma som nič nerozbíjal ako môj otec. No nakoniec som prišiel o prácu, takže som bol desať mesiacov nezamestnaný. Keďže som chcel pracovať, našiel som si v októbri 1994 prácu v Čechách. Prácu som mal, no, žiaľ, museli sme ísť bývať k jej rodičom. V Čechách som tiež pil a po štyroch mesiacoch ma jej rodičia vyhodili s jednou taškou. Do práce som chodil, ale spával som na stanici. Vrátil som sa do Žiliny, lenže ani tu som už nemal kde bývať. A vtedy sa to všetko začalo. Prihlásil som sa na psychiatrické liečenie do Prednej Hory, kde som sa chcel vyliečiť z alkoholizmu. Keď som sa vrátil z liečenia, nepil som asi rok, potom sa to začalo odznova. Všetko, čo som mal ušetrené, som prepil. V roku 1996 som bol od októbra do februára 1997 na ulici. Na Vianoce v roku 1996 - nikdy v živote nezabudnem -

bolo 25 stupňov a ja som bol na Štedrý večer na ulici, kde som stál na chodníku v koženej bundičke a poltopánkach. Plakal som ako malé dieťa, keď som sa díval do okien, ako svietia stromčeky a bol som strašne hladný. Napriek tomu som pil ďalej. Boli dni, keď som sa doslova chcel upiť k smrti. Až v otrasnom stave som si spomenul na svojho všemohúceho Boha a prosil som ho, aby mi pomohol. Zoznámil som sa s Lackom Bitšanským a ten ma po týždni zoznámil s pátrom kapucínom Jozefom Koncom. Páter Jozef ma vzal bývať k nim do kláštora. Sestry Matky Terezy zriadili v Žiline ubytovňu pre bezdomovcov. Tak som sa spoznal aj s nimi, hlavne s Paľkom a matkou predstavenou. Podmienka bola, že vždy musíme prísť triezvi. Znova som pil a pil a týždeň sa túlal. Opäť mi pomohol len Pán Boh, lebo ma vzali znova medzi seba. Boh sa mi pokúšal pomôcť, aby som opustil alkohol. Môžem ozaj ďakovať len Pánu Bohu, pátrovi Jozefovi, bratom kapucínom, matke predstavenej, Paľkovi a ostatným sestrám, inak by možno ani tieto riadky neboli napísané.

Vlado zo Žiliny

Moje drahé deti! Môj Syn vás pozýva...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. apríla 1992

Keď dvaja prosia

Chcem uviesť skutočný príbeh o zázračnej sile modlitby a účinku viery v uzdravenie.

Môj manžel náhle ochorel. Diagnóza - choroba, ktorej sa hovorí nevyliciteľná alebo smrteľná. Veľký nádor sa nachádzal na takom mieste životne dôležitého orgánu, odkiaľ sa nedal odstrániť. O transplatacii nebolo možné ani snívať. Záver lekárov bol jednoznačný - nádor sa vyoperovať nedá, ale ani s ním dlho žiť nemožno. Organizmus nespracúva potravu a pacient môže žiť len dočasne na umelej výžive.

Išlo už len o určenie charakteru nádoru a nasadenie chemoterapie. Keď nám to lekári oznámili, mysleli sme si spolu s dcérou, že je to len zlý sen. Potom sme pochopili, že manžela môže zachrániť iba Boh. Celý svet sa nám rúcal, ale Boh zostal a my sme obidve padli na kolená a prosili nášho Nebeského Lekára tak vrúcne, ako len môže ľudská bytosť prosieť, aby urobil zázrak a zachránil ho.

Takto sme prosili a modlili sa niekoľko dní, počas ktorých dostal manžel také vysoké horúčky, že každú chvíľu mohol nastať koniec. To však bol začiatok zázračného uzdravovania. Pri vysokých teplotách sa mu nádor za niekoľko dní rozpadol bez toho, aby to lekári postrehli. Medzitým už bol prevezený na tretiu kliniku, kde mu mali urobiť punkciu tkaniva a určiť charakter nádoru. Manžel sa však začal zo dňa na deň cítiť lepšie, nemusel byť už napojený na umelú výživu a my sme vedeli, čo sa stalo. Boh vyslyšal naše modlitby a urobil zázrak. Keď potom manžel odmietol dať sirobiť punkciu s tým, že sa cíti výborne, nikto z lekárov mu neveril. Až po dožadovaní sa znova vyšetrenia CT prístrojom, bolo aj lekárom jasné - nádor zmizol, orgán je čistý. Nikto nám vtedy nevedel z lekárskeho hľadiska vysvetliť, ako je to možné a čo sa stalo, ale my sme aj tak vedeli a poznali pravdu - Boh vyslyšal naše modlitby a zasiahol. Odvtedy ubehlo už sedem rokov a manžel nemá žiadne zdravotné problémy, ani u lekára viac nebol. Iba jeho chorobopis nám občas pripomenie, že to nebol sen, ale skutočná dráma, ktorú sme vtedy prežívali.

Keď sa s odstupom času pýtam, prečo Boh pomohol práve nám, viem si aj odpovedať - asi preto, že sme my dve Bohu bezhranične dôverovali a absolútne verili v Božiu lásku. Lebo, keď dvaja jednomyselne prosia nebeského Otca o to isté, a je v nich Kristov život a jeho vôľa, splní im to. Ak sa dvaja ľudia v zjednotení modlia k Bohu - Buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi - nebeský Otec vykoná všetko, o čo ho prosia. V to však človek musí bezhranične veriť. A preto nech nikto neprosí sám, lebo jeden človek nemôže vytvoriť cestu, aby Boh splnil to, o čo ho žiadame. Nech však vždy prosí v zjednotení s niekým a potom spozná nekonečnosť Božej lásky.

Takto môžu dvaja alebo viac ľudí vyprosiť čokoľvek, čo je v súlade s Božou vôľou, lebo Boh čaká, a ten prvý krok musíme urobiť my.

Ol'ga

Moje drahé deti! Chod'te do domu nášho Otca a tam Ho oslavujte svojím srdcom, lebo v tom je ukryté vaše šťastie.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. augusta 1992

Zásah z Neba

Už dávnejšie som sľúbila našej Matičke Božej, Nepoškvrnenej Čistote, že sa jej verejne poďakujem.

M ROSU čítam pravidelne a čakám na ňu ako na „Božie zmilovanie“. Čítam ju skoro dva roky a musím povedať, že s láskou. Ani by som však o nej možno nevedela, keby nie mojej veľmi dobrej priateľky, ktorá je mi akoby sestrou, a ktorá je v Litmanovej ako doma. Vďačím jej za veľa, lebo mi otvorila moje vlašné oči k viere. Je to Mária Hamžiková zo Stanče. Vďačím jej za veľa, a nielen ja, ale i moji blízki a moji priatelia.

Moje prvé manželstvo

sa už po dvoch mesiacoch ukázalo ako omyl a vlastne už po krátkom čase bolo skôr akoby trestom. Ako 19-ročná som nepoznala, čo je šťastie, len slzy, trápenie, bitky a hádky. Manžel mal iné ženy, celé noci nespával doma, a ja som bola viac mučeníčka než manželka. Bol veľký tyran, ale napriek tomu som čakala, že sa to obráti na lepšie. Čakala a trpela som 6 rokov. Viac som nevládala. Podala som žiadosť o rozvod, ale to nebol ešte koniec. Skoro dva roky trvalo, kým sa to všetko skončilo. Po tom všetkom mi ostali len choroby, a to nielen tela, ale i duše. Po rokoch som zistila, že sa začínam báť samoty. Moji priatelia a známi mi stále hovorili, že sa ešte vydám. A ja, po veľmi trpkých skúsenosti, som to nechcela ani počuť, vlastne som sa z toho len smiala. Avšak znova som sa vydala. Keď sa nám ani nie po roku narodil syn, prebudilo ma to k životu. Ale čo sa týkalo viery, spala som, nemohla som už pristupovať k sviatostiam. Začalo sa to vlastne tým, že hoci moje utrpenie vrcholilo v prvom manželstve, prestala som chodiť do kostola. Hoci som mala vstúpené z detstva, že sme si museli plniť náboženské povinnosti, v mojom utrpení a nešťastí všetko vyprchalo. A ja som sa musela pretvarovať a hrať úlohu šťastnej manželky. Zabudla som na Boha, a tak to trvalo dva roky, kým mi Pán a Matka Božia neprivedli do cesty moju veľmi dobrú priateľku, ktorá to nemala so mnou ľahké. Hoci dosť ťažko, ale podarilo sa jej priviesť ma, ako malé dieťa, bližšie k Bohu.

Zdravotné problémy

ma donútili, aby som zanechala svoje povolanie. V ostatných rokoch som podnikala ako kaderníčka. Svoju prácu som mala veľmi rada, lebo bola zároveň aj mojím koníčkom. Keď som však videla, že je s tým koniec, bola som psychicky na dne a myslela som si, že sa zrútim. Pán Boh sa však postaral o to, že mi poslal do cesty spomínanú priateľku, ktorá mala za úlohu vyviesť ma z bahna. Som nesmierne vďačná Pánu Bohu i našej predrahej nebeskej Matke, ktorá sa prišla zjaviť do Litmanovej. Matka Božia najprv urobila šťastnou moju priateľku, a tak teraz sa ona snaží urobiť šťastnou nielen mňa, ale potešiť aj ostatných ľudí v mojom okolí. Najprv nás začala „po troške“ privádzať na horu Zvir, kde každý mesiac nachádzame šťastie, lásku a pokoj. Ešte chcem svedčiť o tom, že odvtedy, čo som začala chodiť do Litmanovej a čo sme sa zasvätili Panne Márii aj s mojím synčekom, veľmi pociťujeme ochranu našej predrahej nebeskej Matičky. Veľmi si ju ctíme a milujeme, pričom na každom kroku pociťujeme to nádherné ovocie: ochranu a pomoc. A tak nám neostáva nič iné, len ďakovať a modliť sa.

A tak by som chcela ešte svedčiť o tom, akú moc majú večeradlá, kde je prítomná Panna Mária a Duch Svätý.

V našej rodine sa stalo toto:

Môj 40-ročný švagor dostal silný infarkt a prekonal klinickú smrť. Elektrickými šokmi ho prebrali k životu, ale následne dostal taký silný zápal pľúc, že teploty mu vyskočili až do 42 stupňov. Došlo to až tak ďaleko, že mu nasadili kyslík. Už sme boli pripravení na najhoršie. Sestra bola zúfalá a s ňou celá rodina. A tak mi prišlo na um, že mu nepomôžeme tým, keď budeme plakať. Prvý večer sa zišla celá rodina a modlili sme sa. Na druhý deň som volala priateľke, či by sa nedalo modliť za chorého vo večeradle. Stalo sa. Po večeradle sa sestra bála zavolať do nemocnice. Volala každú hodinu, ale hovorili jej stále to isté. Keď sme sa vo večeradle vrúcne, s plačom, modlili a prosili o záchranu Matičku Božiu, vypočula nás a pomohla. Keď sa sestra konečne znova odhodlala zavolať do nemocnice, sestrička jej povedala, že jej manžel sa začal preberať k životu a teploty ustúpili. Vtedy sme všetci pocítili, že to bol zásah z neba. Keď potom švagor prišiel do nemocnice na kontrolné vyšetrenie, primár mu povedal: „Veď to nie je možné! To, čo ste vy prekonal, nie je ani poznať!“

A ako som sľúbila nášmu nebeskému Otcovi, aj našej predrahej Matke Božej - Panne Márii, že sa jej musím verejne poďakovať a svedčiť o jej láske i добрôte k nám úbohým hriešnikom, tak aj konám. Za to úprimne z celého srdca ďakuje celá rodina. Chcela by som ešte odkázať všetkým ľuďom dobrej vôle, aby sa nebáli začínať s domácimi večeradlami. Je to niečo úžasné a krásne.

Nech M ROSU ochraňuje Panna Mária!

Eva Koliščáková, Trebišov

Moje drahé deti! Hovorte Otcovi o svojich ťažkostiach a o ťažkostiach svojich blízkych...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. októbra 1994

Nečakaný dar

Vyrastala som na východnom Slovensku. Na to obdobie si živo spomínam. Na to, keď som sa naučila prvú modlitbu. Boli to moje prvé dotyky s Bohom. Bolo to čosi, na čo som sa mohla vo svojom ranom živote oprieť. Driemalo to kdesi v mojom podvedomí.

Veľmi mladá som odišla z domu. A veľmi mladá som sa aj vydala. Mali sme s manželom tri deti. Viera už pred dlhším časom v mojom živote ustúpila do úzadia. Roky naniesli nános, ktorý mi zrejme vyhovoval. Nebolo treba prinášať žiadne obete.

Za veľa vďačím mame môjho manžela. Bola veľmi zbožná. Vtedy ma to však nezaujímal. Až v roku 1974, keď zomrela, nastalo u mňa prebudenie - spôsobili to aj iné momenty v mojom živote, ktoré som prekonal a veľmi ľutovala. Sama som sa prebýjala k viere. Sama som musela prísť na to, prečo je Veľká noc Veľkou nocou atď. Naším deťom sme spolu s manželom dali základy kresťanstva, ako je prvé sv. prijímanie a birmovka, ale keďže sme boli vo viere vlažní, považovali sme to za dostačujúce. Až keď som sa ja obrátila, začala som od svojich detí vyžadovať vianočnú a veľkonočnú sv. spoveď. Bolo to dosť ťažké. Najmladší syn bol na tom najlepšie, v čase môjho obrátenia bol prváčik. Prvorodeného syna sme stratili. Zomrel tragickou smrťou ako 29-ročný v roku 1990. A dcéra, v tom čase navštevovala strednú školu.

Pripravili prekvapenie

Aj jej roky ubiehali. Vydala sa za muža, ktorý nežil v kresťanskej rodine. Sobáš bol iba občiansky, čo nás veľmi trápilo. Vraj neskôr si to dajú do poriadku - povedali nám budúci svatovci. Veľmi sme v to nedúfali. Keď som bola na púti v Lurdoch a vo Fatime v roku 1993, veľmi som prosila Pannu Máriu, aby sme sa dožili kresťanského manželstva našej dcéry a krstu vtedy už troch vnúčat.

Do roka nám Panna Mária dala tento dar. Dcéra medzičasom začala brať vieru vážne, už pociťovala zodpovednosť za svoje deti pred Bohom. Kniha Mária od Františka Pressa, ktorú

neskôr čítali spolu so zaťom, ich veľmi oslovila. Keď ju dočítal môj zať, dal svojej manželke otázku - ako sa modlí ruženec. Odvtedy sa začal ich postoj k Bohu meniť. Začali uvažovať o tom, že si dajú do poriadku svoje manželstvo pred Bohom. Tajne chodili na náuku, lebo nás chceli prekvapiť. Sobáš a krst detí prijali na jar po šiestich rokoch. Pre celú rodinu to bola veľká milosť.

Verila svojej lekárke

Každý rok na jar chodia ďakovať Panne Márii na horu Zvir. A práve pri jednej takej návšteve dcéra ďakovala a zároveň aj prosila o uzdravenie z ekzému na dolnej časti nohy. Bola totiž so svojím problémom na kožnom oddelení na vyšetrení. Pani primárka jej oznámila, že je to značne zanedbané a že liečba bude dlhodobá. Samozrejme, dostala mastičku, ale každý z nás vie, že kožné ochorenia sú pre medicínu veľkým problémom.

Moja dcéra mi po štyroch dňoch ukázala nohu a spolu sme usúdili, že ekzém je preč. Zostala iba zružovená pokožka. Zdôverila sa mi, že o to prosila Pannu Máriu - Nepoškvrnenú Čistotu. Pochválila sa aj svojmu otcovi. On jej hneď poradil, aby si to potierala indulonou. Dcéra mu však oponovala tým, že ona verí iba svojej lekárke. A to je ktorá? Ukázala prstom k výšinám. Nesmierne ďakujeme Nepoškvrnenej Čistote, že sa pozrela na našu rodinu, i za to, že sa za nás prihovárala u svojho Syna - Ježiša Krista.

Panna Mária, skry nás pod svoj plášť!

Gizela, Nový Smokovec

Moje drahé deti! Prosím, rozmýšľajte viac o mojich posolstvách!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. marca 1995

Prekvapenie

Když nám tatíček vyprávěl, co zakusil v první světové válce jako rakouský voják, to jsme my, děti, ani nedutaly. Tehdy naše země patřily do Rakousko-uherské říše, a proto i naši Moravané oblékali rakouský vojenský mundur. Rakousko bojovalo i proti Itálii. Tak se tatíček dostal na „taliánskou“ frontu.

Jednou se hlouček vojáků (tatíček byl mezi nimi) ukryl ve skalách do malé díry, jakési jeskyňky před nepřítelem. Italští vojáci je objevili a začali do nich prášit z kanonů. Šrapnely tříštili skálu kolem úkrytu, ale přece jeden šrapnel vnikl do díry. Tehdy v tom pekle tatíček prosil Pannu Marii Svatohostýnskou: „Panenko Maria, jestli se dostanu živý domů k rodině, budu chodit každý rok pěšky na Svatý Hostýn!“

Doma tatíčka čekala mladá manželka a šest dětí jako schodečků. Jenom dva vojáci po kanonádě vylézali přes mrtvolu svých kamarádů z úkrytu. Naš tatíček a jeden kamarád z Čejkovic. Tatíček se po válce vrátil domů a slib každý rok plnil.

Poutníci ze Vnorov u Strážnice chodili každý rok ve velkém procesí na Svatý Hostýn 8. září, na svátek Narození Panny Marie. Dva dny tam, dva dny zpátky. Tatíček nikdy nechyběl. Až po létech stojí jednou u okna ve světnici a smutně se dívá přes fírhánek, jak poutníci jdou na Svatý Hostýn. Tehdy teskně zašeptal: „Panenko Maria, já už nemůžu...“ Otočil se od okna a utíral si slzy. To jsem tatíčka poprvé viděl plakat.

A naše maminka? Nám dětem jednou vyprávěla, jak byla na pouti na Velehradě. Mši svatou měl arcibiskup Stojan. Při kázání vroucně volal: „Matky, dejte nám syny, my vám dáme kněze!“ Bylo to hned po válce, kdy arcibiskup světil jen dva kněze pro celou arcidiecézi.

Před několika lety jsme se vraceli autobusem ze zájezdu na Slovensko. U silnice stojí trochu shrbená babička a mává na náš autobus, abychom zastavili. Babička - stopařka. „Zastavte!“, říká šoferovi. Babička plná díky se posadila vedle mne. „A kam cestujete?“, táže se babička.

„Ale daleko, babičko, až na Moravu, ke Strážnici.“ „Ke Strážnici?“ diví se babička. Odmlčela se a za chvíli začíná vyprávět: „Je to už moc roků, co jsem byla tehdy na pouti na Svatém Hostýně. Tam jsem spala v noclehárně s nějakou ženičkou od Strážnice. Tu dědinu vedle Strážnice si již nepamatuji. A ta ženička mně říkala, že byla nedávno na pouti na Velehradě, kde kázal arcibiskup Stojan a vroucně prosil a volal: 'Matky, dejte nám syny, my vám dáme kněze!' A tak jsem přišla na Svatý Hostýn, říká ona ženička, aby Panenka Maria vyprosila některému mému chlapci kněžské povolání. Mám devět dětí, tři chlapci se mi narodili ještě po válce.“ Zatajil jsem dech. Babička prosila šofera, aby zastavil, byla již doma v dědině. Stačil jsem ji ještě říci, když vystupovala: „Babičko, Panna Maria onu ženičku od Strážnice vyslyšela a vyprosila poslednímu dítěti kněžské povolání. Syn se stal knězem a ten kněz nyní s vámi mluví...“ I babička zatajila dech. Hluboce jsme se zadívali do očí. Poprosila mne o požehnání. Srdečně jsme si stiskli ruce.

Mamička jistě měla radost, když mne provázela k oltáři k první mši svaté a jistě děkovala Panence Marii Svatohostýnské. Do vězení, do tábora nucených prací do Želiva, na vojnu, když mně psala, vždycky končila dopis slovy: „...Panenka Maria Svatohostýnská ťa chraň a zastávaj!“ Možná ji již děkovala osobně v nebi, když jsem mohl slavit zlaté kněžské jubileum se Svatým Otcem, též zlatým jubilantem, v Římě. A zajisté prožívá i druhou radost, že její pravnučka je karmelitkou.

*P. Pavel Zíbal, DD Radkova Lhota,
p. Dřevohostice, ČR*

Moje drahé deti! Snažte sa byť pre každého Božou milosťou!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. februára 1992

Peklo bez viny

Kaviarnička na námestí, do ktorej som sa uchýlil pred prudkým lejacom, ktorý sa nečakane spustil z jediného oblaku túlajúceho sa belasou oblohou, bola malá a nie príliš útulná.

Našiel som si miesto pri jedinom voľnom stolíku a od ľahostajne sa tváriacej servírky som si vypýtal kávu v nádeji, že tu nebudem musieť trčať celú večnosť.

Hľadel som von veľkým oblokom, po ktorom sa valili prúdy vody a bolo mi jasné, že ak tento lejak bude trvať ešte dvadsať minút, budem sa voľky-nevoľky musieť pobrať, aby som stihol dohovorené stretnutie s popredným spevákom, ktorý v jednom kuse účinkuje na rôznych miestach a zastihnúť ho doma je hotový zázrak.

V mysli som si opakoval niekoľko vopred starostlivo pripravených otázok, ktoré som sa chystal spevákovi položiť, keď mi zrazu zrak mimovoľne padol na dvere, v ktorých práve zastala krásna mladá žena v bielej blúzke, čiernej minisukni a s dáždňom nad hlavou.

Pohlľadom objala nevel'kú miestnosť a očividne váhala, či vojsť, alebo radšej zatvoriť dvere zvonku a vydať sa na ďalšiu cestu dažďom. Vlastne, ani som sa jej nečudoval.

Všetky stolíky boli obsadené, voľná stolička bola iba vedľa mňa, no pre mladú krásavicu mohlo byť sotva príťažlivé posadiť sa k mužovi, ktorého ani nepozná.

Žena nerozhodne prešľapovala vo dverách, no túžba po tichej chvíľke v suchu zrejme prevážila nad vidinou ďalšieho čvachtania sa v daždi. Zložila dáždňik, zatvorila dvere a pobrala sa priamo k môjmu stolíku.

- Môžem si k vám prisadnúť? - opýtala sa a jej hlas znel veľmi príjemne. Záhľadela sa mi pritom priamo do očí a takmer nebadane sa usmiala.

- Samozrejme. Toto miesto som obsadil práve pre vás - pokúsil som sa o mierny žart, no podľa výrazu jej tváre som ihneď usúdil, že pokus sa nevydaril.

Chladne sa poďakovala a posadila sa.

Niečo ma však na tej krásnej tvári zarážalo. Niečo tu nehralo, no nevedel som prísť na to, čo by

to mohlo byť.

Dievčina si objednala čistú minerálku.

Bez slova si z nej odpila, odvetila mi až po dlhšej prestávke.

V tej chvíli sa na mňa zahľadela svojím smutným pohľadom.

Pozerala sa mi priamo do očí.

Bol to dlhý, veľmi dlhý pohľad, ktorý mi prenikol hlboko do srdca.

- Viete, čo je dôležité? - povedala tichým hlasom a opäť si zvlažila pery.

- Dôležité je, že žijem. Žijem, a pritom stačilo málo a už som žiť nemusela. Stačil vlások a dnes by som tu oproti vám nesedela...

Neviem, či to platí všeobecne, ale mnohí ľudia sa so svojimi starosťami alebo životným trápením zveria radšej úplne cudziemu človeku než niekomu blízkeму...

A tak som si aj ja, z ničoho nič, vypočul príbeh mladej ženy. Napokon, možno sa mi zdôverila z úplne jednoduchého dôvodu: že bola osamelá.

- Povedzme, že sa volám Eva. Vždy som bola pekné dieťa. Ako malé dievča som sa páčila hádam každému chlapcovi. Bola som šťastné dievča. Mnohí chlapci si ma nahovárali, s mnohými som sa priatelila, no nikomu som nedovolila, aby sa ma čo len dotkol.

Lúbila som iba jediného, Milana, no ani on nesmel na mňa položiť ruku. Pochopte, chcela som sa uchovať čistá až do dňa, keď s mojím milovaným spečatíme náš vzťah sľubom manželstva pred tvárou Pána. A tak sme chodili na prechádzky, vodili sme sa za ruky a lúčili sme sa plachými bozkami.

Keď som chodila do druhého ročníka gymnázia, Milan odišiel na vojnu. Písala som mu každý deň a on mi vzorne odpisoval. Spolu sme rátali dni, keď sa vráti a vystrojíme svadbu. Dlhé chvíle som trávila u svojej najlepšej priateľky Eleny. Pri voňavej čiernej káve sme sa zhovárali o všetkom možnom, o živote, o láske, o našich túžbach, o našich budúcich manželoch. Po nejakom čase som sa začala akosi čudne cítiť. Bola som roztržitá, nervózna, akoby mi čosi chýbalo. Dlhو, veľmi dlho som nevedela prísť na to, čo mi je. Našťastie, boli tu Milanove listy a stretnutia pri káve s priateľkou Elenou. Nech som sa cítila akokoľvek čudne, pomohla mi jej voňavá káva. Moje nepríjemné pocity sa však stupňovali, nervozita rástla, akoby som sa nevedela spratať do kože. A potom vo mne skrslo strašné podozrenie. Skôr než som si ho pripustila, dlho som hľadala odvahu navštíviť svojho lekára.

Ten ma poslal na niekoľko odborných vyšetrení. Výsledok? Lekár mi ho oznámil s bledou tvárou: - Eva, si narkomanka.

- Pán doktor, - povedala som mu, - nikdy v živote som sa nedotkla drogy. Buchla som dverami na ordinácii, vtrhla som k Elene a chytila som ju pod krk. Triasla som ňou a tĺkla ju po celom tele, kým sa nepriznala. Áno, bola to ona, moja najlepšia priateľka, ktorej som verila ako sama sebe. Dlhoročná narkomanka! To ona mi dávala nejaké svinstvo do kávy. Nemala som ani poňatia, že brala drogy a nemohla som ani tušiť, že potajomky robí narkomanku aj zo mňa, bez môjho vedomia. Dostala som sa do toho svinstva úplne nevinne. Prežila som peklo. Dva roky som drogovala, skončila som pri heroíne. Z krásneho dievčaťa sa stala troska. Milan sa na mňa vykašľal, rodičia sa ma zriekli. Potom Elena zomrela. Predávkovala sa. Vtedy sa mi po niekoľkých krátkych okamihoch rozjasnila myseľ. Pochopila som, že dlho nepotrvá a skončím ako ona. A povedala som si, že to nedopustím. Už rok som čistá. Pracujem ako upratovačka, bývam v ubytovni a podala som si prihlášku na vysokú školu. Chcela by som študovať históriu. Ak ma prijmú, pôjdem navštíviť rodičov a poprosím ich, aby mi dovolili vrátiť sa domov. Milan? Toho som navždy stratila. Je šťastne ženatý a má synčeka. Ja som šťastná, lebo žijem. Nechýbalo veľa a už som nemusela. Teraz chápete, pán redaktor, že sú oveľa, oveľa dôležitejšie veci ako nejaké maličkosti.

Dotkla sa perami pohára s minerálkou, vstala a skôr, ako odišla, položila na stolík desaťkorunáčku. Potom sa usmiala a jej pohľad sa mi už nezdal taký smutný.

- Ďakujem vám, že ste si ma vypočuli. A držte mi palce! - povedala. Sľúbil som, že jej budem „fandiť“ a držať palce aj na nohách. Hľadel som za ňou, ako vychádza z kaviarne a stráca sa medzi chodcami. Až potom som sa strhol a uvedomil som si, že medzičasom prestalo pršať a

slnko opäť zalieva ulicu svojím žiarivým jasom. Potom som sa buchol po čele: Meškám!
Rýchlo som zaplatil a vybehol na ulicu. Bežal som, čo mi sily stačili, no márne, sľúbený rozhovor som nestihol. Spevák už bol preč.

Pavol Konštiak

Duša, prijmi Lásku, v ktorej a pre ktorú si bola stvorená!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. augusta 1993

Vôňa milosti

Hoci sa to stalo už pred niekoľkými rokmi, až teraz som sa odhodlala opísať skutočné udalosti, ktorých som bola svedkom.

Bola jedna z prvých nediel v mesiaci, keď som sa zúčastnila aj so svojím vnukom Robkom na púti v Litmanovej. Hneď po príchode na horu Zvir sme sa zaradili do hustého zástupu veriacich, čakajúcich na vstup do „izbietky“ Panny Márie, Nepoškvrnenej Čistoty. V radostnom očakávaní nám čas rýchlo ubiehal, až nastal okamih nášho vstupu - dotyku s našou Mamou. Ako prvý vošiel do „izbietky“ môj 9-ročný vnuk Robko. Ja som zostala stáť medzi dverami, lebo ma zastavili prejavy môjho vnuka. Upriamil pohľad na sochu Panny Márie a zároveň akoby niečo voňal. Keď sme sa stretli vonku, hneď sa ma spýtal, či som videla, ako Panna Mária žmurkala očami a usmievala sa. A či som cítila tú nádhernú vôňu.

Povedal: „Naša Claudia (moja dcéra) má veľa vzácnych voňaviek, ale tie páchli oproti tej vôni, čo bola v „izbietke“. Veľmi sa čudoval, že som nevidela a necítila to, čo on, keď som bola tak blízko. Hovoril o tom ešte aj okolosediacim v autobuse cestou domov. Ale v ten deň sme boli obdarovaní milosťami obaja, i keď som o tom ešte nevedela, až asi o týždeň neskôr. Keď som kľáčala pri lavičke Panny Márie, vrúcne som prosila, či mi nepomôže zbaviť sa fajčenia - návyku ešte od mladosti. Bola som taká silná fajčiarka, že som nevydržala ani na púti. Tiež som si uvedomovala, že pri každom sv. prijímaní iste zacíti pach cigariet aj kňaz. Rušilo to celé moje vnímanie, lebo som sa snažila v momente sv. prijímania zadržiavať dych. Odpútavalo ma to, dokonca som sa na seba aj hnevala, ale nevedela som si povedať „dost“. Takto som sa vyznala Panne Márii a prosila ju v „izbietke“, či by na mňa nezoslala nejakú ťažšiu chorobu, pri ktorej by som nemohla fajčiť, ale aby som ani nezomrela. Zároveň som akoby „na okraj“ prosila o uzdravenie môjho ucha. Trpela som totiž od 6 rokov na chronický zápal s mokvavým vnútorným ekzémom, v dôsledku čoho som bola čiastočne hluchá. Od detstva som absolvovala mnohé liečby vo viacerých mestách. Hrozila mi ťažká operácia s možnými ťažkými následkami.

O niekoľko dní ma okolo obeda prinútili odísť z práce, lebo vraj hrozne zle vyzerám. Ešte som sa bránila, že mi nič nie je, iba ma bolela hlava. Po príchode domov som si hneď ľahla a zaspala som. Keď som sa zobudila, počula som, ako zať vraví dcérke: „Nepýtaj sa a volaj lekára!“ Zanedlho bol lekár pri mne a po vyšetrení vraví: „Máte veľmi silný zápal pľúc. Čo ste robili?“ A vtedy som si uvedomila: „Matka, veď Ty si ma vypočula!“ A ako rýchlo, nebezpečne moja choroba nastúpila, tak rýchlo aj pominula. O týždeň som už bola v práci, ale s jednou veľkou zmenou. Odvtedy mi nechutí cigareta, ani jedna! Necítim na ňu chuť ani odpor voči nej, hoci doma mám fajčiarov. A ucho? Druhá veľká zmena: ani neviem, že ho mám. Je suché, nebolí, a dokonca aj lepšie počujem, takmer dobre. Matka Božia vedela, prečo som tú prosbu vyslovila. Ďakujem jej za vyslyšanie.

Gabriela Thomová, Piešťany

Moje drahé deti! Prišla som vás poprosiť - ani len neviete, koľko tento svet potrebuje obety...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. mája 1993

Boh nemôže existovať...(?)

Všetko sa to stalo veľmi nenápadne. Raz v januári, v čase veľkej snehovej kalamity.

Stretla som sa so susedkou pred novinovým stánkom. Táto rodina žila úplne izolovaná od ľudí - sama so svojim veľkým krížom. Chlapec navštevoval osobitnú školu, dievčatko malo štyri a pol roka, nerozprávalo a malo ešte plienky.

Bývalí „priatelia“ ich po narodení týchto detí opustili. Otec detí mi raz povedal: „Boh nemôže existovať, keď ja mám takéto deti!“

Vtedy som mu povedala: „Vy sa cez tieto vaše deti dostanete k Bohu.“ Vedela som, čo sa vtedy odohrávalo v jeho mysli a vnútri, ale nepovedal vôbec nič. Priznal to oveľa neskôr. Každý týždeň som si po časopisy chodila - deti vybehli, podala som im cukrík, žuvačku. Po dlhšom čase ma pustili na chodbu ich bytu a neskôr ma pozvali aj dovnútra. Cítila som, že v tejto rodine chýba predovšetkým viera. Keď mi rozprávali o svojich problémoch, snažila som sa im pomôcť. Predovšetkým som ich zoznámila s ľuďmi, ktorí hlboko veria a prakticky žijú podľa evanjelia. Je to napríklad - priateľka, 43-ročná, ktorá od svojich ôsmich rokov je na vozíku, celé telo ma povykrúcané, iba hlava je v poriadku. Z nej však prýšči optimizmus a sila. Boli sme spolu u nej a - odvtedy sú veľkí priatelia. Potom sa zoznámili s rodinou, ktorá má tiež dve ťažko mentálne postihnuté deti. Veľmi statočne nesú tento kríž - s vierou a odovzdanosťou do Božej vôle - lebo našli jeho hodnotu. Povzbudení týmito príkladmi začali pomaly chodiť do kostola a augustová púť v Nitre bola pre nás všetkých sviatkom. Prvýkrát po uzavretí manželstva bol otec tejto rodiny na sv. spovedi a sv. prijímaní. Atmosféra v rodine sa postupne menila k lepšiemu a zároveň s tým sa lepšil aj zdravotný stav detí. Začali sa stretávať s rodinami hnutia „Viera a svetlo“, ako aj s rodinami so zdravými ľuďmi z hnutia „Fokoláre“. Dnes sú šťastní. Veronika navštevuje materskú školu, rozpráva veľa a čisto, krásne spieva - je slnkom rodiny. Stanko skončil osobitnú školu a navštevuje učňovku. Každý večer sa spolu modlia a chodia na sv. omšu. Sú otvorení pre každého, i keď žijú skromne, rozdelia sa so všetkým, čo majú.

Ďakujem denne Pánu Bohu za záchranu tejto rodiny. Dnes som členom ich rodiny aj ja, sme si veľmi blízki.

Vďaka Bohu za všetko!

Viera zo Žiliny

Moje drahé deti! Milujem vás! A nesmierne mi záleží na čistote vášho srdca!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. mája 1994

Nechajte maličkých prísť...

Milí priatelia, ako ste si mali možnosť prečítať v M ROSE, č. 2/2000 informovali sme o modlitebnej aktivite skupín veriacich, ktorí sa už niekoľko rokov modlia za nenarodené deti, ohrozené rozhodnutím matky pre potrat.

Iniciátormi tohto hnutia modlitieb sú manželia Veronika a Ján Hudáčkovci z Lendaku. Uverejnili sme aj päť kontaktných telefónnych čísiel, kde sa záujemcovia mali možnosť prihlásiť a pridať k tejto mimoriadne dôležitej aktivite. Po skončení februára sme sa skontaktovali s uvedenými aktivistami, aby sme im položili niekoľko otázok, týkajúcich sa priebehu akcie.

Ako sme sa dozvedeli, modlitby za nenarodené deti získavajú ohlas po celom Slovensku. Modlitby sa uskutočňovali pred gynekologickými klinikami nemocníc v čase medzi 15.00 a 16.00 h. Účastníci, ktorých počet poväčšine neprevyšoval 10 ľudí, sa modlili sv. ruženec,

krížovú cestu nenarodených a ruženec k Božiemu milosrdenstvu. V súvislosti s touto aktivitou 10 detských a mládežníckych občianskych združení na Slovensku iniciovalo listom NR SR žiadosť, aby sa deň 25. marec - sviatok Zvestovania Pána, stal Dňom nepočatého dieťaťa. Iničiátori februárových modlitieb sa s nami zároveň podelili o svoje zážitky a skúsenosti. Veríme, že mnohých z vás budú inšpirovať a podnecovať k modlitbám za život - Boží dar. Napriek tomu, že sme ich oslovili jednotlivo, všetci sa zhodli vo viacerých bodoch - najmä v tom, že modlitba je jedinou účinnou cestou k náprave svedomia dnešného ľudstva.

Pamätáme sa, že práve dňa 25. marca 1988 sa v Bratislave modlili tisíce ľudí napriek fyzickej represii vtedajšej moci, ktorá surovo proti nim zasiahla. Ukazuje sa, že táto cesta, cesta modlitby, je najúčinnější aj v tejto dobe, napriek tomu, že sme si mysleli, že sloboda prinesie so sebou automaticky aj mravnosť a morálku. A tak nás skúsenosti, ale najmä odporúčania Panny Márie, inšpirujú znova za všetko chytiť do rúk ruženec a modlitbou bojovať za záchranu duší a životov. A teraz už hovoria Jozef Balej, Alexander Vávra, Ján Hudáček, Pavol Lajčiak a Eva Čerovská:

- - -

Jozef Balej (51 rokov, 4 deti, inžinier-strojár, Považská Bystrica):

Tu na Rozkvet (sídliisko) v Považskej Bystrici chceme mať novú nemocnicu, skôr gynekologicko-pôrodnické oddelenie, kde by sa rodili deti v prostredí, v ktorom sa druhé zároveň nezabíjajú, ako je to v bežných nemocniciach. Je tu voľný jeden pozemok, o ktorý sa uchádza naše spoločenstvo, s tým, že by sa tu postavila malá nemocnica a ešte by tu malo byť v spolupráci s našimi bratmi saletínmi evanjelizačno-pastoračné centrum, s ubytovaním pre tiež ženy, ktoré by rodili...

- *Kto vám s tým pomôže?*

J. Balej: Nuž, veríme, že Panna Mária pomôže. Je tu aj niekoľko lekárov, ktorí sú ochotní pomôcť - boli sa pozrieť v San Giovanni Rotonde, kde si prezreli nemocnicu pátra Pia a chcú podobný projekt realizovať aj tu - u nás. Pred dvoma týždňami sme poslali o tom správu nášmu pánovi kardinálovi Korcovi.

- *Jožko, si jedným z organizátorov stretnutí a modlitieb za nenarodené deti. Ako to u vás vzniklo a čo teba viedlo k rozhodnutiu pridať sa k tejto aktivite?*

J. Balej: Stretávali sme sa s Jankom Hudáčkom v Litmanovej, poznal som, že aj on je zainteresovaný na boji za nenarodené deti. Prišiel s touto výzvou februárových modlitieb - tak som sa pridal, ako aj naše spoločenstvo Detí Ježišových.

- *Aký ohlas mala táto iniciatíva vo vašom okolí?*

J. Balej: Viac-menej sme v tom zostali sami. Niektorí ľudia, sa, samozrejme, pridali. Naše stretnutie sme organizovali pred poliklinikou v Považskej Bystrici, modlili sme sa pri bočnom vchode do nemocnice, kde je súsošie rodiny. Tam sme zapálili sviečku (mali sme i obraz Panny Márie alebo Pána Ježiša) a v tichosti sme sa modlili - sv. ruženec, ruženec k Božiemu milosrdenstvu. Modlitby sme obetovali za posvätenie tohto miesta. Konalo sa to každý deň medzi 16. a 17. hodinou. Vždy sme tam boli minimálne traja, raz bolo až sedem modliacich sa. Občas sa zastavili jeden alebo dvaja náhodní chodci. Tento rok (r. 2000) sa nám nikto nevyhrážal, ale vlani nás napadol jeden lekár, bol to dokonca riaditeľ tej nemocnice, ktorý nesúhlasil s tým, aby sme sa tam modlili. Keď sme sa spýtali prečo - nevedel nám to vysvetliť.

- *Čo vás tam za ten mesiac modlitieb povzbudilo najviac?*

J. Balej: Myslím, že už to bolo povzbudivé, že tentoraz sa nikto nad nami nepohoršoval, ako to bolo v predchádzajúcich rokoch, keď nám dávali aj najavo, že je to zbytočné.

- *Aký je tvoj názor na petičné a iné aktivity, ktoré smerujú k politickým predstaviteľom, v súvislosti s potratmi?*

J. Balej: Aj ja som bol z tých, ktorí sa týmto spôsobom zasadzovali za život nenarodených. Teraz to považujem za neúčelné, pretože apelujeme väčšinou na ľudí, ktorí majú vlastne k pochopeniu toho, že život je Boží dar - veľmi ďaleko. A my veriaci sa čudujeme, prečo to tí „tam hore“ nenapravia. Mali by sme sa skôr pozastaviť a pozrieť, ako je to v našich rodinách, ako sa na tento problém pozerajú naše vlastné deti. Pretože mnohokrát ich už dospelé máme vedľa seba a ani nepoznáme ich názor na tento problém. Ak ako kresťania zostaneme v tej viere, o ktorej

hovorí Ježiš - „čokoľvek budete prosiť v mojom mene“, a „keď sa budú dvaja či traja modliť“ - a keď sa bude celé Slovensko, teda tí, ktorí veria, modliť na kolenách - bude to mať výsledok. Ide o to, aby sa v našej Cirkvi objavil živý Duch, Duch Svätý, ktorý Cirkev „rozhybe“, a celá táto Cirkev bude ako jeden muž hovoriť „potrat je zločin“, potom môže prísť výsledok. Ak nám nepomôže Mária - nepomôže tu nikto.

Alexander Vávra (66 rokov, dôchodca, 3 deti, Košice)

Som členom Modrej armády Nepoškvrnenej, ktorá tu existuje už od roku 1992. V roku 1991 na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie predniesol náš terajší pán arcibiskup na kalvárskej púti tento problém. Tak vznikla akási občiansko-náboženská spoločnosť, ktorá si zaumienila, že sa bude usilovať o to, aby sme urobili niečo na záchranu tých detí, ktoré sú počaté a ktoré nemajú uzrieť svetlo sveta. Toto sa stalo takým prvým bodom programu nášho hnutia. Odvtedy ubehlo osem rokov a za ten čas sme získali na Slovensku okolo 5000 členov, ktorí sa modlia za záchranu nenarodených, ako aj za ten ďalší život vo večnosti.

My sme sa v Košiciach stretávali pred nemocnicou na Moyzesovej ulici. My, pretože nemocnica je na frekventovanom mieste, musíme tieto akcie ohlásiť. Okrem toho navštevujeme aj samotnú kliniku, kde odovzdáme matkám, ktoré sa rozhodli pre život svojho dieťaťa, akoby zdravicu - spomienkový darček. Pretože ony pomáhajú rozširovať i Cirkev, mystické telo Kristovo.

Problémy so zamestnancami nemáme. Tentoraz nám aj povedali - Áno, všimli sme si, že ste tu. Kvitovali, že robíme niečo aj v prospech nich a že sa mení mentalita v celom osadenstve tejto nemocnice v prospech života.

- Znížila sa potratovosť v tejto nemocnici?

A. Vávra: Mám jednu susedu, ktorá pracuje práve v pôrodnici. A ona mi povedala, že naša aktivita má veľký dosah - tie ženy to berú ako také, minimálne priateľské, gesto. Nám, samozrejme, ide o každé dieťa, ktoré možno eventuálne zachrániť.

Máme podporu nášho o. arcibiskupa (Mons. Alojza Tkáča). Od Obvodného úradu II. sa nám teraz podarilo získať jednu budovu, v ktorej chceme pripraviť náhradný domov pre tehotné mamičky, ktoré sú v núdzovej situácii. Tento domov bude mať názov Nový Betlehem. Domov bude mať kapacitu 40 lôžok. Dostali sme podporu už aj od o. biskupa Mons. Rudolfa Baláža. Teraz máme od neho odporúčanie, aby sme sa zjednotili. Na najbližšom sneme nášho hnutia už bude voľba predstavenstva nového združenia - všetkých mariánskych združení, ktoré sú zamerané na záchranu nenarodených detí. Organizujeme aj petičnú akciu. Uvidíme, čo povie vláda. Toto všetko však chápeme ako iniciatívu Panny Márie, ktorej chceme pomáhať. Ona povedala, že bez nás svet nezachráni. Keď si to uvedomíme, každý by sa mal bez problémov rozhodnúť.

Ján Hudáček (39 rokov, 7 detí, výpravca na železničnej stanici, Lendak)

Táto iniciatíva už beží na celom svete, v Amerike i v celej západnej Európe: ľudia sa už dávno modlia pri klinikách, kde sa vykonávajú potraty. U nás na Slovensku sa to ešte len rozbieha. My v Kežmarku sme začali rozhovormi so ženami, ktoré šli na potrat. Chodili sme tam aspoň 2 roky. Lekári tým neboli nadšení, pretože to neradi videli. My sme si vyčkali na chodbe tie ženy, ktoré prišli na potrat a rozprávali sme sa s nimi. Bola to pre nás veľká skúsenosť, pretože sme videli, v akom ťažkom rozporení sa tieto ženy nachádzajú. Prvým impulzom na túto činnosť bola kázeň o. biskupa Baláža na Starých Horách v roku 1994. Počas našich návštev na kežmarskej klinike potom dochádzalo k zmenám termínov potratov - lekári to robili v noci a podobne, aby sme to nestihli. Jednoducho, vadila im táto naša iniciatíva. Potom sme sa rozhodli, že sa budeme modliť pred nemocnicou. Robili sme to raz mesačne. Potom som dostal myšlienku, že by tam mohlo byť aj viac ľudí. Ono to zasa nie je až také jednoduché, postaviť sa pred nemocnicu a modliť sa. Pacienti a lekári tam vidia nejakých „čudákov“ s plagátom, so sviečkou a s obrazom Panny Márie - tak tam „lietajú“ rôzne poznámky. Ale potom, keď už vedia, za čo sa tam modlíme, stíchnu. Modlíme sa ruženec, krížovú cestu nenarodených, ruženec Božieho milosrdenstva, čítame zo Svätého písma a z posolstiev Panny Márie. Za tie roky sme už zažili všeličo - aj

policajtov (to sa stalo viackrát). Keď sa modlíme ruženec, zrejme to niekomu musí zasahovať do svedomia tak, že zavolajú policajtov, ktorí nás musia vykázať do patričnej vzdialenosti, pretože ten ruženec je „strašne hlučný“. A to sa iba potichu modlíme piati, a hučia tam kamióny, ktoré nikomu nevadia. Mnohokrát sa k nám pridávajú aj okoloidúci - zo začiatku sa troška hanbia, ale potom sa pridávajú.

Náš pán farár je tiež veľmi iniciatívny a podporuje túto aktivitu - vyhlásil to vo všetkých kázňach. Požehnanie na tieto akcie nám dal aj o. biskup Tondra.

- *Čo povieť na petičné aktivity v tomto smere, alebo na snahu o legislatívne riešenie problému - potrat?*

J. Hudáček: Zdá sa mi, akoby od nás Boh očakával práve toto - aby sme sa za to v prvom rade modlili. Nie je v našej moci spôsobiť zákaz potratov, ale modlitbou sa môže dosiahnuť, že On to zariadi. Vezmime si len pád komunizmu a celú tú brežnevovskú éru, RVHP a Varšavskú zmluvu, a teraz si vezmite niekoľko „čudákov“ disidentov, ktorí kládli vence alebo sa modlili. Tiež ich bolo „päť a pol“ a chceli poraziť „červeného draka“! Opticky to nemalo žiadnu šancu na úspech, no prišiel rok 1989 a komunizmus sa zosypal ako domček z karát - akoby z ničoho nič. Verím, že týmto spôsobom prestanú aj potraty, že Pán Ježiš i Panna Mária si povedia - tak títo Slováci ukázali, že im o to skutočne ide. Nebo to potom jednoducho urobí. My sami nič nezariadime.

Pavol Lajčiak (26 rokov, slobodný, programátor, Ružomberok):

Mne sa ani nezdá, že by sme robili nejakú rozsiahlu aktivitu. My to prosto tak cítime, že sa máme modliť a to je pre nás podstatné. Modlíme sa za tie deti, ktoré sú priamo ohrozené potratom. Čo ma k tomu priviedlo? Myslím, že keď ide o život, ide o všetko. Potrat je hriech proti životu a tento hriech padá na celú našu spoločnosť. Ani tie samotné ženy sa tým nechvália. Matka Tereza povedala - Ak dovolíme, aby matka zabila svoje nenarodené dieťa, ako potom môžeme chcieť od ľudí, aby sa sami navzájom nezabíjali? Takže potrat sám akoby podnecoval násilie aj v tejto spoločnosti.

Modlili sme sa sv. ruženec, krížovú cestu za nenarodených, prosby a vďaku - to všetko pred gynekologickou klinikou ružomerskej nemocnice. Maximálne nás tam bolo 13 osôb, pričom sme sa striedali. Zamestnanci kliniky sa zdali byť trocha nervózni - teda evidovali tú našu prítomnosť, ale priamo nás nikto neposielal preč. Po viacerých skúsenostiach si myslím, že naša spoločnosť je otvorená pre otázky ochrany života, ale cítime tu veľký tlak masmédií, ktoré sa skôr prikláňajú na stranu „kultúry smrti“. Mnohí ľudia cítia, že je správne postaviť sa na stranu života, ale pod tlakom médií akoby sa hanbili, že sú nemoderní. Avšak práve vec ochrany života je niečo veľmi moderné a veľmi aktuálne, pretože sa týka aj demografickej situácie dneška, a to vo všetkých krajinách sveta, ktoré si hovoria vyspelé a demokratické.

Veľmi ma povzbudilo, že na týchto modlitbách sa zúčastnili najmä mladí ľudia, ktorí boli ochotní postaviť sa na stranu života. Mladosť - to je život, a práve mladí by mali ukázať, že štýl potratov a tzv. moderného antikoncepcného myslenia nie je štýlom života. Aj lekári prejavili, že nie sú úplne ľahostajní: boli troška nervózni, svedomie proste pracuje. Zrejme nie všetci s potratmi súhlasia, ale povedia - je tu zákon. Čo sa týka ľudí, ktorí sa snažia petičnými a politickými aktivitami niečo na tomto poli dosiahnuť: jediná naša záchrana je Matka Božia, a preto sa treba modliť sv. ruženec. A treba byť neúnavný v modlitebných aktivitách - odkázal by som najmä to, aby sa ľudia nebáli či nehanbili ukázať verejne, že sú za život, a to každodennými, i keď malými a drobnými skutkami.

Eva Čerovská (40 rokov, učiteľka, 1 dieťa, Bratislava):

My sme sa - teda naša skupina - rozhodli v roku 1998, že sa budeme stretávať a modliť sa pri nemocnici. Je nás päť - tá základná skupina. Ja som túto túžbu nosila v srdci už dávno predtým. Začali sme sa modliť pred pôrodnicou na Šulekovej ulici v Bratislave a potom nám prišiel povedať docent Holomáň, že už tam nebudú robiť interrupcie. To bolo 1. júna 1999. A naozaj, oddelenie potratov tam zrušili. Teraz je docent Holomáň v ružinovskej nemocnici a pokračuje v

tom rozhodnutí - takže už ani v ružinovskej nemocnici sa interrupcie nerobia. V súčasnosti sa modlíme pred pôrodnicou na Zochovej ulici v Bratislave. Akcia nebola masová, ale došli aj iní ľudia. Modlili sme sa k Božiemu milosrdenstvu, bolestný sv. ruženec, krížovú cestu nenarodeného, prosby a chvály.

Prišla za nami pani vrátnička a povedala nám, aby sme šli mimo areálu nemocnice, pretože vraj „lekárom to vadí“. Potom sa priznala, že aj jej vadia interrupcie a nakoniec nás tam nechala... Bola s tým spojená aj aktivita pána doktora Palúcha, ktorý je z Kremnice. Napísal list gynekológom a pocítil, že by nás mal osloviť. My sme zistili mená všetkých lekárov - gynekológov v Bratislave, tieto mená sme rozdali medzi veriacich a prijali týchto lekárov do svojich modlitieb. Zároveň sme poslali týmto gynekológom ten list. Jedna veriaca „tomu svojmu“ ho na Zochovu ulicu dokonca zanesla osobne a povedala mu, že sa za neho modlí - veľmi ho to dojalo.

Myslím, že táto tichá modlitba je viac ako čokoľvek iné. Ľudské slovo je dnes mnohokrát prislabé smerom k tým ľuďom, myslím - ako apelovať na nich. Keď sme boli potom na Šulekovej ulici poďakovať docentovi Holomáňovi spolu s dôstojným pánom Feketem - zišla sa tam celá naša modlitebná skupina - on vtedy povedal: „Nadalej robte túto činnosť, pretože viacero žien sa vďaka rozhovoru s vami rozhodlo, že na interrupciu nepôjdu.“ Pritom my sme ani jednej z tých žien nepovedali ani jedno slovo...

Dominikánske mariánske centrum SALVE si vzalo modlitebný zápas za nenarodených za svoj. Kto sa chce zapojiť do tejto iniciatívy, môže sa prihlásiť na uvedených telefónnych číslach (ktoré uvádzame vzadu v tejto knihe), alebo písomne. Veríme, že „armáda“ Nepoškvrnenej sa rozrastie a bude veľmi účinným pomocníkom našej nebeskej Matky pri víťazstve jej Nepoškvrneného Srdca. Pod jej velením nikto nemôže prehrať...

Namiesto záveru:

Vítkovická nemocnica zakázala interrupcie (NČ, č. 53/2000)

Nemocnica v Ostrave-Vítkoviciach, ktorá zmenila majiteľa a v dozornej rade, v ktorej je aj biskup František Lobkowicz, zakázala svojim lekárom robiť interrupcie. Zákaz platí od stredajšieho rána, keď sa prevádzkovania bývalej Závodnej nemocnice Vítkovice ujala súkromná spoločnosť a dala jej nové meno: Vítkovická nemocnica blahoslavenej Marie Antoníny. „Interrupcie sa u nás budú odteraz vykonávať iba v prípadoch, keď je žena v ohrození života. Je to rozhodnutie majiteľov, ktorí na to majú právo,“ povedal vedúci kancelárie riaditeľa nemocnice Josef Ulmann.

anse

Moje drahé deti! Nebojte sa ani snehu, ani mrazu a vetra, a príd'te ku mne...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. decembra 1990

Nebeská pozvánka

Milí moji bratia a sestry, ktorí pracujete na vydávaní M ROSY!

Ďakujem Bohu i Vám za tento časopis, za všetky tie milé slová, ktorými osviežujete a dvíhate ľudské srdcia. Viem, je to Božie dielo, ale predsa len niekto je i tou „predĺženou“ Božou rukou. Panna Mária je najlepšia MAMA. Je omnoho lepšia, ako sme to zažili, lepšia než si ju predstavujeme. A že drží svoju materinskú ruku i nad týmto časopisom, to je určite Vám, ale i nám viac než jasné.

Dnes, keď som vyšla z kostola, som jasne cítila, žeby som sa mala podeliť s jedným z mojich mnohých zážitkov z Litmanovej.

Tak teda: Bolo to v r. 1994, v januári. Bol nádherný zimný deň. Všade kopy čerstvo napadnutého snehu. A ja som si doma v teple žehlila nejaké veci. Odrazu som začula hlas svedomia: „Poď do

Litmanovej!“ Trocha som sa nad tým zamyslela, ale prestala som tomu venovať pozornosť, lebo som mala prácu a vonku bolo veľa snehu. O chvíľu som znovu pocítila to isté volanie: „Pod!“ Žeby? Je to naozaj od Boha? Zatelefonovala som známym, no akosi nikto nemohol ísť. A moja mama sa len čudovala... Obliekla som sa.

Cestou od križa za dedinkou Litmanová som poprosila Boha skrze Pannu Máriu, aby mi dala znamenie, či je to naozaj Božie pozvanie. Ak áno, nech stretnem aspoň jedného človeka ísť odtiaľto. Pri 2. križi - pri družstve, som stretla duchovného otca Polykarpa. Prehodili sme pár slov a pomyslela som si: „Nestretla som obyčajného človeka, ale Pánovi pomazaného. Je to dobré znamenie.“ Celou cestou som mala strach. Viete, ja som dosť veľký strachopud. Bála som sa divej zveri, ale v srdci mi znela veta Panny Márie, aby sme za ňou prichádzali, i keď budú mrazy, fujavice, že nikomu nebude ublížené; aby sme ju tam nenechávali samu. Bolo to silnejšie než môj strach. Cestou som jej stále hovorila:

„Panna Mária, ja mám strach, bojím sa, skry ma pod svoj plášť!“ Cestou na samotnú horu Zvir som kráčala úzkym, vyšliapaným chodníčkom. Veľmi som bola povďačná o. Polykarpovi, že mi sprístupnil cestu k miestu zjavenia.

Keď som sa blížila k majdanu, začala sa všade ozývať nádherná hudba so spevom, aký som nikdy nepočula. „To je dobre, že sú tu ľudia,“ pomyslela som si. Čím viac som sa blížila k našej Mamičke, ten nádherný spev podfarbený hudbou, akoby stále zosilnieval. Odrazu som si pomyslela: „Teraz by som si už vedela predstaviť nebeské chóry.“ Bolo to také jemné a sladké, milé a nevťeravé, a stále sa nad všetkými hlasmi akoby vznášal veľmi jemný, oslavný hlas na Nepoškvrnenú Máriu.

Jej meno znelo tak, že vám to nedokážem opísať.

Keď som prišla celkom blízko ku dverám, odrazu som zistila, že tu nikto nie je. „Ako dobre, že aspoň tá hudba od lyžiarskeho vleku zaznieva“ - pomyslela som si. - „Lebo ináč by som sa veľmi bála.“ No len čo som prekročila prah majdanu a ocitla sa pred tvárou Panny Márie, bola som veľmi šťastná. Povedala som si: „Zostanem tu do rána, naspäť by som sa veľmi bála ísť sama.“ Ešte som sa trocha modlila a vtom mi napadlo: „Pros Boha, na príhovor Panny Márie, o Božie slovo cez Sväté písmo.“ Poprosila som ho, aby viedol moje ruky i oči a nech mi povie, čo mám ďalej robiť, či ostať, alebo ísť domov. Otvorila som Sväté písmo (s pokojom v srdci) a začala čítať tam, kam mi padol zrak. Bolo to niečo v tom zmysle: Priblížili ste sa ku miestu živého Boha... Ak by sa čo i len zviera dotklo tejto hory, nech je ukameňované. (Presne si to už nepamätám.) Ďakovala som, jasala. Strach zo mňa razom spadol, pochopila som, že žiadne zviera mi neublíži. Po celý čas cestou z hôr do dediny som počula tie nádherné spevy.

Nech Vás všetkých žehná náš najmilší Pán spolu s Kráľovnou neba i zeme, a nech sa raz v nebi určite všetci (z Vašej redakcie) stretneme.

Vaša sestra Dana

Moje drahé deti! Počujte hlas svojej Matky! Ježiš je vo vás, Boh je vo vás!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. júla 1994

Boží dotyk

Po dlhšej úvahe som sa rozhodla i ja vydať svedectvo o tom, že práca redakcie M ROSY nie je márna. Práve naopak - je užitočná a prináša veľa ovocia.

Bol to práve tento časopis, cez ktorý mi náš Pán, Ježiš Kristus, podal pomocnú ruku v pravej chvíli.

Teraz s istotou viem, že to bolo na orodovanie jeho svätej Matky. Svojím svedomím by som chcela osloviť všetkých, ktorí trpia akýmkoľvek spôsobom alebo nesú v srdci podobnú bolesť ako ja.

Bol 21. júl 1995. V ten deň som dostala nový titul: „Rozvedená“. Zdalo sa mi, že sa zrútil celý

svet. Moja duša bola rozťatá napoly. Moje srdce ťažké ako balvan a moja myseľ plná nezodpovedaných otázok.

Ten, ktorého som milovala a dôverovala mu, odišiel po 23 rokoch manželstva so ženou mladšou o 20 rokov. Zostala som sama s trojročnou dcérkou a dvadsaťjedenročným synom.

Zo strany môjho manžela som bola postavená pred hotovú vec. Nedostala som žiadnu šancu a o päť mesiacov bolo po všetkom.

V tomto šoku som padla na kolená pod krížom a volala som: „Bože môj, ani Ty ma už nemáš rád?“

Áno, bola som veľmi úbohá a slabá vo viere. Teraz viem, že práve vtedy ma milosrdná Láska držala a chránila, aby ma bolesť úplne nezničila a aby som raz mohla prijať nádherný Boží dar - obrátenie môjho manžela.

Keď som sa vracala zo súdu v onen 21. júl 1995, cítila som sa asi ako narkoman. Otupená ľahostajnosťou vlastného manžela nevnímala som okolie ani ľudí. Prechádzala som podchodom k nástupišťam na železničnej stanici v Bratislave, keď moju pozornosť predsa len čosi upútalo.

Zostala som stáť a otočila som sa späť. Asi 5 m odo mňa stál muž a v rukách držal časopis - M ROSU č. 7/95. Moju pozornosť zaujala žena so zopnutými rukami na titulnej strane. Nevedelo som, čo to je za časopis, vôbec som predtým o ňom nepočula, ani ho nevidela, ale v podvedomí som cítila, že si ho mám kúpiť.

A keď som ho potom vo vlaku mimovoľne otvorila na strane 26, do očí mi padli slová: Posolstvá Panny Márie a článok Nie je láska ako láska...

Zrak sa mi zastavil na texte: „Láska, o ktorú žiadam, je tichá a veľmi bolí. V dnešnom pomýlenom svete láska, o ktorú prosím, neprináša búrlivý potlesk a ovácie, ale bolesť a utrpenie. Bolesť z nepochopenia, utrpenie z jej odmietnutia. To je láska mojej Matky...“

Bolí to Ježišove slová. A v tú chvíľu som vedela, že ich adresuje mne. Stihla som ešte očami zaregistrovať: „Moja láska je v prvom rade prijať kríž. Je tvoj. Objímeš ho?“

Už ďalej som nemohla čítať. Oči sa mi zaliali slzami, ale v srdci som cítila radosť. Tichú, hrejivú radosť. Matka Sedembolestná bola so mnou. A vybrala si práve časopis M ROSU, aby mi cez slová, ktoré som si prečítala, sprostredkovala Boží dotyk. Takto našla naša Mama i mňa, svoju nehodnú dcéru. Odvtedy sa snažím i ja o to, aby som nebola voči nej ľahostajná.

Od tejto udalosti prešlo už mnoho dní. Prítomnosť Panny Márie, jej pomoc a ochranu som pocítila viackrát. Viem však, že pocity nie sú dôležité. Dôležitá je naša viera a dôvera v Božiu pomoc.

Brat môj, sestra moja! Je naozaj dôležité prijať kríž a ďakovať zaň. Nech je v akejkoľvek forme. Tak nás k tomu vyzýva Matka nášho Spasiteľa, svätá Bohorodička, Nepoškvrnená Čistota, Matka všetkých národov, Matka Sedembolestná.

Na začiatku Ježišovho verejného účinkovania povedala: „Urobte všetko, čo vám povie.“

A Ježiš hovorí: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma.“

Ježiš Kristus nás vyzýva nie k rezignácii, ale k obráteniu. A to každý deň. Znovu a znovu.

V modlitbách spojená zostáva s Vami

Helena Opolcerová, Malacky

Moje drahé deti! Modlím sa za to, aby ste viac načúvali Bohu, čo od vás chce, lebo nie vždy chce Boh to, čo chce človek.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. januára 1992

Dar kríža

Chvála, vďaka, česť a sláva za všetko, čo robí Pán.

Bol 25. február 1999, 5 hodín ráno, keď pri dverách môjho už tretieho prenajatého bytu zazvonil

vodič sanitky, ktorá nás toho dňa odviezla do kúpeľov Kováčová. Keďže som dosť citlivou ženou, rozlúčka s manželom a vtedy skoro 7-ročnou dcérou bola pre mňa veľkou ťarchou. Hlavou mi prebleskli myšlienky, ako zvládnem 55-dňový pobyt medzi cudzími ľuďmi, prvýkrát tak dlho sama v neznámom prostredí.

Ale Boh sa postaral skrze môj kríž - ktorý mám vo svojom teraz už 3-ročnom synovi, ktorý je od narodenia postihnutý detskou mozgovou obrnou - o každý deň môjho pobytu. Prišla som k staršej panej, ktorá bola na liečení s veľmi veriacim vnukom na invalidnom vozíku. Mala ťažké srdce na svoje nevesty. Nevesta mala prísť k synovi na posledné 2 týždne pobytu v liečebni. Babke som povedala, že sa s jej vnukom o mamku postaráme. Vyšli jej slzy do očí. Keď tá žena prišla, zistila som, že je naozaj duchovne prázdna. Myslím, že vďaka nášmu stretnutiu veľa vecí pochopila. Denne som sa modlila za túto ženu, aby prilipla ku Kristovmu učeniu. Odmenou pre mňa bolo, že navštevovala kostol a úprimne počúvala moje rady, ktoré mi určite vnukol Duch Svätý. Denne som sa modlila 3 sväte ružence, viackrát ruženec k Božiemu milosrdenstvu, modlitby k sv. Tadeášovi, k sv. Jozefovi a Panne Márii.

Stretla som aj 25-ročnú Danku trpiacu na rakovinu lymfatických uzlín, ktorej duchovný svet dáva silu bojovať s touto chorobou a robiť šťastnými aj iných v duchu evanjelia. Viem, že vďaka sile modlitby a zvlášť sv. ruženca je môj syn stále zdravší. Na Veľkonočnú nedeľu sa už lepšie pohyboval. Lekár v Košiciach na neurologickom oddelení pred časom konštatoval zmiznutie nálezu z poškodenej časti mozgu. Syn sa postupne začína stavať na nohy. Ďakujem Pánovi, že sa oslávil. Denne sa presviedčam o jeho veľkosti a uzdravujúcej sile tela i duše.

Fantastickým človekom bol aj kňaz vdp. Dušan Mesík, ktorý vie zahojiť boľavé rany matiek svojimi výbornými kázňami, úprimným pohladením detí vyčarí úsmev na ich tváričkách. Je úžasným spovedníkom, pracovitým sluhom v Božej vinici. Za neho patrí Bohu veľká vďaka, že ho povolal do takej zodpovednej služby. Zdravotná sestra Emka brávala postihnuté deti na sv. omše a duchovné podujatia. Verím, že jej Boh tisícnásobne vynahradí túto službu chorým.

Terezka, to je zasa žena, ktorá ovplyvnila môj osobný i duchovný život na liečení. Je od Michaloviec. Dňa 9. apríla 1999 Boh dal, že sme sa stretli v telocvični. Pri otázke, ako sa nám so synom darí na liečení, som spomenula, že dobre, že z Božej milosti sme tu prežili veľa krásnych vecí. Ona povedala, že aj jej sa stávajú veci, ktoré sa môžu stať len vďaka Božím plánom. Od toho dňa sme sa spriatelili. Podelila sa so mnou o vodu z Litmanovej, dávala som ju piť synovi, aj som mu ňou natierala nohy, keďže ešte neseďí sám, ani vôbec nechodí.

Dala mi prečítať aj brožúrku o zjaveniach Panny Márie v Litmanovej. Ale spoznaním Terezky a jej syna Števka, jej životného osudu, som usúdila, že sa oplatí trpieť s Kristom a pre Krista, oplatí sa dávať almužnu a nič za to nepýtať. Obdivujem túto statočnú ženu, matku 3 detí, ktorá prežila veľa - krach firmy, predaj strechy nad hlavou, aby mohla splatiť nezaplatené faktúry, automobilovú nehodu, keď nezodpovedný vodič zrazil Števka rovno pred domom, kde bývajú. Syna, ktorý je najstarší, milý celej rodine, pracovitý a veľmi šikovný. Boh a Panna Mária jej dáva silu prežiť tieto kríže, dáva silu Števkovi, aby po ťažkom úraze hlavy a končatín, keď lekári nedávali žiadnu nádej na prežitie, bol opäť takým, akým bol. Do Kováčovej prišiel ležiaci, z Kováčovej na vlastných nohách - lekári nechápu. Deň pred mojím odchodom z liečenia mi dali na izbu ďalšiu ženu, ktorá mala 9-ročné dievča - tiež po autonehode, ktoré prežilo len vďaka Božiemu zásahu. S Terezkou sa poznali z Košíc, kde boli spolu v nemocnici. Dala mi vodu z Lúrd. Pod srdcom nosila tretie dieťa. Za dievčatko slúžili sväté omše aj v Poľsku. Tieto ženy možno nikdy nedajú svoje trpké skúsenosti na papier, ale týmito riadkami akoby som chcela zadostučiť za ich lásku a obetavosť k deťom. Veľa vecí som pochopila vďaka krížu, ktorý mám vo svojom dieťati, a stavu, ktorý som prežila narodením svojho syna. Už viem, kde je moje miesto. Láska Božia sa nedá ničím vyvážiť. Matka Božia, Ježiš a nebeský Otec stále dávajú potrebnú silu a odvahu. Trpieť s Kristom je úžasné.

Skrze kríž človek spozná veľkú lásku Božiu, aj keď sme ľudia slabí, neschopní prijímať kríže a ťažké bremená. Koľkokrát neprávom šomreme. Verím, že všetky kríže budeme zdolávať s vierou v Božiu pomoc, s pokojom a láskou. Ďakujem Božiemu milosrdenstvu, že som, že mám krásne dieťa, i keď je choré, za Terezku a jej rodinu, za všetkých dobrých ľudí, ktorých mi Boh

dal v mojom živote v pravý čas do cesty. Ďakujem za silné pôsobenie Ducha Svätého, za to, Pane, že keď som utekala v bleskoch z adorácie do liečebne, nedal si mi, Pane, zahynúť, že ten obrovský lejak sa spustil až po zavretí dverí v liečebni. Návrat z liečenia bol pre mňa akoby odchodom z druhého sveta na ten pozemský - plný zlosti, nenávisti, závesti a nelásky k blížnemu. Boh sa mi stal pravou cestou, po ktorej chcem kráčať, Ježiš je mojím svetlom, aby som nezablúdila a Panna Mária je mojou Matkou, ktorá, keď zablúdím, privinie ma k sebe a usmerní moje kroky.

Monika Dolinská, Prešov

Moje drahé deti! Chcem vás naučiť žiť pre lásku..!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. apríl 1994

Smrť pre život

Milí priatelia, vo februári roku 2000, keď sme uverejnili oznam o opätovnej aktivite Hnutia za nenarodených, sme zároveň dostali vyššie uvedený list od pani Moniky z Prešova. V liste okrem iného napísala:

O Vašom časopise som sa dozvedela na liečení v Kováčovej práve od Danky, ktorá má rakovinu (ako som to opísala v článku). Tohto roku som sa stretla opäť na liečení s jej manželom. Čakajú druhé dieťa, a tak Vás chcem touto formou poprosiť o modlitby za Danku Klajbanovú z Brekova (okr. Humenné), aby jej Panna Mária vyprosila veľa milostí, aby šťastne porodila svoje dieťa.

V týchto dňoch sme od pani Moniky opäť dostali list, v ktorom nám priblížila ďalšie problémy Danky, a v ktorom nám oznámila smutnú správu, že Danka už nežije. Obetovala sa, aby mohla porodiť dieťa, ktoré očakávala. Príbeh Danky Klajbanovej z Brekova aj v tejto dobe poukazuje na podstatu Evanjelia a silu viery. Pretože večne budú platiť slová Svätého písma: „Nikto nemá väčšiu lásku ako ten, kto dá svoj život za tých, ktorých miluje.“

Pani Monika píše:

V M ROSE č. 6/2000 bol uverejnený môj článok „Chvála, vďaka, česť a sláva za všetko, čo robí Pán“. V tomto príspevku som spomenula stretnutie s 25-ročnou Dankou, trpiacou na rakovinu lymfatických uzlín, ktorú jej zistili po narodení prvého dieťaťa. Bola som nesmierne šťastná, keď mi Danka na základe článku v M ROSE napísala list. Po jeho prečítaní som chcela napísať ďalší príspevok do časopisu. No nestalo sa tak. Dnes, po krásnej kázni otca Bartolomeja, kde hovoril o spolupatričnosti ľudí v utrpení, pomoci či už hmotnej, alebo duchovnej, si opäť sadám za písací stroj a píšem tento príspevok ako prejav vďaka Bohu, že som Danku poznala, ako prejav úcty k celej rodine, keďže si ju milostivý Boh v týchto dňoch povolal na večnosť.

Z listu citujem: „Kríž je skutočne úžasný a ľahký, ak ho nesieme spolu s Bohom. Najkrajšie na tom je, že Boh nás nikdy nenechá bez kríža, a ak ho prijmem s láskou, tak to ide úplne ľahko.“ Danka otehotnela v lete 1999. V septembri bola na dovolenke, a začala sa už zle cítiť. Po návrate z dovolenky nasledovala kontrola v Bratislave. Správa lekárov znela - choroba sa vrátila. Lekári navrhovali potrat. Ona odmietla. V 3. mesiaci nabrala choroba rýchlejší spád. Lekári navrhovali chemoterapiu s tým, že za bábätko neručia. Danka nevedela, čo robiť, ako sa rozhodnúť, cítila sa veľmi zle, ťažko sa jej dýchalo. Bolo to hrozné. Lekári tvrdili, že sa nemusí dožiť pôrodu. Bola to nočná mora. Každý ju nahováral na chemoterapiu. No ona, pri pomyslení na postihnuté deti v Kováčovej, váhala. V decembri, ako píše, ležala 3 týždne v nemocnici v Bratislave. Prežila noci plné rozmýšľania. Musela podpísať reverz, ak by sa niečo stalo s dieťaťom. Nebolo to jednoduché. Stále nad tým premýšľala. Nakoniec si povedala: „Bože, nech sa stane Tvoja vôľa.“ S primárom sa rozprávala o tom, že si nechce dať robiť chemoterapiu, ale že sa pokúsi vydržať aspoň do 7. mesiaca. Nebol nadšený. Nakoniec chemoterapiu nedostala. Pri kontrolách ju stále odmietala, aj keď sa cítila stále horšie. V 6. mesiaci odišla na Kramáre do Bratislavy, aby bola pod kontrolou. Stav sa zhoršoval, ale Boh a Matka Božia jej dodávali silu. Úžasnú silu. Dňa 5. 4.

2000 porodila cisárskym rezom syna Jakubka. Mal 2,40 kg a bol zdravý ako buk. Malý zázrak od Boha. Po týždni ju previezli na onkológiu, kde dostala chemoterapiu. Na Veľkú noc bola rodina pokope. Danka chodila aj naďalej na chemoterapiu. Píše: „Čo by sme robili, keby sme nemali kríže? Ani Boha by sme si nevšimli a nevedeli by sme, aký je dobrý a láskavý.“

Onedlho bola mŕtva. Je pre mňa ťažké zmieriť sa s touto správou. S touto skutočnosťou. Slzy sa mi tisia do očí pri pomyslení, že dve malé detičky ostali samy s otcom. Do poslednej chvíle som dúfala, že Boh má pre Danku pripravené fyzické uzdravenie. V modlitbách v komunite som veľmi prosila o túto milosť. Len milostivý Boh vie, prečo sa to stalo tak a nie onak. Danka priniesla veľkú obeť, veľmi trpela, ale jej úžasné utrpenie odmenil Boh zdravým živým stvorením - Jakubkom. Ďakujem Ti, milostivý Bože, že odišla v pokoji v spánku, bez bolesti v deň Pána - v nedeľu. Ďakujem Ti, dobrotivý Bože a Matička Božia, za silu, ktorou ste Danku posilňovali počas celej choroby. Je mi veľkým vzorom a posilou v nesení môjho kríža, ktorý mám vo svojom postihnutom chlapčekom. Verím, že jej drahý nebeský Otec pripravil krásne miesto v nebi. Touto cestou chcem aj Vás, a celé spoločenstvo poprosiť o modlitby za rodinu Danky Klajbanovej z Brekova (okr. Humenné), aby milostivý Boh a Matka Božia boli oporou a požehnaním pre manžela, deti a celú rodinu zosnulej Danky.

Pred pár mesiacmi mi zomrela ďalšia mladá priateľka, tiež na rakovinu. Nemala manžela, ale zostal po nej malý chlapček. Vedela som od inej priateľky, že je chorá, a stále som svoju návštevu odkladala. Až mi jedného dňa moja mamka oznámila jej smrť. Veľmi som plakala a ľutovala, že aj keď mám dosť starostí, nenašla som si aspoň jednu hodinu času na rozlúčku s Marienkou. Tak je to častokrát, že nepomôžeme ľuďom v utrpení aspoň jediným milým slovom. Som šťastná, že som Danku potešila svojím listom a článkami, ktoré som vložila do obálky, netušiac pritom, že o pár mesiacov odíde na večnosť.

Posilou vo všetkých utrpeniach sú mi myšlienky sv. Františka Saleského:

„Keby všetci anjeli, všetci géniovia sveta skúmali,
čo by ti osožilo práve v tejto alebo onej situácii,
či toto alebo ono utrpenie,
či táto skúška alebo táto bolestná strata,
neboli by vstave objaviť niečo,
čo by ti zodpovedalo lepšie,
než to, čo ťa postihlo.

Večná Božia Prozreteľnosť si už od začiatku zaumienila
darovať ti tento kríž

ako drahocenný poklad svojho srdca.

Ale skôr, ako ti ho poslal,

Boh sa naň pozrel svojím všemohúcim pohľadom,

premýšľal ho svojím Božím umom,

vyskúšal svojou múdrou spravodlivosťou

a zohrial ho svojím láskavým zmilovaním.

Zmeral ho oboma rukami, aby náhodou nebol

ani o milimeter väčší alebo o miligram ťažší.

Potom ho požehnal svojím svätým menom,

pomazal svojou milosťou a vdýchol doň svoju útechu,

no ešte raz pozrel na teba a tvoju statočnosť.

Tak ti on prichádza zo samého neba

ako Božie pozvanie i ako dar jeho milosrdnej lásky,

aby si sa stal tým, čím si

a našiel v Bohu svoje naplnenie.“

Vďačím Bohu, že aj mne skrze chorobu diet'at'a otvoril oči, otvoril bránu, ktorou môžem kráčať v ústrety Pánovi, že to bremeno sa pre mňa stalo úplne ľahkým v porovnaní s tým, ako pre nás trpel Kristus. A preto každé utrpenie neberiem ako trest od Boha, ale krížom sa k Bohu čím viac

približujem a tak sa staviam aj k utrpeniu iných. V každom utrpení sa ukrýva kus veľkého Božieho plánu s nami.

Želám hojnosť Božích milostí a prosím o modlitby aj za moju rodinu, moje dieťa a vlastnú strechu nad hlavou. Prosíme o to denne v modlitbách, veriac v Božie milosrdenstvo.

S láskou a úctou Monika Dolinská, Prešov

Moje drahé deti! Prosím Boha o jedinú vec. A to, aby vo vás nechal svoj pokoj.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. marca 1995

Volali sme o pomoc

Vďaka Ti, Matička Božia, za záchranu našich životov.

Skutočne nikdy nebolo počuť, aby toho, kto ju zbožne vzýva o pomoc, nevyslyšala.

Už uplynulo niekoľko mesiacov od chvíle, čo došlo k nasledujúcej udalosti. Mrzí ma, že až dnes som sa rozhodla podeliť sa so všetkými čitateľmi našej M ROSY o všetko, čo Panna Mária - Nepoškvrnená Čistota, urobila pre záchranu našich životov.

Na hore Zvir sme boli už viackrát, naposledy v auguste 1999, na sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Cestu autom sme z Bratislavy šťastne zvládli, i keď sme už s manželom starší ľudia. Náš výstup sme ihneď začali pobožnosťou krížovej cesty. Po skončení sme išli do „izbičky zjavení“ poďakovať sa nebeskej Matke za všetky Božie dary, ktoré nám denne od svojho Syna vyprosuje, a ktorými nás On každodenne zahŕňa. Súčasne sme ju prosili o ďalšiu pomoc pre náš každodenný život. Okrem nás tam bolo viac skupiniek, ktoré prišli za svojou dobrou Mamou, čo nás na Zvire vždy očakáva. Počasie bolo krásne po celý čas a cítili sme sa veľmi dobre. Zobrali sme si domov ešte vodičku pre seba aj našu rodinu a vracali sme sa šťastne domov. Keďže sa už chýlilo k večeru, cestou sme sa rozhodli, že sa zastavíme na Podbanskom, aby sme tam v aute prespali, pretože nočnej jazdy sme sa trochu obávali.

Zaparkovali sme na peknom ostrovčeku neďaleko cesty. Za nami tiekol potôčik, kde sme sa mohli umyť, a niekoľko metrov od nás už boli súkromné chatky, takže okolo nás stále prechádzali nejakí ľudia. Trošku sme si zajedli a chystali sa upraviť sedadlá na ležanie, keď odrazu strašne zahrmelo a vzápätí prišla taká hrozná búrka a víchrica, akú sme ešte v živote nezažili. Hromy, blesky a ohromné množstvo vody sa lialo z oblohy. Víchrica vytrhávala 20-metrové smreký aj s koreňmi, akoby to boli iba zápalky. Za niekoľko minút bola celá cesta zatarasená stromami obrovskej výšky, padali všade okolo nás aj pred nami, a keď sme videli, ako sa jeden obrovský smrek spúšťa doslova na auto, prenikavo a úpenlivo sme volali o pomoc na našu nebeskú Matku. Ja som sa už nevládala na to všetko pozeráť a s privretými očami som spolu s manželom prosila Pannu Máriu litmanovskú o záchranu. Konáre z obrovského smreka, ktoré sa obtreli o kapotu, nám zablokovali cestu, ale Matka Božia odtlačila smrek o niekoľko „centimetrov“. Vypočula naše prosby a zachránila nám životy! Po niekoľkých minútach všetko utíchlo, trošku sa rozjasnilo a až vtedy sme zistili, čo sa za tých pár minút udialo. Na ceste sa už vytvorila kolóna áut, lebo stromy na ceste neumožnili prejazd. Asi o hodinu prišli pracovníci Lesnej správy s mechanizmami a motorovými pílami a doslova celú noc pracovali, aby tie obrovské smreký odtlačili na jednu stranu cesty a umožnili uvoľniť aspoň jeden jazdný pruh. Bola to nekonečne dlhá noc, keď ľudia pracovali bez oddychu, aby pomohli druhým. My sme sa zasa celú noc modlili a ďakovali Panne Márii za veľký zázrak, že nás vzala pod svoj materinský plášť a zachránila nás pred istou smrťou. Skutočne až ráno, keď sa rozvidnelo, sa podarilo cestu uvoľniť natoľko, že sa dalo pokračovať v jazde domov. Keď sme boli už doma, v správach z rozhlasu sme počuli, čo všetko víchrica v Tatrách urobila. Nepovedali však ani polovicu z toho, čoho sme boli svedkami na mieste, kde sa to všetko udialo.

Panna Mária litmanovská mi však pomohla aj minulý týždeň a preto som sa rozhodla, že to musím napísať, aby som povzbudila aj ostatných našich čitateľov, aby o pomoci Matke Božej

hovorili aj ostatným a nie iba v úzkom kruhu, ako som to urobila doteraz ja. Aj naďalej denne ďakujem a odovzdávam do jej ochrany seba aj celú svoju rodinu.

Vaša stála čitateľka Mária, Bratislava

Moje drahé deti! Pozerám do vašich srdc...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. februára 1995

Nevedel som to!

Sviatok Božieho milosrdenstva privítal na hore Zvir viacerých pútnikov, ktorí vďačia za svoj nový život práve Nepoškvrnenej Čistote. Budeme sa snažiť prinášať Vám ich výpovede pravidelne, aby posilnili a povzbudili aj tých, ktorí potrebujú východiská zo svojich problémov alebo ich duchovné riešenie. Svedectvo na sviatok Božieho milosrdenstva nám poskytol Emil Adamčík (61-ročný), bývalý baník, dnes kostolník (aj s manželkou):

Prišiel som na tretie výročie zjavenia. Cítil som tu veľký pokoj. Taký veľký, že som bol na Zvire až do večera. Až tam už nikoho nebolo. Autobus ma čakal a všetci boli spokojní. To bolo pre mňa niečo nádherné. To som tam bol prvýkrát. Potom som prišiel v októbri roku 1994 spolu so ženou aj so synom, ktorý je nervovo postihnutý. Tak som tam kľáčal, viem, že pršalo aj snežilo, a hovorím si - Prečo som tu? Tak hovorím Panne Márii - Povedz mi aspoň slovíčko, možno to všetko tu pochopím. A tak, keď sa modlil ruženec a nakoniec bolo posolstvo - v tom posolstve bolo: Boh ťa miluje. A ja - ja som toto dovtedy nevedel, že ma Pán Boh miluje! Boli roky, keď som potom sem chodieval každý mesiac, teraz však už zriedkavejšie.

- Ako sa pozeráte na situáciu Cirkvi v tomto čase u nás?

Ja to vidím v našej farnosti, ako je rozdelená. Máme pána farára, ktorý pekne káže a pána dekana, ktorý dáva po spovedi ľahké pokuty. Ľudia však žijú podľa toho - „čo neukradneš, nemáš“. Keby som sa mal vrátiť do lona Cirkvi cez takýchto ľudí, asi by sa to udialo ťažko. Boh má však svoje cesty... Videl som to najprv u svojho otca. Chudák, bol komunista - ale Boh je dobrý. Keď mal otec osemdesiatpäť rokov, vtedy po sedemdesiatich rokoch šiel na spoveď. Bolo to na Veľký piatok.

Keď sa pýtate na situáciu u nás - vidím, že Panna Mária si to Slovensko - srdce Európy - chce uchrániť. Podľa toho však, ako tu často bola smutná, sa mi zdá, že my sa tu veľmi zmeniť nechceme. Mám obavy, aby nás nečakala „slovenská Juhoslávia“. Sme tým komunizmom hrozne postihnutí. Ale Panna Mária nás zachráni. Tomu verím. Preto som tu. Naozaj!

- Zažili ste v živote niečo zvláštne - myslím skúsenosť viery?

Bol som tuhý fajčiar, a tak som sa raz modlil: Panna Mária, pomôž mi prestať fajčiť! 40 rokov sa mi to nedarilo. A od tej chvíle nefajčím! Od decembra 1994. A nevypijem nič. Ani pivo. Avšak dôležitejší je vzťah s mojou ženou. Dali sme si taký sľub. Ak by som ten porušil, a ak by moja žena ešte raz kvôli mne plakala, tak sa pôjdem kajať až do La Saletty.

Minulý rok mi hovorí syn: „Tato, budeš mať šesťdesiat rokov, čo ti dám k narodeninám?“ Hovorím: „Púť do Svätej zeme.“ Tak to aj s dcérou vybavil a 12. decembra 1999 som sa zúčastnil sv. omše v Betleheme, u sv. Jozefa. To bol pre mňa ten najkrajší dar v živote.

Moje drahé deti! Boh je Láska. A iba Láska vás môže oslobodiť...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6 marca 1994

Hlas Záchrancu

Keď mi kňaz povedal, aby som svoje svedectvo napísala, netušila som, že to bude také ťažké.

Prosila som Pána Boha, aby mi pomohol čo najvernejšie opísať to, čo som prežila, pretože po celý čas tejto ťažkej skúšky stál pri mne.

Pochádzam z rodiny, kde nám do kostola rodičia nezakazovali chodiť, ale ani nás k tomu nenútili. Rodičia do kostola nechodili, ale cítila som, že mama v hĺbke svojho srdca prechováva hlbokú vieru v Boha. Veľakrát som ju počula, ako sa modlí a prosí ho o pomoc.

Ja osobne som chodila do kostola na Vianoce a Veľkú noc. Niekedy som išla aj v priebehu roka, keď som sa chcela pomodliť a poprosiť o pomoc, keď mi bolo ťažko.

Keď som sa vydala, narodili sa deti a prišli bežné rodinné starosti, ktoré neobchádzajú žiadnu rodinu. V takýchto situáciách mi nebolo ľahko, hlavne preto, že som sa nemala o koho oprieť, nemala som kde čerpať silu, aby sa mi splnilo prianie byť dobrou matkou a manželkou. Napriek tomu, že mám dobrého a chápaného manžela, rodičov, ktorí ma majú veľmi radi, a súrodencov, s ktorými si veľmi dobre rozumiem, cítila som v duši prázdnotu, ktorá sa neustále zväčšovala. Vedela som, že mi čosi chýba, cítila som nepokoj.

Vykladala som karty

Moje známe mi poradili, aby som posilnila svoje „ja“. Začala som študovať knihy, ktoré ma od Boha vzdäľovali, ale ja som si to neuvedomovala. Vykladala som karty, urobila som kurz reiki a ani neviem, kde sa to vo mne vzalo, začala som presadzovať názor - Boh áno, Cirkev nie.

Môj syn mi v tom čase vravel: „Mamka, nerob tie veci, ja sa o teba bojím. Pani katechéta vravela, že je to nebezpečné.“ Ja som mu odpovedala: „Neboj sa, neboj sa, mám všetko pod kontrolou.“ O všetkom, čo som robila, som bola presvedčená, že robím dobre, a predsa pokoj neprichádzal. Pridružili sa aj rodinné i finančné problémy. Hlavne som si namýšľala, že všetko zvládnem a neprestajne som si opakovala formulky z kníh o pozitívnom myslení. Ale nepomáhalo to. Pridružili aj zdravotné problémy. Po psychickej stránke som letela šialenou rýchlosťou „z kopca.“ Pochopila som, že sama tú situáciu nezvládnem. Pri jednej návšteve lekárky som sa zosypala a s plačom som jej povedala, aké ma opantalo zúfalstvo, úzkosť a nepokoj.

Naša pani doktorka je taká dobrá, že keď ju chorý uvidí, v tej chvíli od neho polovica choroby utečie. Veľmi dobre mi poradila. Povedala mi: „Vierka, mám manžela, štyri deti, pochovala som rodičov i brata, denne ošetrím množstvo ľudí. Keby som to všetko robila bez Boha v srdci, nezvládla by som to. A preto: najprv Boh a potom všetko ostatné.“

Keď som od nej odchádzala, tá veta mi neustále víťala v hlave: „Najprv Boh a potom všetko ostatné.“ Začala som nad sebou uvažovať a položila som si otázku: „Na ktorom mieste v tvojom živote je Boh?“ A bol ďaleko, veľmi ďaleko.

Poodhalený závoj

Napriek tomu, že som pred ním utekala, cítila som, že On je v mojom trápení posledná nádej. Chcela som to urýchlene vsunúť na prvé miesto, ako mi radila pani doktorka. Ale ako? Kúpila som si obrázky Ježišovo a Máriino Srdce a začala som sa úpenlivo modliť a prosiť Boha, aby ma prijal pod svoju ochranu. Nepokoj sa však stále zväčšoval. Chodila som sama na prechádzky, aby som sa mohla vyplakať a modliť k Ježišovi a Márii. Nechcela som, aby deti alebo manžel vedeli, čo sa so mnou deje. Neskôr so mnou chodila na večerné stretnutia s Ježišom aj moja staršia sestra. V tej chvíli mi nikto nebol taký blízky. Cítila som, že aj ona prežila svoje veľké trápenie, preto mi bola taká blízka. Až neskôr som pochopila, že naše vlastné trápenie je potrebné na to, aby sme vedeli pochopiť trápenie iných.

Na Veľký piatok sme išli s manželom do kostola. Slzy mi začali tiecť dolu tvárou a vtedy som pochopila, že Veľká noc - to nie je len šunka, klobása a šibačka, ale aj čosi úplne iné. V tej chvíli, akoby mi niekto poodhalil závoj a ja som vedela, v čom spočíva tajomstvo Veľkej noci.

No napriek tomu, že som sa modlila a prosila Pána Boha o pomoc, moje zúfalstvo sa neustále prehlbovalo. Po Veľkej noci som sa dostala do takého stavu, že som prestala komunikovať s manželom aj s deťmi. Cítila som absolútnu opustenosť a stratila som zmysel života. Mala som pocit, že Boh, moja posledná nádej, ma opustil. Manžel prišiel ku mne a vravel: „Ži, alebo

umieraj, ale rob niečo, nemôžeš predsa do konca života sedieť a pozerat' sa na jedno miesto.“ Cítil sa hrozne, ale nevedel, ako mi má pomôcť.

Musíš žiť

Týždeň po Veľkej noci, v sobotu, deti odišli k babke. Ľahla som si, ale spánok neprichádzal. Radšej som si odišla ľahnúť do detskej izby, aby som svojím prehadzovaním sa na posteli nezobudila manžela. Keď som si ľahla, mala som pocit, akoby mi celý hrudník, hlavu a ruky niekto obložil ľadom. Slzy mi tiekli po tvári, plakala som a začala som prosiť Pána Boha, aby ma prijal k sebe. Mala som pocit, že pomaly odchádzam a asi sa už z tejto cesty nevrátim. V duchu som sa lúčila s deťmi, s manželom a s celou svojou rodinou a prosila som ich o odpustenie. Celý čas, čo som ležala, som neustále opakovala: „Pane Bože, pomôž mi!“

Po chvíli som opäť začala prosiť: „Pane Bože, dal si mi život, tak mi ho aj zober, ja už ďalej nevládzem.“ V tej chvíli som sa nebála smrti. Vedela som, že by bola pre mňa vykúpením. Keď som prekročila určitú hranicu a odovzdala som sa do Božích rúk, počula som slová: „Tvoj čas ešte neprišiel.“

Začala som sa obzerat' po izbe a hľadala som, odkiaľ tie slová prichádzajú, ale nevidela som nič - iba tmu. Myslela som si, že som sa zbláznila. Znova hlas: „Tvoj čas ešte neprišiel. Musíš žiť. Tvoju pomoc potrebuje veľa ľudí.“ Vtedy som vo svojom vnútri pocítila, že je to hlas môjho Záchrancu. Lenže v tej chvíli sa mi zdalo, že pomoc už prišla neskoro, a preto som odpovedala: „Pane Bože, nevidíš, v akom som položení? Veď som úplne na dne, nevládzem pohnúť ani malíčkom, ako môžem niekomu pomôcť, keď sama sebe nedokážem?“

Chcem, chcem!

Hlas ma prosil: „Neodmietaj ma, tak dlho si ma hľadala, teraz som tu, nevzdávaj sa! Kráčala si životom ako cez džungľu, sama si si presekávala cestu a teraz som tu, aby som ti pomohol. Nemusíš urobiť nič, stačí iba povedať - chcem.“

Ja som stále opakovala, že nevládzem a že to nemá zmysel, pretože mňa už nik nezachráni. Neverila som. Na jednej strane som si myslela, že som pomätená, na druhej strane som úplne jasne myšlienkami komunikovala s niekým, koho som nevidela. Bolo to na zbláznenie.

Ten hlas bol veľmi milý a stále ma prosil, aby som prijala jeho pomoc. Cítila som, že mu na mne veľmi záleží. Tak veľmi sa o mňa bál. Ja som nevedela, pred čím ma chce uchrániť. Pochopila som, až keď som počula temné hlasy: „Nechaj ju, ona je už naša!“ Predtým som si myslela, že horšie byť nemôže, ale verte, že áno. Až vtedy mi došlo, že Božie milosrdenstvo chce zachrániť moju dušu od večného zatratenia. Zo všetkých síl vo svojom vnútri som začala kričať: „Chcem! Chcem! Bože, prosím, pomôž mi! Chcem žiť, dokážem Ti, že som hodná toho daru, ktorý mi ponúkaš! Dokážem Ti, že si ku mne neprišiel zbytočne a urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som pomohla ľuďom, ako si to praješ.“

Nový život

Hlasy temna sa s nepokojným vzdychom vytratili. O chvíľu som pocítila, ako v mojej hrudi všetko praská, všetko sa rúca, ľady sa topia, ako vo mne nastáva „zemetrasenie“. Všetka zloba, všetky hriechy, všetko zúfalstvo padlo. A ja som pocítila prílev tepla od nôh až po temeno hlavy. Bola som oslobodená. Začala som plakať, ale teraz to boli slzy radosti a vďaky. Cítila som, že sa musím vyspovedať, a to hneď.

Bola nedeľa Božieho milosrdenstva. Všetko som porozprávala pánovi kaplánovi. Spoved' trvala dve a pol hodiny. Keď som vyšla z kostola, usmievala som sa. Mala som pocit, že mi narástli krídla. Cítila som, že ma nikto a nič nemôže ohroziť, bola som pod ochranou Pána. Cítila som silu jeho lásky a pochopila som, že ani tá najposlednejšia duša na svete mu nie je ľahostajná. Manžel ma čakal pred kostolom a bol nesmierne šťastný, keď ma videl s úsmevom na tvári. Ja som vedela, že nás čaká nový život.

Boh je nekonečne milosrdný a jeho milosrdenstvo je bez hraníc...!

Viera, Prešov

Moje drahé deti! Veľmi sa teším, že ste vstúpili do môjho Srdca!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 7. augusta 1994

Tajomstvo môjho šťastia

O nejaký čas na list, ako sa vyvíja jej život, nám Vierka napísala:

Vážená redakcia M ROSY, vážený pán šéfredaktor!

V liste, ktorý som od Vás dostala, ste ma prosili, aby som Vám napísala, ako sa zmenil môj život po obrátení (Hlas Záchrancu).

Prvý rok po obrátení som sa cítila ako pod mikroskopom. Ľudia vraveli - dva-tri mesiace, a prejde ju to. Sledovali ma v rodine aj na pracovisku. Zrazu som videla svet z iného pohľadu. Bola som šťastná, a zároveň osamelá a nepochopená. Vtedy som ešte nechodila do spoločenstva. Ale Boh bol pri mne tak blízko ako nikdy predtým. Bez neho by som to nevydržala. Veľa som sa modlila. Na všetky otázky som dostávala odpoveď. Mala som pocit, akoby ma Pán Ježiš viedol za ruku. V tých chvíľach mi znova bola oporou pani doktorka.

Všade, kde sa len dalo, som hovorila o tom, aký je Boh úžasný. Mala som čo robiť, aby som sa udržala pri zemi. Každému by som priala zažiť takú radosť. Začala som písať básne, kresliť obrazy, skladať piesne. Chcela som vykričať celému svetu: „Ja verím!“

Po roku a pol mi priatelia vraveli, že sa o mňa veľmi báli, lebo som sa vlastne zmenila zo dňa na deň. Ja som im odpovedala, že to bol šok aj pre mňa. Pán Ježiš ma zmenil a mení aj ľudí okolo mňa. Moja vedúca, ktorá tvrdí, že je neveriaca, sa mi priznala, že by nemohla zaspať, keby neurobila deťom krížik na dobrú noc. Taktiež povedala, že začína pripúšťať existenciu niečoho medzi nebom a zemou. Vraj na ňu nenásilne prenášam čosi pozitívne a príjemné.

Ďalšia moja známa, neveriaca, sa ma spýtala: „Ako milovať Ježiša?“ A dodala: „Možno raz budem taká veriaca, že mi aj ty budeš závidieť.“ No nie je to úžasné? Som jednoducho šťastná. Ľudia okolo mňa pochopili, že láska k Bohu nebola pre mňa chvíľkovou záležitosťou. Problémy zostali, ale s Ježišom a Pannou Máriou sa mi zdá všetko krásne. Cítim, že som milované Božie dieťa a v tom je tajomstvo môjho šťastia.

Prvé vážne rozhodnutie po mojom obrátení bolo zosobašiť sa v kostole. Problém bol v tom, že manžel stratil obrúčku pred trinástimi rokmi. Čo teraz? Treba kúpiť novú! Ale kde vziať peniaze? Zhodli sme sa na tom, že kúpime nejakú obyčajnú, nie zlatú. Tri dni nato, ako ma manžel „oficiálne“ požiadal o ruku, našla som v útrobach hracej skrinky stratenú zlatú obrúčku! Dlhých trinásť rokov ju Matka Božia strážila a vydala ju až vtedy, keď sme sa slobodne a dobrovoľne rozhodli spečatiť našu lásku pred Bohom.

Keď sme oznámili našim známym, že budeme mať svadbu v kostole, niektorí sa na nás pozerali, či sme v poriadku, pretože náš vzťah predtým vyzeral, ako keby bol pred rozvodom a nie pred sobášom. Povedali sme si - máme sa radi. Nechceme stratiť jeden druhého. Zamotali sme sa do problémov, ktoré nás od seba vzdďaľovali. Ale napriek tomu sme cítili, že máme žiť jeden pre druhého a spolu pre deti. Verím, že Ježiš na príhovor nebeskej Matky zachránil našu rodinu.

Vďaka Ti, Ježiš, za to, že si všetky urážky, bolesti a sklamania, ktoré sme si navzájom s manželom spôsobili, utopil vo svojej nekonečnej láske. Vďaka Ti za to, že si nám dal silu, aby sme si odpustili a začali odznova. Vďaka!

Svadba bola tichá a skromná. Zúčastnili sa na nej naši rodičia, svedkovia a, samozrejme, naše tri deti. Všetci sme boli veľmi šťastní a ja som mala pocit, že sa s nami teší celé nebo.

Pán je nekonečne dobrotivý a miluje nás.

Moje vyznanie:

Bože, milujem Ťa!

Chcem Ti ďakovať, že si prebudil lásku v mojom srdci k manželovi, k deťom, k životu a k Tebe. Prijmi, Pane, moju nedokonalú, úbohú, ľudskú lásku.

Darujem Ti ju zo srdca.

Pane, tak veľmi po Tebe túžim!

Uvedomujem si, že nie som hodná Tvojich darov, ale vzhliadni na mňa milosrdným okom a zľutuj sa nado mnou.

Ukáž mi, Bože, cestu k Tebe, ku svetlu.

Daruj mi svoju lásku. Chcela by som ju uložiť hlboko do svojho srdca a chrániť si ju ako vzácnu perlu.

Viem, že tá vzácna perla celé moje srdce a celú moju bytosť prežiarí láskou a naplní pokojom.

Nauč ma, Bože, milovať Ťa najčistejšou láskou.

Ó, Bože, sladký Bože, moja nedokonalosť sa skláňa pred Tvojou dokonalosťou.

Slová, hľadám slová..., ale slová nestačia.

Tíško, iba tíško, aby som nenarušila túto vzácnu chvíľu, sa naplňa moje srdce vďačnosťou.

Vierka, Prešov

Moje drahé deti! Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. augusta 1995

Ježiš ma vypočul

Najskôr Vás všetkých čo najsrdečnejšie pozdravujeme. (Už sme Vám písali - malý Tonko nakreslil obrázok a ja som Vám napísala svedectvo, ako mi pomohla Panna Mária v mnohých prípadoch priam zázračne, ale najviac, keď mi pomohla zbaviť sa alkoholu, čo trvá doteraz. Bohu vďaka!)

Teraz píšem z toho istého dôvodu: chcem svedčiť o láske, добрote Pána Ježiša, ako mu na každom jednom z nás naozaj záleží. A keď prosíme vrúcne, naozaj dostaneme, čo potrebujeme, niekto skôr, niekto neskôr. Neoklame nikoho, ak je to pre naše dobro.

Takže Panna Mária mi pomohla zbaviť sa alkoholu. Doteraz som nevypila ani kvapku, dokonca sa mi protiví (už aspoň tri roky).

A teraz k druhému svedectvu. Zase mala na tom zásluhu aj moja mamička - Helena Debnárová. (Aj o nej som Vám už písala, ako mi vymodlila tieto dary. Teraz mala 70 rokov a veľa si vytrpela.) Ona i brat s rodinou ma vzali aj s malým Tonkom na Obnovu v Duchu Svätom do Žiliny (1. 7. 1999 - 4. 7. 1999). Boli s nami ešte 2 rodiny - bratovi priatelia. Priznám sa, trochu som sa toho bála, lebo od nás je to dosť ďaleko a nemali sme ani ubytovanie. To sa potom tiež našlo, skrátka, Ježiško sa postaral o všetko. Boli tam všelijaké charismatické skupiny, ale nakoniec nás liečil sám Pán Ježiš v podobe Oltárnej sviatosti. Naozaj sa tam diali zázraky a veľa ľudí sa vyliečilo z rôznych chorôb. Ja som prosila najmä o silu prestať fajčiť - čo sa aj stalo! Pán Ježiš ma vypočul a ja, čo som sa dovtedy pokúšala mnohokrát prestať, teraz vyhlasujem pred všetkými, že jedine s jeho pomocou som dokázala odvtedy si nezapáliť ani jednu jedinou cigaretu. Budem mu zato do smrti povďačná. Vďaka Ježišovi, Panne Márii, nášmu Otcovi a Duchu Svätému, ktorý nám teraz zasa veľmi pomáha vybrať si správnu životnú cestu. Povďační sme aj nášmu bratovi Rudkovi Tomovi z Malej Lehoty, ktorý s nami doslova preberá každé slovo zo Svätého písma a vysvetľuje nám ho v Banskej Bystrici tak, že odtiaľ odchádzame vždy naplnení Duchom Svätým. Aleluja, aleluja, spievajme, radujme sa a ďakujme za všetko, čo dostávame každý Boží deň. Vďaka Ti, Otče, Pán Ježiš, Duch Svätý, Panna Mária a všetkým, ktorí za nás orodujú alebo nám pomáhajú svojimi modlitbami. Veľmi som sa rozpisala, ale na opísanie tej radosti, ktorú cítim, keď mám

Pána Ježiša v srdci, by mi nestačil ani celý zošit. Vďaka, Bože!

Chcela som týmto len osloviť tých, ktorí ešte stále neveria alebo váhajú. Áno, môžem sama z vlastnej skúsenosti potvrdiť, že sa oplatí žiť s Pánom Ježišom a jeho Matkou (a určite aj zomrieť). Vďaka Ti, Ježišu, za všetko a za všetkých, ktorým si pomohol a ešte pomôžeš. Stačí zo srdca

poprosiť a hlavne - bezvýhradne veriť (aj keď sa to vždy nedarí tak, ako by sme chceli). Všetkým zo srdca želá všetko najlepšie Mária, malý Tonko, oco, starká - celá rodina a všetci ostatní Vaši čitatelia.

Mária Oslancová, Orovnica

Moje drahé deti! Vyhl'adávajte ticho, aby sa vo vás mohol znovu narodiť Duch Kristov.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júna 1994

Istota bez poistky

Ja a môj priateľ vchádzame do Levoče. Dnes a zajtra je tu púť a my sa tešíme, že bude sprevádzaná veľkou Božou prítomnosťou. Obaja sedíme v aute a mlčky sa oddávame svojim myšlienkam. Bohuž asi o svojom novom živote v Žakovciach a ja, pozerajúc na mnohé tváre okoloidúcich, o tom, prečo sme poniektorí ustráchaní a smutní. Prečo?

Neistota je časťou strachu, jeho prameň. V nedávnej minulosti nám vtedajšie politické zoskupenie dávalo hmotné istoty. Istota v práci, istota mať úspory v bankách, istota v zdravotnej starostlivosti a poistenia a istota nášho dôchodku. Ale toto všetko bolo na úkor inej, a to podstatnej istoty. Systematicky, aj za cenu krviprelievania, nám ju brali. Táto istota je viera v Boha, viera v jeho lásku a konanie v znamení tejto lásky. Mnohí pod tlakom hrubého násillia opustili túto istotu. Stali sa otrokmi hmotnej istoty.

Nastala zmena. Sloboda a demokracia. Ale tieto dve slovíčka znamenajú samostatnosť a vlastnú zodpovednosť. Nastáva problém. Hľadali sme všetci, niektorí so skúsenosťou a bážňou pred Bohom, hlavne tí, čo vytrvali, a ostatní so strachom o možnú stratu istoty. Väčšina zvíťazila.

Poniektorí začali žiť z nás a nie pre nás. Ekonomiku zruinovali. Naše hmotné istoty sa stratili. Zneisteli sme. Dostavil sa strach, sprevádzaný hnevom. Niet hmotnej istoty a Božiu istotu nám „iní“ odohnali.

Alkohol, istota hriechu

Stojíme na levočskom námestí, prezerajúc si krásne starobylé stavby. Mám tu určité povinnosti, a tak s „pomocníkom“ ostávame pod Mariánskou horou. Tam sa odohráva hlavný dej, ktorý tu prebieha.

Veľmi nám imponuje dobrá organizácia, dobrá spolupráca miestnej polície so štátnou. Očakáva sa až 500 000 ľudí. Centrum mesta je pre dopravu uzavreté. Starší a zdravotne menej spôsobilí pútnici majú možnosť na horu sa vyviezť autami rôznych miestnych organizácií spred levočskej rímskokatolíckej fary. Úslužnosť a príjemné úsmevy osôb zákona i šoférov nie sú narušené výstrelkami prebiehajúceho trhu na námestí. To vám dáva dobrý pocit a túžbu dostať sa hore.

Prezeráme si aj trh. Predávajú tu rôzne odevy módného trendu, hračky, cukrovinky, rôzne opekané údeniny a alkohol. Je nám smutno, vidiac, ako si niektorí pletú pravý význam púte. A alkohol je i tu problém. Všetko toto je sprevádzané hitmi teenagerov, prepletené cigánskou muzikou. Radšej by sme počúvali túto hudbu, ale aktérom občas noty uletia, lebo sú podgurážení „ohnivou vodou“. Ostatní tiež, čím viac alkoholu majú v sebe, tým viac sú ich reči povolnejšie a arogantnejšie. Koľko hriechu na jazyku! Títo hľadajú iný význam púte. Nadobúdam pocit, akoby som zapadal do močiara a dusil sa pod návalom vln opustenej morálky a žiadnej úcty k Bohu. Nie je dobré ostať tu.

Zrazu počuť spev, zrejme ešte dosť vzdialenej procesie. Hluk, ktorý prevláda, tichne s približujúcimi sa krokmi. Pozerám do tváří. Bezstarostné úsmevy miznú, hriešnici tichnu a opití sa začínajú vzd'alovať. V očiach vidieť zdesenie...

Nás a mnohých s nami zaplavuje radosť. Skupinu vedú priatelia kapucíni z Hriňovej. Pod ich taktovkou spieva skupina mladých ľudí piesne, vraviace o prítomnosti Ježišovej. Tie tváre sa usmievajú a oči láskavo pozerajú na prítomných. Presne si nachádzajú miesto v každom kúte

námestia a pozornosť každého, kto tu stojí. Zlé pocity sa vyparili. Krása chorálu sa vznáša nad nami ako výkričník. Hádam každému sa otvára svedomie...

Úraz hmoty. Vyplácanie jej poistky...

Dnes ma môj anjel strážca zaviedol do priepasti pekla. Je to miesto ohromných múk, jeho plocha je veľmi veľká. Druhy múk, ktoré som videla, sú tieto:

Prvá muka, ktorá robí peklo peklom, je strata Boha. Druhá: neprestávajúce výčitky svedomia. Tretia: tento osud sa nikdy nemení. Štvrtá: oheň, ktorý prenikne dušou bez toho, aby ju zničil. Je to čisto duchovný oheň, zapálený Božím hnevom. Piata: stála temnota a hrozný zápach. Hoci je tma, diabli a zatratené duše sa vidia, pozorujú všeko zlo nielen druhých, ale i svoje. Šiesta: trvalé spoločenstvo so satanom. Siedma: hrozné zúfalstvo, nenávisť voči Bohu, bohorúhanie, preklínanie a potupovanie. To sú muky, ktoré prežívajú všetci zatratení spoločne. To však nie je koniec. Sú ešte zvláštne muky, a to muky zmyslov. Čím viac jednotlivec hreší, tým bude hroznejšie potrestaný. Sú v tom hrozné priepasti mučení, kde sa jedna muka od druhej odlišuje. Hriešnik má vedieť, že bude celú večnosť mučený tým zmyslovým orgánom, ktorým zhrešil. Píšem o tom na Boží príkaz, aby sa nijaká duša nemohla vyhovárať, že peklo neexistuje, alebo že tam ešte nikto nebol, preto nik nevie, ako to tam vyzerá.

Ja, sestra Faustína, som na príkaz Boží bola v priepasti pekla, aby som dušiam oznámila a dokázala, že peklo existuje. Satani voči mne prejavili veľkú nenávisť, ale na príkaz Boží ma museli poslúchať. To, čo som napísala, je iba skromný tieň skutočnosti, ktoré som videla. Jedno však môžem potvrdiť: sú tam väčšinou duše, ktoré v peklo neverili.

Mária Faustína Kowalská

Aká je veľkosť Božieho milosrdenstva. Vo chvíľach váhania nám posiela svedectvo prostredníctvom svojej služobnice. Pravdou a lúcom lásky nás volá.

Nikto nesmie mať strach prísť ku mne ani vtedy, ak by jeho hriechy boli tými najzvrhlejšími. Som štedrejší k hriešnikom ako k spravodlivým, pretože práve kvôli nim som na túto zem prišiel.

(Kristove slová, adresované sestre Faustíne)

Kde hľadať Otcovo poistné? Konečne sa stmieva a moja povinnosť sa končí. Zbavujem sa zbytočnej záťaže, odkladajúc ju do auta a s určitou úľavou sa vydávam na Mariánsku horu. Bohuš tam už je.

Je tma a tak, svetiac baterkou, kráčam zástupom iných na Boží kopec. Hľadám priateľov zo Žakoviec. Teraz na vrchu sa modlia sv. ruženec. Sú tu ľudia z tejto obce, ktorí sú pod ochranou Božích krídel, cez brata, kňaza Mariána Kuffu. Tento človek sa oprel o reálnu Ježišovu prítomnosť. Má vieru podporovanú Otcovou múdrosťou. Plaví sa vo svojom člnu na rozbúrenom mori hriechu, aby sieťami nášho Učiteľa zachránil tých, čo sa tam topia. Prijal a prichýlil tých, čo prekračovali zákon, bezdomovcov, deti z detských domovov a chorých.

- Štefan, nechceš ísť na spoveď? - zaskočí ma otázka priateľky. - Nuž..., - sadám si a tvár si vkladám do dlaní. Akosi som o tom neuvažoval, a priznám sa, nie som veľmi pripravený. Mám čas, a tak sa zhováram vo svojom vnútri a pripravujem na sviatosť zmierenia...

Je sv. omša. Práve som prijal sväté prijímanie. Obeta tela Ježiša vo mne horí. Koncert Božieho spevu mi vyhráva. Iste nielen mne. Mám strach, neistotu a hreším? Hej! Som slabý a krehký jedinec, ale s bážňou pred Bohom to viem oľutovať a priznať. Srdcom.

Pridám sa k člnu Mariána a jemu podobných. More je široké a zlo uväznené v ňom mnohopočetné. Ale keď Boh stojí pri nás, kto je proti nám? Zostúpi na nás jeho dar a to je Duch Svätý, prameň sily a lásky...

Budem platiť poistné skutkami lásky tohto prameňa...

- - -

- Bolo to večer, keď som bol v Lanze. Zdalo sa mi, že som na nejakej výšine. Za sebou i po

obidvoch stranách som videl rovinu, akoby pobrežie oceánu. Zrazu zaznela nádherná hudba, akoby z tisícov nástrojov. K hudbe sa pripájali nádherné chórové spevy. Melódiu a harmóniu ľudské predstavy neobsiahnu...

- Si na mieste blaženosti, kde je len radosť a šťastie - vraví Savio.

- Je to azda odmena pre spravodlivých?

- Ó, nie, tu sme na mieste, kde ešte nie je večné šťastie, tu je ešte len šťastie pozemské, ale Božou všemohúcnosťou mnoho ráz zväčšené.

Nijaké ľudské oko nie je vstave hľadiť na večné šťastie. Radosti neba nijaký smrteľník nepochopí, pokiaľ žije. Potechou je Boh, a tým je povedané všetko.

(rozhovor Dona Bosca vo videní so zomrelým Dominikom Saviom)

- - -

... a budeš počuť Božiu operu a tvoja časnosť sa stane súčasťou večnosti. Istota z tohto sveta je narušiteľná, a preto istotu mám v Stvoriteľovi.

Štefan

Moje drahé deti! Chcem vo vás v mene Toho, ktorý svojou láskou premohol smrť, pozdraviť, a teším sa, že môžem byť s vami.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. apríla 1994

Príbeh bosonohého pútnika

Volám sa Pavol Zubko, ale mohol by som sa volať aj - mánotratný syn. Som príkladom toho, že dar viery nie je žiadne privilegium. Nie je to niečo, čo sa dáva na celý život.

Od malička ma viedli moji rodičia k Bohu. Neskôr som ministroval v kostole, a keď sa vrátili v roku 1968 naši gréckokatolícki kňazi, aj v cerkvi. Pri pasení kráv som rozprával svojim rovesníkom o Bohu, učil som ich, čo je nebo, peklo, očistec. S jedným z kamarátov sme sa za pokutu šľahali žihľavou po tvári. Pod posteľnú plachtu som si dával kamienky a v zime som spal v nevykúrených miestnostiach, iba pod dekou, až kým na to neprišli rodičia. Ich túžbou bolo mať zo mňa kňaza. Ja som však bol proti, hlavne môj prospech, a tak som po skončení ZDŠ-ky odišiel na učňovku vyučiť sa za predavača. Tento vek je pre mladých ľudí veľmi nebezpečný. Pomaly som sa vzdaloval nielen svojim, ale aj nebeským rodičom. S kamarátom, s ktorým som sa niekedy šľahal žihľavou, som teraz chodil namiesto do cerkvi na rôzne túry a výlety. Neskôr som trávil nedele ako poľovník na poľovačkách. Ak sa rodičom podarilo dostať ma do cerkvi (otec bol kurátor, matka kantorka), prestál som to medzi dverami alebo za cerkvou, ako to vidím u mladých aj dnes. Istý obrat nastal, keď som sa ako 26-ročný oženil.

Začal som chodiť do cerkvi nielen v nedeľu, ale aj cez sviatky. Dvakrát do roka som šiel na spoveď a sväté prijímanie. Žil som tak, ako mnohí moji bratia a sestry. Ako kresťan roku 2000.

Neviem, po koľkých rokoch sa vrátil k svojmu otcovi mánotratný syn z podobenstva, ale mne to trvalo 22 rokov. Kamarát, s ktorým sme sa šľahali žihľavou, sa ešte stále nevrátil. Vrátil som sa - ako sa hovorí - o päť minút dvanásť, práve na 5. výročie zjavení našej nebeskej Matky v Litmanovej v auguste 1995, keď odovzdala dievčatám svoje posledné posolstvo. Do Litmanovej ma vlastne dostala moja manželka s tým, aká je tam krásna príroda. To, čo som tam videl, ma veľmi oslovilo. Dodnes si pamätám slová, ktoré tam povedala Ivetka potom, keď odovzdala posledné posolstvo: „Panna Mária sa tu predstavila ako Nepoškvrnená Čistota a takto nazvala aj celú svoju misiu. A tak ja môžem chápať, že iba ľudia čistého srdca môžu uzrieť Boha. Totiž nestačí mne, ak ju vidím pred sebou. Pokiaľ ju nemám vo svojom srdci, stále to nestačí.“

Hneď o mesiac som tam cestoval sninským autobusom znova. Často odchádza zo Sniny do Litmanovej aj 5 autobusov a cestou zbierajú ľudí až po Hanušovce. Som veľmi vďačný Panne

Márii, že mi poslala do cesty takých fantastických ľudí. Od nich som počul prvýkrát o večeradle, a práve oni ma naučili modliť sa ho. Často som pri zasväcujúcej sa modlitbe k Panne Márii plakal. A nielen vtedy, ale aj na Zvire počas sv. liturgií či pri sv. ruženci. Pred rokom som preplakal na Božie milosrdenstvo celý ruženec. Bolo mi to trápne, lebo som už nemal do čoho smrkať. Domov som odchádzal z tejto hory vždy s veľkou radosťou v srdci, často som mal chuť hodiť sa na zem a od samej radosti sa zgúľať až dolu. (Ved' aj tak vyzerám ako súdok.) Ďalšiu radosť som zažil, keď som sa zvitál doma s rodinou. Často som od manželky počul, že v určitom čase mala pocit, akoby sa bola práve narodila. Hovorí, že to bol zvláštny stav, keď sa asi 30 minút cítila veľmi dobre a nič ju nebolelo. Raz, keď som prišiel domov, mi matka hovorí: „Bolo práve pol druhej, práve som sa zberala do cerkvi na ruženec, keď náš otec si začal na posteli nôtiť pieseň Ó, Isuse, Bože náš.“ A ja hovorím: „V tom čase, okolo pol druhej, som bol v chalúpke...“ Na tom, že môj otec si vyspevoval, by nebolo nič zvláštne, keby nebol po mozgovej príhode. Odumrela mu celá pravá strana tela a spôsobila, že ani nerozprával. Niekedy sa aj snažil, ale obyčajne z toho bola iba nezrozumiteľná látanina.

Hovorí sa, že koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje. Je to naozaj tak, lebo len čo prišiel do nášho domu kríž v podobe otcovej choroby, hneď bolo po problémoch. Už sme sa nehádali, kto akým podielom má prispievať na chod domácnosti. Zanedlho po otcovi dostala mozgovú príhodu aj matka a ich hlavným problémom bolo, aby boli najedení a zaopatrení. Najprv nechala prácu manželka. Keď však už po týždni schudla 2 kg, vymenili sme sa a z práce som zostal doma ja. Ja som však na rozdiel od manželky ešte pribral. Pohotovostná služba môj hlas v telefóne poznala už tak dobre, že som sa nemusel ani predstavovať. Náš obvodný lekár mi predpovedal, že to so mnou nedopadne dobre a že čoskoro sa zrútim aj ja. Lenže ako sa rok za rokom míňal, akosi nechápal, odkiaľ beriem silu. A keď otec po štyroch rokoch choroby zomrel, lekár mi hovorí: „Pali, to bola super starostlivosť. Bol to najťažší ležiaci pacient, akého som poznal.“ Nechápal, že to, že otec nemal žiadne preležaniny, nebola moja zásluha a dodnes ho o tom nedokážem presvedčiť. Tak to bolo aj v prípade, keď mu hnisala noha v kolennej časti. Nepomohli žiadne spreje, mastičky ani vodičky, ktoré mi predpísal. Keď som už otcovo nariekanie nemohol počúvať, strhol som mu obväz, ranu vyčistil litmanovskou vodou, obviazal, kľakol som si k posteli a pomodlil sa 3 x Otčenáš, Raduj sa a Sláva Otcu. Keď som skončil, pomaly sa utíšil aj otec, dostal peknú červenú farbu a hneď aj zaspal. O mesiac som to zopakoval a zase bol pokoj.

Bola to veľká škola môjho života. Po určitom čase som s poľovníctvom skončil úplne a v Litmanovej som si našiel nových priateľov. Keď som kráčal na Zvir v zime, s údivom som pozeral za chlapom, ktorý sa mi rýchlo vzdľaľoval, pričom kráčal po snehu bosý. Mal som veľkú chuť rozbehnúť sa za ním a spýtať sa ho, prečo to robí. Predstavte si, že moju nevyslovenú prosbu vypočula Panna Mária už o mesiac. Keď som totiž na Zvire stál na svojom „pláci“, už po prvej liturgii som si všimol, že vedľa mňa stojí ten bosý pán, o ktorom už viem, že sa volá Jozef. Keď som sa ho spýtal, prečo to robí, s úsmevom mi povedal - Kvôli nenarodeným deťom, ktoré si matky nechajú zobrat'. Zaujímavá bola aj moja prvá skúsenosť so snehom, lebo, ako iste tušíte, to, čo som nepredpokladal ani vo sne, sa stalo skutočnosťou. Panna Mária zasa vypočula moju prosbu a ja som na Zvir kráčal po snehu bosý.

A tak s každým novým zážitkom rástla aj moja dôvera k Ježišovi a Panne Márii. Prišli mi na myseľ Ježišove slová o horčičnom semienku, ako aj slová Panny Márie: „Ja som ešte nikomu neublížila, len pomohla.“ A keď sa teraz mňa ľudia pýtajú, prečo to robím, odpovedám - na úmysly Panny Márie.

Tu by som vlastne svoj príbeh mohol skončiť. Lenže začína sa iný, lebo viem, že Panna Mária má ešte so mnou svoje plány. Poslala mi do cesty veľa zaujímavých ľudí. Jedným z nich je aj pani Majzeľová zo Solí, ktorá sa uzdravila v Litmanovej, keď sa dotkla lavičky, na ktorej sedávala Panna Mária. Keď potom utekala dolu horou, počula hlas, ktorý jej hovoril: „Povedz každému, že som ťa ja uzdravila.“ A keď sa potom doma modlila v ich provizórnom chráme a ďakovala za uzdravenie, ten istý hlas jej povedal: „Toto je moje milované miesto, tu som si vyvolila chrám od vekov.“ A nato pani Majzeľová - Akože Ti ja postavím chrám, keď som taká

chudobná! A vtedy jej Panna Mária ukázala veľa ľudí, hlava na hlave, a hovorí: „Všetci títo ti pomôžu.“

Aj mňa to veľmi zaujalo. A aj keď nie som zo Soli, pomáham pri výstavbe chrámu (ktorý sa už naozaj stavia), aj pri získavaní prostriedkov na jeho ďalšiu výstavbu. Ak ste videli pri moste pod Zvirom pána v strednom veku zbierať peniaze na chrám v Soli, tak som to bol ja.

S pozdravom Váš stály čitateľ a čiteľ Panny Márie Pavol Zubko, Jastrabie

Moje drahé deti! Bolo by mi milé, keby ste sa v tento mesiac zvlášť snažili stať sa deťmi...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. decembra 1993

Barborka

Vážená redakcia!

Nedávno sa mi dostal do rúk Váš časopis M ROSA. Bola som milo prekvapená, že také „niečo“ existuje, a zároveň ma zarmútilo, že som o ňom nevedela skôr. Chcela by som si M ROSU predplatiť a stať sa stálou čitateľkou.

Zároveň sa chcem podeliť o svoju skúsenosť s Bohom.

Písal sa 30. október 1998. V ten deň sa mi narodila dcérka, ktorá prišla na svet o osem týždňov skôr, ako bol určený termín pôrodu. Vážila len 1650 g. Jej zdravotný stav nebol najlepší a lekári nám nedávali veľkú nádej. Potrebovala maximálnu zdravotnú starostlivosť a lepšie vybavený inkubátor a tak nás previezli do prešovskej nemocnice.

Netušila som, čo ma tam čaká. V cudzom prostredí človeku dobre padne, keď má pri sebe blízkeho priateľa, s ktorým sa môže podeliť o svoje starosti. Ja som však bola sama. Hodiny a noci čakania trvali nekonečne dlho. Cítila som bezmocnosť. Počas dvoch týždňov som chodievala do nemocničnej kaplnky na sv. omšu a s ružencom v ruke som prosila Pannu Máriu o pomoc. Bol piatok, keď mi lekárka oznámila: „Vaša dcérka je v kritickom stave, robíme čo je v našich silách, nemôžeme však nič zaručiť.“ V duchu sa pýtam: „Bože, prečo? Prečo práve ona musí zomrieť?“ Na túto otázku mi dal odpoveď duchovný otec, s ktorým som sa pravidelne stretávala na bohoslužbách a sv. spovedi. Povedal: „Nebud' zúfalá, Ježiš vie o tvojom utrpení, vie aj to, čo prežívaš. Nechce ti ublížiť.“

Pokús sa prijať tento kríž s láskou.“ Po sv. spovedi som odišla do svojej nemocničnej izby a rozjímala som: „Pane, Ty najlepšie vieš, čo je pre mňa dobré. Dôverujem Tvojmu Srdcu, všetko od Teba prijmem, len o jedno Ťa prosím, daj mi silu, aby som splnila to, o čo ma žiadaš. Nevie, čo sa stane v tento deň, ale som si istá, že to nebude nič zlé, lebo Ty si stále pri mne.“

Keď som nemohla ísť na sv. ruženec do kaplnky, tak som sa ho pri prenose z rozhlasu modlila v izbe. Počas deviatich dní som sa modlila aj Deviatnik k Božskému Srdcu. Maličká Barborka sa postupom času zotavovala. V posledný, deviaty deň modlitby prišiel za mnou ošetrojúci lekár a oznámil mi: „Diet'a bude v poriadku, stav sa stabilizoval, z najhoršieho je vonku. Dostala sa z toho zázrakom!“ Barborka priberala na váhe a o pár dní sme odišli domov.

Radosť, akú som prežívala, keď ju o. Peter pár dní pred Vianocami krstil v chráme, sa nedá slovami opísať...

Ďakujem Ti, Bože, za milosť, ktorú si mi preukázal!

Renáta, Bardejov

Moje drahé deti! Chcela by som vám dať veľa mimoriadnych milostí v tomto čase...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. decembra 1993

Bola som zvedavá

Vážená redakcia!

Po prečítaní Vašej výzvy, uverejnenej v M ROSE č. 5/2000, som sa aj ja rozhodla napísať pár riadkov. Som matkou troch detí a do Litmanovej chodievam od 8. 12. 1991, keď som tam bola prvýkrát. Šla som vlastne viac zo zvedavosti, ale domov som prišla ako vymenená. Naša drahá nebeská Mamička mi dala pocítiť svoju prítomnosť na hore Zvir. Odvtedy som chodila na túto horu pravidelne, takmer každý mesiac. Každá návšteva znamenala pre mňa veľmi veľa. Dostala som tam veľa milostí, šťastia a síl do všedných dní. Otvorila som sa Ježišovi a nechala som sa k nemu viesť Máriou.

Môj manžel šiel občas so mnou do Litmanovej, no do kostola chodil nepravidelne a spovedal sa maximálne raz do roka. No 8. augusta 1993 nastal zlom. V ten deň sme na Zvire boli celá rodina a otec Polykarp zasvätil všetkých pútnikov Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. V posolstve z toho dňa Panna Mária okrem iného povedala: „Dnes cez Pána lásky a cez moje Nepoškvrnené Srdce prúdi more milostí pre vás.“ Po príchode domov sa manžel rozhodol ísť na sv. spoveď a odvtedy zmenil svoj život. Dnes mi je vzorom v duchovnom živote.

Okrem zázrakov v duchovnej oblasti som zažila i telesné uzdravenie. Pokúsim sa Vám ho stručne opísať. Dlhší čas, asi 5-6 mesiacov, som mala gynekologické problémy, ktoré súviseli s krvácaním. Vybrala som sa k lekárovi. Ten odobral vzorky a povedal, že je potrebná hormonálna liečba. Spýtal sa, či praktizovať antikoncepčné tabletky. Keďže je proti môjmu svedomiu užívať antikoncepciu, pokrútila som hlavou a povedala som, že ani nechcem tabletky užívať. Predpísal mi teda hormonálnu liečbu a po výsledky som mala prísť o 2 týždne. No aké bolo moje sklamanie, keď som zistila, že predpísané lieky boli vlastne najmodernejšie antikoncepčné tabletky, na čo ma však lekár vôbec neupozornil. Lieky som si v lekárni nevyzdvihla. Odovzdala som všetko do rúk Panny Márie. V nasledujúcom mesiaci, myslím, že to bolo v apríli 1997, sme opäť s mojou mamkou a bratom navštívili horu Zvir, v 1. nedeľu v mesiaci.

Keď sme už schádzali z hory dole, pri potoku som odrazu zacítila nádhernú vôňu. No moji blízki, ktorí boli vedľa mňa, necítili nič. Vtedy mi moja mamka hovorí: „Dnes si asi dostala nejakú veľkú milosť.“ A bola to pravda. Doma som zistila, že krvácanie prestalo. Od toho dňa mám s gynekologickými problémami pokoj. Ďakujem Pánu Bohu za uzdravenie a Panne Márii za jej príhovor. Ďakujem Bohu, že dovolil našej nebeskej Mamičke prísť aj k nám do Litmanovej. Ďakujem za jej duchovnú školu, za jej pomocnú ruku, za jej Nepoškvrnené Srdce, v ktorom nás ukrýva a chráni pred nástrahami zlého. To všetko, čo mi dali na návšteve na hore Zvir, sa nedá opísať. Chvála Ti, Pane Ježišu, vďaka Ti, Panna Mária!

Vaša stála čitateľka Anna

Moje drahé deti! Ani len neviete, ako potrebujem vaše modlitby a pôsty na obrátenie poblúdlých!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. júla 1993

Vít'azný pôst

V prvom rade Vás pozdravujem a zverujem Tej, ktorá je našou spoločnou Matkou a každé svoje dieťa chce priviesť ku Kristovi.

Tento môj príbeh som napísala už dávno, možno pred tromi, štyrmi rokmi s tým, že ho pošlem ako svedectvo. No odložila som ho s myšlienkou, že sa k nemu neskôr vrátim. Verím, že prosby a modlitby k Bohu zosilnievajú.

Syn, o ktorom chcem písať, chodil práve do 4. ročníka strednej školy v Bratislave a chystal sa maturovať. Býval v Bratislave a ja som mala podozrenie, že sa zdržuje v spoločnosti nie veľmi dobrých kamarátov. Zdržovali sa na „Mierku“ pri fontáne. Na byt chodil o polnoci, občas zaspal

i do školy. Mala som obavy, aby v tom nebol alkohol a drogy. Preto som si s ním otvorene pohovorila o kamarátoch a o mojich obavách. Uistil ma, že všetko je v poriadku a nemám sa prečo znepokojovať. Ale pohľad mladého človeka na život je predsa len iný ako pohľad bedlivého rodiča.

Blížili sa maturity a jeho študijné úsilie sa nezlepšilo. Znova chodil na „Mierko“ a vraj sa učil v parku. O kvalite takého štúdia som veľmi pochybovala. Cez akademický týždeň bol doma a videla som, že namiesto učenia číta román. Moje obavy rástli, ale aj moje prosby k Bohu. Zmaturoval na dvojky a to bol dôvod na oslavu. Po maturite mal nastúpiť do jedného podniku v Bratislave. Ten podnik si od rodičov vynútil podpis zmluvy, že ak ich dieťa nenastúpi na určitú dobu do pracovného pomeru, budú hrať celé štúdium.

Blížil sa nástup do práce a kamaráti sa dohodli, že to oslávia na chate niekde na Záhorí. I syn dostal náš súhlas s tým, že na Petra a Pavla bude doma. Sľub nedodrжал a neprišiel. Vybrali sme sa do Bratislavy, a môžem povedať, že s bolesťou a úzkosťou v srdci išli sme hľadať syna. V mieste bydliska nebol. Dozvedeli sme sa, že pred dvoma dňami zobral plecniak i spací vak a povedal, že doma spať nebude. Kde ho hľadať? Najlepšie bude, ak začneme na „Mierku“. A skutočne. Sedel na fontáne, okolo neho jeho priatelia. Na múriku karty a prázdne fľaše od vína. Päť či šesť kamarátov, ktorí tiež nespávali doma. Svoj majetok nosili so sebou v plecniakoch, spávali v parku pod holým nebom a to im dávalo pocit slobody. Cez čelo previazané šatky, hlava holá alebo dlhé vlasy zopnuté do chvosta a tzv. ničnerobenie. Nemôžem povedať, že by boli vulgárni. Nenakladali správne so svojou slobodou a myslím, že si ani jeden z nich neuvedomoval, akú budúcnosť si pripravuje takýmto postojom k životu. Ani náš syn si neuvedomoval, že toto je podhubie, ktoré nakoniec vyústi v krádežiach, násilnostiach, narkománii... Človek ani nevie domyslieť, kde sa to môže skončiť. Videla som, že je naviazaný na priateľov a nevymaní sa z ich vplyvu, ak sa nasilu nepretrhnú putá medzi nimi.

Domov neprišiel preto, že nemal peniaze na cestu. Vyzvali sme ho, aby išiel spolu s nami na byt a potom domov, ale odmietol. Chcel zostať s priateľmi. Domov s nami vraj nemôže ísť, lebo zajtra nastupuje do práce. Zmluva s podnikom je už uzavretá.

Keďže to nešlo dobrovoľne, šlo to nasilu. Manžel mu zbalil veci do plecniaka a doslova ho hnal k autu. Myslím, že to, čo nasledovalo, bolo osvietenie a dokonalá spolupráca s Duchom Svätým. To bol najrozhodujúcejší okamih jeho i nášho života. Zamierili sme do jeho podniku a pol hodiny pred ukončením pracovnej doby sme zrušili jeho pracovnú zmluvu s poznámkou „na žiadosť rodičov“. Cítila som, že bojujeme za záchranu svojho syna a tento boj treba dotiahnuť do konca. Aj keď bude nezamestnaný a budem ho musieť živiť, bude to lepšie, ako ho nechať v Bratislave medzi kamarátmi a prežívať úzkosti, či sa nedá na zlú cestu.

Doma sa s nami nerozprával, bol urazený a zrejme aj nazlostený, že sme manipulovali s jeho životom. Dávali sme mu najavo, že je naďalej naším synom, že ho máme radi a záleží nám na ňom. Bolo to bolestné a každý z nás bojoval svoj vnútorný boj. Trvalo to týždne. Situácia sa nemenila, a tak som sa rozhodla bojovať pôstom a modlitbou. Je to zbraň, ktorá vyháňa aj Zlého. Práve vtedy prišlo z Litmanovej posolstvo našej Matky, kde nás prosí, aby sme sa už konečne začali postiť. Túto prosbu som pokladala za výzvu adresovanú priamo mne osobne.

Bol práve prvý piatok. Prišla som domov z práce a na stole v kuchyni ma čakal lístok od syna. „Išiel som do sveta, neviem, kedy sa vrátim. Myslím to dobre.“ A podpis. Zovrelo mi srdce a povedala som Bohu, že ak chce odo mňa aj túto obeť, že mu ju z lásky prinesiem a vkladám všetko do jeho rúk i do rúk Matky Márie. Keďže som nevedela, kam môj syn išiel, prosila som Máriu, aby ho Ona sprevádzala na jeho ceste, chránila ho a priviedla domov. Prešla sobota plná úzkosti a prišla aj nedeľa. Prichádzali sme domov zo svätej omše a takmer súčasne s nami sa vracal aj náš stratený syn. „Mami, ocko, nehnevajte sa na mňa. Dva roky vás budem vo všetkom poslúchať“ - povedal nám po zvití sa. Dozvedeli sme sa, že bol znova v Bratislave. Zišiel sa so Stanom a celú noc sa rozprávali. Ozaj stretol toho najsprávnejšieho človeka. Stano je dobrý kresťan. Venoval sa mládežníckym stretnutiam, a práve takto ho spoznal aj náš syn. Niekedy si ani neuvedomujeme, aký dôležitý môže byť jeden rozhovor alebo stretnutie s človekom, ktorý stojí práve na križovatke.

Som presvedčená, že toto stretnutie zrežírovala Panna Mária a vypočula prosby ubolenej matky. Moje srdce jasalo nielen radosťou nad príchodom syna, ale i láskou a vďakou k Márii a Bohu. Vtedy som iba tušila, aký dôležitý boj medzi Dobrom a Zlom prebehol. Po dlhšom čase som sa dozvedela, že jeden chlapec z partie sa predávkoval drogou a zomrel, druhý odišiel do komunity Cenacolo v Medžugorí. Asi po mesiaci ponúkli synovi prácu, odkrútil si už aj vojenčinu. S radosťou môžem skonštatovať, že svoj sľub dodržal a dozrel v úprimného a zodpovedného človeka. Raz, keď som odkladala jeho bundu, našla som vo vrecku skrčený papierik a na ňom báseň písanú jeho rukou. Bola napísaná práve v tom období.

Preporod v parku

Keď si sám

a tuho lámeš dutú hlavu,

odhodíš ďaleko

povýšenú nudu a slávu

a keď sa ti bohémsky život

od srdca zhnusí

praštíš do vetra všetky baby

sex, alkohol a cigarety...

Potom si zmyslíš - som sám

som sám

som sám...

A zrazu pocítiš, že nie si sám!

Och, Bože, nie som sám!

Kto si? Čo si so mnou?

Bojím sa ťa!

Schovám sa, bo pred tebou som nahý,

tam v diaľke, láka ma ešte stratený obraz raja.

Toho raja, čo opustil som...

Ten môže ísť do zabudnutia,

to nebol raj, ale otročina!

Kto si? Čo voláš ma!

Som zvedavý a mám strach.

S bážňou ťa nasledujem

s otázkou na perách.

Kto si? Že vôbec o mňa stojíš?

Ty, čo sa za mňa ešte aj bojíš?

Kto si?

Kto si, že za mnou kráčaš

mojou púšťou bezbranný a bosý?

Reťaze na bedrách mi rinčia

sť a otrokov galeje.

Tie sú len na šatách,

no v duši, v srdci horšie sú...

Začínam veriť, že Ty ich zlomíš

a Tvoje ruky mocné sú.

Ty rozorveš aj tie moje na kríži.

Ešte Vám chcem poďakovať za každé číslo M ROSY, povzbudiť Vás vo Vašej práci. Veď iba kríž nesený s láskou je predzvest'ou vzkriesenia. Sem-tam sa nájde nejaký ten Šimon, ale väčšinou si ho nesie každý sám.

Tak, ako ho niesol Ježiš.

Pod ochranu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie Vás zveruje L., Nitra

Nech si Púdia berú vodu zo studničky, ja sama som ju požehnala.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. novembra 1990

Litmanovská voda

Vážená M ROSA!

V auguste pred šiestimi rokmi, nastúpila naša dcéra na vysokú školu, týždeň pred začatím školského roku. Ešte sa vyučovanie ani nezačalo, a nám prišiel telegram, že dcéra je v nemocnici na psychiatrii. Okamžite sme si sadli do auta a odišli za ňou. Chceli sme ju zobrať domov, lebo ju mali omámenú od liekov a nemohli sme uveriť, že sa niečo také mohlo stať, keď bola vždy zdravá, najzdravšia zo všetkých našich detí. Pod vplyvom liekov sa s nami ani nebrala domov, že jej je tam dobre. To nás zdesilo. Lekárka povedala, že by bola zlá lekárka, keby ju ani nevyšetrili a dala nám ju domov. Dohodli sme sa, že ju zoberieme o tri dni, t. j. v sobotu, a bude sa liečiť ambulantne.

Zobrali sme ju, dali nám lieky, ktoré sú do dnešného dňa uložené aj s lekárskou správou na bezpečnom mieste. K žiadnemu psychiatrovi sme viac s ňou nešli, iba ku školskému lekárovi, aby mala ospravedlnenku. Bola stále malátna, aj keď nebrala žiadne lieky. Vtedy manžel odbehol po litmanovskú vodu pre synovca aj neter. Postavila som jej ju do izby na stôl a kázala piť vždy, keď bude smädná. Trvalo to asi 3-4 dni, no jej stav sa nezlepšoval. Manžel odišiel s ňou na kontrolu k školskému lekárovi a ja som zostala doma. Šúpala som v záhrade kukuricu a modlila sa nahlas ruženec, tak že som namiesto každého zrníčka ruženca ukladala vedľa seba ošúpaný klások kukurice a pri ďalšom desiati som ich odkladala. Modlila som sa dvanásť ruženec, keď sa vrátili domov. Nešla som za nimi, až keď som sa domodlila. Bola som z dcéry veľmi sklamaná, lebo vyzerala ako kôпка nešťastia, a povedala mi, že školský lekár navrhol štúdium o rok odložiť. Vtedy mala vypitých 6 l vody. Pri pohľade na fľašu s vodou sa ma zmocnila nemohúcnosť a povedala som jej: „To nie je možné, aby Ti Panna Mária uprela rozum. Ved' som ju o nič iné nikdy neprosila, iba o čisté srdce a zdravý rozum pre každého.“ Bezmocná som odišla k svojej robote. Už som sa nevládala ani modliť. Ešte som sa ani dobre neusadila, keď prišla dcéra, prezlečená do pracovného, sadla si ku mne a začala šúpať kukuricu. Rozprávala sa so mnou, ako keby sa nikdy nič nestalo. Zo školy vymieškala viac ako týždeň. Všetko ľahko dobehla. Skúšky robievala v predtermíne. Každý rok mala viac ako tri mesiace prázdnin, cez ktoré nám pomáhala. Úspešne bola promovaná a pracuje na významnom mieste.

Priateľky mi povedali, že sa asi inak modlím ako ony, keď som dostala toľko milostí. Primäli ma k zamysleniu, ale neprišla som na nič, čím by som sa od nich odlišovala. Iba som sa utvrdila v tom, že nás Nepoškvrnená Čistota miluje takých, akí sme. Ctiteľka Panny Márie

Moje drahé deti! Chcem vás naučiť žiť pre lásku!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 3. apríla 1994

Moja náhradná mama

Ako sme Vám, milí priatelia, sľúbili, opäť sa vraciame do malého stanového „mestečka“ v zákutí hory Zvir. Opäť sa tu stretli tí „malí a jednoduchí“, o ktorých hovorila samotná Nepoškvrnená Čistota počas svojich zjavení. Opäť Vám z nich niekoľko predstavíme ako svedectvo, že Boh a Mária neopúšťajú svoje deti ani v tých najväčších problémoch.

Zdenko Komora (41 r.) sa narodil ako nemanželské dieťa.

Vychovávala ma babka - hovorí - a viedla ma k Bohu. Ako malý chlapec som chodieval miništrovať, až do svojich trinástich rokov. Potom už na mňa nestačila, ponachádzal som si

rôznych kamarátov, pri ktorých som sa dostal aj ku karate. Popri karate boli aj knihy s náukou zenbudhizmu, ktorý ma zaujal a odklonil od Boha. Karate ma vyšlo drahého. Pobil som sa s kamarátom, ktorého som tak nešťastne kopol, že som ho zabil. Nasledovalo väzenie, v ktorom som strávil 12 rokov. Po podmienenej prepustení zasa prišla stará partia, ten budhizmus stále vo mne bol, ale už vtedy mi viacerí hovorili - Zdeno, vráť sa k Bohu! Partia, kamaráti a krčmy však boli silnejšie. Dali sme sa do vykrádania chat. Raz, po jednom „záťahu“, sme nastúpili do vlaku, kde ma zatkol môj bývalý spolužiak, ktorý vtedy robil na kriminálke - ja som ho už vtedy dokonca nepoznal. Pri výsluchu mi stále tykal - a ja mu hovorím - odkedy sme si my potykali? A on na to - „My dvaja, Zdeno, už dávno!“ A to sme chodili spolu do učňovky, a dokonca sedávali v jednej lavici! Tak som sa opäť ocitol za mrežami. Dostal som dva a pol roka, plus podmienka, ktorú som mal z prvého výkonu trestu, takže som opäť šiel - na 6 rokov.

Vo väzení v Ružomberku ma jeden chlapec skontaktoval s manželmi Dvořákovcami z Bratislavy. Pán Dvořák je šéfredaktor časopisu Rozsieváč. Oni ma nasmerovali opäť na cestu k Bohu. Pomohli mi ako po materiálnej, tak aj po duchovnej stránke, pretože moja rodina sa vtedy o mňa už nezaujímal. Povedala, že už so mnou nechcú mať nič spoločné. Keď som vyšiel von po šiestich rokoch a prišiel domov, povedal som pánovi primátorovi u nás doma, že nemám kde bývať. Odpovedal mi: „Dovidenia - pod most!“ Keď zistil moje meno, tak už zmäkol a vyhovoril sa, že mi nič nemôže poskytnúť. Hovorím - V poriadku, a tak som si našiel privát u jedného kamaráta, ktorý mal tiež pochybnú povesť, bol alkoholikom „prvej triedy“. Zneužíval to, že nemám kde bývať. Ja som sa už modlil - k tomu ma dostali spomínaní manželia Dvořákovci, a tak som sa modlil, aby sa pre mňa niečo našlo.

Keď bol kamarát opitý, vyhánal ma. Keďže som bol po infarkte a srdce mi začalo opäť haprovať, dostal som sa do nemocnice. Pani primárka u nás v Krompachoch mi pomáhala ako vedela, a jedna sestrička ma skontovala so Žakovcami. Vzal som adresu a šiel. V Žakovciach je to fantastické, priviedli ma naspäť k Bohu, nachádzam tam opäť sám seba a svoje miesto v živote. Teraz chodím do Litmanovej. Cítim sa tu výborne a vždy sa teším na horu Zvir. Tu si človek duchovne veľmi oddýchne, aj fyzicky sa odreagujem od toho bežného života a nachádzam tu veľkú útechu. Mne osobne Panna Mária veľmi veľa pomohla. Ako Matka. Moja vlastná matka už so mnou nechcela mať nič spoločné, hnevala sa na mňa a ja som vždy žiadal pannu Máriu, aby sa stala mojou náhradnou matkou. Ona - verím - sa prihovorila u Pána Ježiša a veľmi mi pomohla. A verím, že keď budem s ňou, bude mi naďalej pomáhať tak ako doteraz.

Moje drahé deti! Milujem vás a nekonečne túžim po vašej spáse!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. augusta 1993

Útek k Bohu

Popri mnohých a vždy neúspešných pokusoch stať sa veriacou, počas „plávania v rieke života“ som bola častejšie pod hladinou ako nad ňou. Prečítala som množstvo psychologických kníh, úvah o živote, článkov z časopisov. Postupne som čítala vždy kvalitnejšiu literatúru, ale tá najkvalitnejšia - Sväté písmo, mi nič nehovorila. Kým som nebola veriacou, mnohé kapitoly mi pripadali ako banality, vyberala som state, ktoré si navzájom odporovali, väčšinou sa moje hľadanie skončilo odsunutím Biblie do kúta. Po čase som to s Bibliou skúšala znova, ale dopadlo to rovnako.

Začiatkom roku 1994 som bola vo veľmi zlom psychickom stave. Začala som chodiť na psychoanalýzu, naučila som sa autogénny tréning a denne som „trénovala“. Dostávala som sa síce do stavu vnútorného upokojenia, ale po precitnutí z autogénneho tréningu ma problémy stále obklopovali.

Psychiatricka mi pomohla rozanalyzovať situácie, keď som zlyhávala ako matka. Viac som dala na reči učiteliek ako na vnútorný pokoj môjho staršieho syna (mal ľahkú mozgovú disfunkciu).

Keď som si konečne uvedomila, že dieťa mi je prednejšie ako všetci cudzí ľudia, nebola som taká závislá od výkonu Jurka v škole. Ale problémy s Jurkom sa stupňovali ďalej. Zapadol do partie starších žiakov, ktorí ho nútili robiť drobné výtržnosti. Nevedela som o tom, ale svokra na to prišla počas jarných prázdnin. Dokonca sa dozvedela i to, že keď už nechcel po mojom dohováraní robiť zle, partia ho chytila a týrala. A náš Jurko mal vtedy necelých osem rokov. Povedal mi, že sa mu nechce žiť, že chce umrieť.

Začiatok - modlitba

Poznanie, že zo syna postupne vyrastá delikvent, bolo šokujúce. Do tohto môjho psychického stavu (lebo manžel túto skutočnosť neprežíval tak prehnane citlivo ako ja) sa pridala rodinná hádka so svokrou, ktorá nás obvinila z toho, že vôbec deti správne nevychovávame, že sa nestaráme o ich kresťanskú výchovu. Celú Veľkú noc (u svokrovcov) som prežívala ako vlastnú krížovú cestu. Rozhovory ma naťahovali na „duševný škripec“ a mohli ma ešte viac oddeliť od Boha.

Totiz práve v tom čase som ktovie po koľký raz intenzívne hľadala cestu k Bohu. Ale situácia v rodine bola taká vážna, že moja pýcha konečne nezvíťazila. Konečne som padla do úplnej beznádeje a úplnej odovzdanosti, keď som sa modlila: „Bože, Otče! Pomôž mi, ja už vôbec nevládzem!“ A stalo sa...

Keď toto všetko píšem, spätne si uvedomujem, ako Duch Svätý pôsobil na všetky situácie, ktoré postupne prichádzali. V jednom mesiaci, keď som chodila s boľavou ranou v srdci, som stretala ľudí, ktorí mi pomohli objasniť, čo sa so mnou deje. Potom som sa zišla s priateľkou Evou Somrovou. Prebrala so mnou „za a proti“ a vysvetlila mi, že tie „proti“ sa postupne stratia, lebo odmenou mi bude väčšia láska detí a aj vyrovnaný manželský život ma začne uspokojovať.

Pokušenie

Ja som si však so zbieraním vedomostí pokoj nedala. O rok neskôr som začala poškľuovať po REIKI - kurze. Prihlásili sme sa naň i s manželom, záber do našej peňaženky bol 2400 Sk (REIKI-1 stojí 1200 Sk, REIKI-2 2400 Sk). Na kurze sme sa zoznámili s tzv. „Učiteľom“, ktorý nás školil dve popoludnia. Ani neviem, čo som od kurzu očakávala, ale kdesi v podvedomí sa mi niečo nepozdávalo. Po absolvovaní kurzu sme mali vedieť liečiť pomocou prikladania rúk. Učili sme sa hladiť auru človeka, ladiť rukami čakry a dať „liečeného“ človeka do „hladiny alfa“. Každý z nás, čo sme tam boli, si mohol silu, ktorá mu pomáhala, nazvať, ako chcel: vesmírnou energiou, bohom, všestelligenciou... Dokonca nás Učiteľ upozornil, že možno začneme vidieť aury. Veľa účastníkov bolo vzrušených svojimi predstavami, čo všetko budú môcť dokázať. Prežili sme i meditáciu, potom sme o nej pred skupinou hovorili, čo mi vôbec nebolo príjemné.

Hoci Učiteľ nespomínal vieru v Ježiša, pri „zasvätení“ bol akoby oltár, na ktorom bola zmes rôznych symbolov (obraz Ježiša, tlejúce vonné tyčinky, sviečky, kvety, kamene), znela ezoterická hudba. Počas „zasvätenia“ som musela mať zatvorené oči a Učiteľ ma držal na tzv. bodoch priateľstva (pri pleciach), na hlave, pravdepodobne mi rukami ladiť čakry. Po „zasvätení“ nás upozornil, že nám „prečistil“ kanály v tele, cez ktoré vraj začne do nás prúdiť tá tajomná sila. Energia údajne prejde cez hlavu do kanálov a vyjde cez dlane von. S manželom sme boli značne sklamaní, ničomu sme neverili. Nechápali sme jednu vec: ak Učiteľ nemá zásluhu na pôsobení všemocnej energie, ak po „zasvätení“ ju môžeme používať i my, prečo kurz stojí tak veľa? Veď zadarmo si dostal, zadarmo dávaj!

Kurz ukončil Učiteľ rozdaním kvetov každému účastníkovi a ženy dostali bozk. Rozlúčil sa s nami slovami, že láska je najdôležitejšia vec na svete a že nemôžeme pomáhať tomu, kto s tým nevysloví súhlas.

Boj o dušu

Po kurze sa začali diať nevysvetliteľné udalosti. V kostole počas jednej omše mi bolo na zvracanie, hoci nemalo z čoho. Na inej omši som zrazu začula hlas: „Odíď, odíď!“ Stupňovala sa sila hlasu i naliehavosť. Nebolo som schopná rozmýšľať o kázni, potom som nemohla ani opakovať slová modlitieb, musela som si pevne zaseknúť jazyk za zuby a celú svoju energiu som venovala tomu, aby som neodišla. Naliehavému hlasu som v duchu odpovedala, že ostatnem až do konca omše. Teraz viem, že som nemala odpovedať, ale sa modliť k Bohu. S takouto

skúsenosťou som sa dovedty nestretla a nevedela som, čo sa mi vlastne prihodilo. Niektorí čitatelia už asi tušia, o čom je reč.

Postupným praktizovaním schopností z REIKI, t. j. liečenia samej seba, priateľky; rodičov som postupne prestávala chodiť na omše, prestávala som čítať Sväté písmo, modliť sa, rozjímať.

Rozhodnutie

Celé prázdniny som prežívala medzi neveriacimi ľuďmi. Prečítala som knihu o strovoloskom mágovi, ktorá ma tak ovplyvnila, že som uverila, že Zlo neexistuje, že rôzne zlé javy, činy, slová sú len nevedomosťou ľudí. Úplne som prestala navštevovať omše, modliť sa. Ale moje vnútro niečo stále zožieralo. Koncom augusta mi už bolo denne zle, nevoľnosť sa stupňovala. Vyčítala som si, že som vôbec chcela uveriť, že som sa rozhodla prijať zásady kresťanského života. Už som bola takmer rozhodnutá, že prestanem s myšlienkami o Bohu. V jeden piatok ma zrazu akási mne neznáma sila vohnala do takmer šialených myšlienok, bála som sa imaginárneho nepriateľa, až som vysilená vybehla z domu. Ešte som nevedela, kam pôjdem, ale o chvíľu som zbadala (stále som mala nejasnú myseľ), že bežím na faru. Prudko som zazvonila, ako „o ratu“. Otvoril mi kňaz, ktorý ma pripravoval na birmovanie. Všetko sa zo mňa sypalo, vyrozprávala som mu udalosti posledného štvrtého roka. Dohodli sme sa, že ešte v ten deň pôjdem na spoveď. Po spovedi mi radil, aby som sa nakontaktovala na dobrých ľuďoch, na veriacich kresťanov a aby som sa s tými, čo tak zle na mňa pôsobili, stýkala čo najmenej. Urobila som tak hneď a „zvláštnou“ zhodou okolností som u priateľky stretla Evu Somrovú (je z Považskej Bystrice)! Ani sme nešli do chalupy, kde pobehovalo päť detí, ale sme sa porozprávali vonku na priedomí. Jana i Eva mi hneď dali pár rád o deťoch, ako ich viesť k láske k Bohu, ako ich postupne zvykať na omše. Okamžite mi boli ochotné pomáhať a iste mi v tichosti svojich modlitieb aj naďalej pomáhali.

Po niekoľkých dňoch som prišla prvýkrát do modlitbového spoločenstva, kde som vyrozprávala, prečo som ich vyhľadala. Konečne som sa dozvedela i to, že sila, ktorá ma odrádzala, sa volá diabol, a sila, ktorá ma držala a viedla na spoveď na faru, bol Duch Svätý. Že po REIKI som bola otvorenejšia pre pôsobenie Zlého aj tým, že som bola veriacou krátky čas, a teda ešte riadne nestálo. Diabol využíva všetky cesty, vždy nájde na každého človeka to, čo naňho najviac platí. Na stretnutí čítali prednášku o rôznych praktikách, ktoré môžu spôsobiť odpadnutie od viery. Spomínala sa i Silvova metóda, REIKI, joga, psychotronici, hypnóza. Aj to bolo riadené Duchom Božím, lebo na druhý deň som chcela Jurka prihlásiť na Silvovu metódu, aby dokázal udržať krok so školou. Neprihlásila som ho.

Zachránená

Pred birmovaním som sa pred spoločenstvom zriekla všetkých schopností získaných na REIKI. Urobila som tak i pri generálnej spovedi pred kňazom, aby sa premohli sily Zla aspoň na jednom poli. Okrem mňa tam boli aj starší birmovanci, ktorí veľmi intenzívne prežívali celú udalosť. Birmovanie je krst Duchom Svätým. Keď biskup položil na mňa ruky a povedal: „Prijmi znak daru Ducha Svätého,“ začal na mňa skutočne Duch Svätý pôsobiť, oťaželi mi nohy a kolená sa mi podlamovali. Nebyť birmovnej mamy Kamily Poláčkovej, asi by som nedošla na svoje miesto. Zalievali ma prúdy slz, ktoré som nemohla a ani nechcela zastaviť. Plakala som dlho a bytostne som cítila Božiu prítomnosť a lásku ako odmenu za odvahu vydržať za každú cenu.

Keď spätne uvažujem o udalostiach posledných rokov a o iných svedectvách, pevne verím v Božie plány, zásahy i čakanie Boha na naše pozvanie. Spomenutím síl Dobra a Zla nechcem nás veriacich ospravedlňovať od slobodných rozhodnutí, ktoré konáme každý deň. Nie za všetko môže Duch Svätý a Lucifer. Rozhodnutie je na nás. Na existenciu diabla nemôžeme zabúdať len preto, že sme v 21. storočí. Veď najdokonalejšou diablovou lžou je, že neexistuje.

Soňa P.

Moje drahé deti! Nech ste sem prišli s akýmkoľvek úmyslom, aj tak vám ďakujem. Milujem vás!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. decembra 1994

Žiadosť o krst

V tieto dni, schádzajúc z hory, mi prebehlo pred očami desať rokov. Desať rokov odo dňa, keď som prvýkrát vstúpil do tohto pokojného prostredia. Bol celkom obyčajný, pekný jarný deň, Zvir bol plný pokoja a tepla. Nemyslel som na nič, len som sa snažil zachytiť reč týchto priestorov, ducha prostredia, o ktorom som sa dozvedel, že sa tu zjavila Mária.

Tie roky boli zvláštne, nevyspytateľné. Avšak bez ohľadu na ľudské účinkovanie na tomto vrchu si Boh cez Máriu nachádzal a pritiahol tých, ktorí sa sem dali pozvať a ktorí otvorili svoje srdce. Prvá nedeľa v apríli tohto roku (2001) - preložená z ôsmeho na prvého, bola prežiaraná pokojom a teplom. Opäť tu zazneli slová o. generálneho vikára Prešovského biskupstva Jána Zavackého, že to najdôležitejšie, čo sa tu udialo, boli obrátenia duší a milosť, ktorú získali.

„Panna Mária nám v poslednom čase pripomína, aby sme boli verní jej Synovi Ježišovi Kristovi - v La Salette, Medžugorí a aj tuná v Litmanovej. V jej posolstvách nenájde nič nové, to všetko poznáme z Písma - aby sme boli verní Bohu, verní Kristovi, aby sme ho brali vážne, aby sme ho milovali. My si však stále kráčame svojimi cestami. Je však iba jedna cesta: tam hore na Golgotu. A to je tá krížová cesta. Boh na tejto ceste života nám posielal svoje milosti, ktoré nám pomáhajú. Tak je tu aj táto litmanovská hora a prítomnosť Panny Márie. Matka Božia pred desiatimi rokmi sem, na túto horu, prišla s určitým poslaním. Chce našu spásu, chce, aby sme sa všetci stretli s jej Synom v Božom kráľovstve. Počúvajte teda jej slová. Utiekajte sa k našej nebeskej Matke! Táto sv. liturgia je obetovaná za všetkých nás, ktorí sem prichádzame celých desať rokov a vyprosujeme si tu milosti. Dalo by sa rozprávať celé hodiny o tých udalostiach, ktoré sa tu odohrali. Koľko sa tu dostalo zvláštnych milostí, mimoriadnych obrátení. Toto sú tie zázraky, sestry a bratia! Boh chce našu spásu a my musíme s ním spolupracovať. On nás na dreve kríža vykúpil bez nás, ale bez nás nás spasit' nemôže.“

V závetrí hory, na starom známom mieste, sa pri ohni v „bezdomoveckom“ prístreší „vrcholového tábora“ tieto slová opäť potvrdili. Mladý, sympatický, dlhovlasý muž popri rozdávaní čaju ochotne povedal:

„Volám sa Ivan Cina, narodil som sa 29. júna 1981. Do Žakoviec som sa dostal iba nedávno. Mal som doma veľké problémy. Otec pije, aj matka, a na tieto účely mi vždy vzali podporu, ktorú som dostával. Keď som sa dozvedel o Žakovciach, hneď som sa tam vybral, pretože som to doma už nemohol vydržať. V Žakovciach som požiadal aj o sv. krst. Po krste som túžil už od svojich štrnástich rokov. Splnilo sa mi to práve v Žakovciach.

- *Rodičia Ťa teda nevychovávali vo viere?*

Ivan: Rodičia ma nevychovávali vôbec. Vyrastal som v detskom domove, kde som bol už od malička, pretože naši sa o nás - deti vôbec nestarali. Do školy som chodil v Michalovciach, kde je Stredná poľnohospodárska škola. Tam som sa vyučil za záhradníka, pretože sa mi páči príroda.

- *Kedy si pocítil túžbu po krste?*

Ivan: To bolo už dávnejšie, ešte v Detskom domove vo Veľkých Kapušanoch. Vtedy som mal 12 rokov. Bola tam jedna mladá učiteľka, veriaca, ktorá s nami stále chodila do kostola. Už vtedy som sa sám pokúšal modliť k Pánovi Ježišovi. Mám ho rád, aj Pannu Máriu. Viem, že mi v živote pomáhajú v tom, čo chcem dosiahnuť. Ešte predtým som tak trochu závidel tým, ktorí chodili na sv. prijímanie. A tak som aj rozmýšľal, aké to je to telo Kristovo. Túžil som aj ja ho „vyskúšať“. A keď už som sa dočkal, po krste, keď som prijal Kristovo telo, cítil som vo svojom vnútri, akoby som mal také ľahké srdce - bolo to perfektné. Učil a pripravoval ma o. Maroš Kuffa. Jeho osobne som poprosil, aby ma pokrstil. Môj krstný je tuná Jožko Hrenák. Keď som totiž prišiel do Žakoviec, on mi hneď všetko poukazoval, ako to tam chodí. A akoby mi Pán Ježiš povedal - aby som oslovil práve jeho. Mojou krstnou mamou je Beátka.

- *Kedy si bol na Zvire prvýkrát?*

Ivan: Tu som druhýkrát. Keď ma sem doviedli prvýkrát, dozvedel som sa o Panne Márii, ako sa tu zjavovala. V Žakovciach sa cítim dobre, ale tu na Zvire je to oveľa lepšie. Cítim takú

spokojnú dušu, aj príroda je tu veľmi príjemná. Povedali mi, že Panna Mária je tu stále prítomná. A tak, keď sa modlím, vždy si ju tu predstavím, ako tu je.

- *Ako vnímaš túto Veľkú noc, už ako pokrstený?*

Ivan: Teším sa na ňu, aj na modlitby. Osobitne sa budem modliť aj za chorých a chcem sa poďakovať Bohu za všetko, čo pre mňa urobil.

- *Čo ťa v živote trápilo najviac?*

Ivan: Že som nemal pokoj. Keď som sa po svojich osemnástich rokoch aj vrátil domov, chodil som sa modliť do kostola, ale doma sa mi vysmievali. Otec mi hovoril: Načo tam chodíš, aj tak si hriešnik. Tie posledné dva roky, ktoré som bol doma, boli pre mňa strašné. Raz som otcovi povedal: Ty nie si človek, v tebe je diabol.

- *Teraz ako pokrstený - ako sa pozeráš na svojich rodičov?*

Ivan: Dopočul som sa, že otec je chorý. Tak som sa za neho pomodlil. Modlím sa za obidvoch, aj za matku, aby boli poriadni a spravodliví.

- *Ako si predstavuješ svoj ďalší život?*

Ivan: Predstavujem si ho tak: mať dobrú rodinu a pomáhať ľuďom - tým, ktorí to najviac potrebujú, najmä telesne postihnutým.

- - -

Vo „vrcholovom tábore“ pri čaji sa tentoraz zohrieval aj milý hosť z Anglicka - 31-ročný Mark Reilly z Londýna. Ako nám povedal, na Zvir prišiel s chlapcami zo Žakoviec, na pozvanie Jožka Hrenáka. „Chcel som vidieť miesto, kde sa zjavovala Panna Mária“ - povedal lámanou, ale celkom zrozumiteľnou slovenčinou. „Je tu pokoj a krajina je krásna. Toto tu je sväté miesto.“

Ako povedal, v Žakovciach bude do septembra. Po Veľkej noci má v pláne navštíviť s postihnutými deťmi Lurdy.

„Nie som spokojný so svojím zamestnaním v poisťovni“ - priznal. „Dúfam, že mi Boh pomôže, aby som nakoniec robil to, čo odo mňa chce. Nie som ešte celkom rozhodnutý. Teraz vypomáham v organizácii HCPT, ktorá sa zaoberá práve pomocou telesne postihnutým deťom, spolupracujeme aj tuhá na Slovensku s viacerými skupinami. Modlíme sa spolu s týmito deťmi, a ony si tiež navzájom pomáhajú vo svojej situácii. Modlíme sa spolu sv. ruženec, a vidím, ako Boh v týchto deťoch pôsobí. Som doteraz slobodný, moje povolanie nie je jednoznačné, ešte uvidím - skôr si myslím, že sa v budúcnosti ožením.“

- Pred dvanástimi rokmi tu ešte bol, ako vieš, komunizmus. Po jeho páde prišla a zjavila sa na tejto hore Nepoškvrnená Čistota. Ako Ty, Mark - vidíš túto skutočnosť?

Mark: Demokracia je dobrá vec, pretože dáva slobodu rozhodovania. Človek sa však má rozhodnúť pre tú správnu vec. Predtým ste „museli“ a „nesmeli“. Dnes nemusíte - ale môžete. Ste voľní. Ale práve toto je často ťažké použiť. Pretože veľmi dôležité je jednoducho chcieť. A to je pre vás nové. Mnohokrát aj veríme - ale nerozumieme. A vtedy to rozhodovanie nie je ľahké.

- - -

Voľnejší „terén“ na hore Zvir dáva možnosť viac sa pohybovať. Tých niekoľko sto ľudí sa tu už viac dokáže sústrediť i ponoriť do Máriinej blízkosti. Vôňa lesa naberá na intenzite, pokoj sa preplietá medzi zelenajúcimi sa konármi.

Panna Mária - modlí sa sestra Mária Goretti - my Ti dnes chceme priniesť túto modlitbu ako vyjadrenie našej lásky, ako prejav našej viery v to, že nás počuješ a že Ježiš je v nás.

Moje drahé deti! Chcem vám povedať, že si vážim vašu obeť, ktorú sem prinášate a nesmierne sa radujem z každej vašej obety, prinesenej z lásky pre iných. Pozerám do vašich srdiec a chcem vám povedať toto: že poslaním každého jedného z vás je milovať. Pretože na to je určený život. A len láska dokáže dať plnosť vášmu životu...

Panna Mária hovorí, že len láska dokáže dať plnosť nášmu životu. A Sväté písmo nám túto lásku vykresľuje veľmi zreteľne.

Láska je trpezlivá. Láska je dobrotivá. Nezávidí. Nevypína sa. Nemyslí na zlé. Neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko verí. Všetko dúfa. A všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne...

Panna Mária, my všetci vieme, že toto nie je ľudská láska. A že my ľudia túto lásku nemáme. A tak sme prišli na toto miesto poprosiť Ťa, aby si nám takúto lásku dala. Panna Mária, ďakujeme Ti, že si tu bola teraz s nami...

(anse)

Moje drahé deti! Ak sa cítite slabí, všetky svoje slabosti vložte do môjho Srdca, a tak sa Boh cez vás môže prejaviť vo svojej sile.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. februára 1994

Boh ma zachránil

Milá redakcia!

Úvodom listu by som Vám chcel popriať mnoho šťastia, zdravia a Božieho požehnania do roku 2001.

Tento list píšem ako svedectvo Božej lásky a spásy. Môj hriešny život sa začal, keď som mal asi 10 rokov, keď som padol do hriechu ukájania sa na vlastnom tele. Zapáchala sa mi ponuka diabla, ktorý mi v tom vytrvalo pomáhal. Ako 15-ročný som sa dostal k alkoholu, cigaretám a smilnému životu so spolužiačkami. Nikdy som nepoznal čistú a úprimnú lásku, vždy som myslel len na to, ako ju dostať. Do kostola som chodil veľmi málo. Strhla ma ulica. Občas sme súťažili, kto skôr „zmizne“ z kostola a pod. Keď som si vypil, mal som dobrú náladu, bývalo veselo. Niektorí ľudia mi hovorili, že mám dobrú povahu. Smial som sa tým, čo boli „drsňáci“, že nevedia piť. Ani som nezbadal, a po čase som sa i ja stával „drsňákom“, ktorý potreboval piť, aby bol silný, múdry a bezchybný. Diabol mi tak pomáhal, až som sa ho nevedel zbaviť. Jedného dňa som sa pod vplyvom alkoholu pokúsil znásilniť vlastnú matku! Vďaka Pánu Bohu, že to nevyšlo. Vtedy som si zaumienil, že prestanem piť. Pokúšal som sa to však sám bez Pána Boha, ale diabol bol rafinovaný a vždy mi dal niekoho do cesty, s kým som sa opil. Diabol vo mne vystrájal i v iných sférach. Kamarátom som zvädzal manželky, kolegyne, kamarátky. Viedol som život voľnej lásky, smilstva a sebaukájania.

Jedného dňa, keď som prišiel domov opitý, ľahol som si obutý do postele. Mama ma chcela vyzuť. Vtedy som sa natiahol a udrľal ju po tvári. Na druhý deň, keď mi to vravela, bolo mi z toho nanič. Zavrel som sa do izbičky a s plačom som prosil Pána Boha, aby so mnou niečo urobil. Prial som si, aby ma zničil, aby to dobré, ak ešte vo mne niečo je, niekomu daroval a to zlé nech zničí a vystrelí do vesmíru. Potom som šiel do krčmy a znovu som sa opil. Prešlo niekoľko dní a dostal som epileptický záchvat. Odviezli ma na vyšetrenie. V práci, samozrejme, bola nedopitá fľaša. Keď som sa vrátil do práce z vyšetrenia, dopili sme ju a išli na pivo. V krčme som dievčatám vravel, že už nejdem piť. Vysmiali ma. Odvtedy pijem malinovku... Začal som chodiť do kostola. Dostal som sa na púť do Medžugoria vďaka pánovi Gondovi a ďalším dobrým ľuďom. Chodil som tam častejšie a Pán Boh ma formoval. Abstinovať som začal bez akýchkoľvek liekov, nebol som na žiadnom liečení, ani som nemal abstinénne príznaky. Jednoducho som prestal piť zo dňa na deň.

Po dvoch rokoch abstinencie som prestal fajčiť vďaka Panne Márii v Medžugorí - tiež zo dňa na deň. Pán Boh ma zbavil i homosexuálnych túžob a znovu sa mi páčia dievčatá. Ďakujem Pánu Bohu za veľké milosrdenstvo, že mi dal možnosť nového života s ním i s Pannou Máriou a so všetkými svätými. Chcel by som všetkým povedať, že život s Kristom je úžasný, nádherný. Prosím všetkých: dajte Pána Boha na prvé miesto vo svojom živote, nech je stredom všetkého vášho bytia! Ak máte problémy, proste, bude vám dané, hľadajte, nájdete, klopte, bude vám otvorené. Mám 34 rokov, 4 roky nepijem, 2 roky nefajčím, pohádzam smilstvom, som proti potratom a modlím sa za večný život.

Vďaka Ti, Pane!

Laco, Dolný Kubín

Moje drahé deti! Nechajte, aby vás Ježiš urobil slobodnými!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. decembra 1993

Bola som komunistkou

Milí čitatelia M ROSY!

Som obyčajná žena. Týmto chcem len potvrdiť výpoveď svojho srdca o milosrdnom Bohu, ktorý ma hlboko zasiahol. Môj život od detstva bol celkom obyčajný. Moja matka ma viedla ku kresťanskému životu, vštepovala mi lásku k Bohu, no otec bol neverec. Pod týmto vplyvom som bola (do svojich osemnástich rokov) až kým som sa nevydala. Manžela som si zobrala neveriaceho. Naše spolužitie a príchod detí na svet (máme ich tri) ma zmenil proti Bohu. Boha som vyčiarkla zo srdca, a nielen jeho, ale aj Matku Božiu. Plných 19 rokov som vychovávala deti v duchu ateizmu aj so svojím manželom. Ale to nie je všetko.

Ako vychovávateľka v období tvrdého komunizmu takmer 9 rokov som vplývala na mládež v duchu ateizmu. Tak napríklad istému študentovi som vytkla, či sa nehanbí, že nosí krížik na krku a povedala som mu, aby si ho schoval. Alebo v tom istom čase som veľmi chcela vstúpiť do komunistickej strany, posilniť ich rady. Normálnou cestou to nešlo, a tak som si našla protekciu a dostala som sa tam. A navyše som pred niektorými spolupracovníkmi takmer potvrdila prísahou, že som s Bohom „vyrovnaná.“ Mojej mame sa nepáčilo, akým životom žijem, napomínala ma, modlila sa za mňa.

Ale ja nič. Odvracala som sa od nej, i Boha som odvrhla. Prišiel rok 1991. Bola som majsterka v poľnohospodárskom učilišti. A Pán Boh (Najsvätejšia Trojica) ku mne prehovoril záhadným spôsobom. Snívali sa mi sny, ako ma Panna Mária volá k sebe a poukazuje na moju hriešnu dušu, na čierne body, ktoré boli zaznamenané v „knihe hriechov“. Matka Božia mi tiež dala najavo, že sa mám vyspovedať. Ďalší sen bol o tom, ako Pán Ježiš pozrel na mňa prísnyimi očami a videla som v pozadí Svätú rodinu. Pochopila som, že je to volanie samotného Boha a jeho milosrdenstva. Začala som navštevovať Boží dom, zo začiatku jedenkrát v týždni, ale postupne už takmer každý deň. Ten prelom, ktorý nastal v mojej duši, zasiahol aj moju rodinu, manžela i moje deti.

Bolo to silné volanie môjho Pána. Spočiatku manžel a deti sa nechápavo pozerali na mňa, nenašla som u nich porozumenie. Poukazovala som na Božiu dobrotu, jeho lásku k ľuďom, ale nenašla som odozvu, ktorú som tak očakávala. Až časom môj Pán a Boh zasiahol svojou milosťou moje deti a manžela. Z nevercov sa stali veriaci. Výnimku tvorí najstaršia dcéra. V tom čase, keď u mňa nastal obrat, už bola vydatá. Nemohla som na ňu vplývať. Ale všetko je v rukách milosrdného Boha. Dôverujem mu a verím, že aj k nej bude Boh milosrdný. Budem sa aj modliť za ňu, najmä ruženec k Božiemu milosrdenstvu. Je marec 2001, pozerám sa na obrázok Pána, som úplne dojatá, že ma zasiahla Božia ruka. Z jeho pohľadu cítiť veľké čaro, cítim jeho prítomnosť, cítim, že ma miluje. Až do sklonku života budem velebiť a oslavovať Boha, jeho milosrdenstvo, ktoré ma zasiahlo. Očaril ma životopis blahoslavenej sestry Faustíny, ktorá mi je vzorom.

Nech mi môj Pán položí na plecía akýkoľvek kríž. Keď pod krížom padnem, môj Boh ma iste zdvihne, a keď bude treba, aj podoprie. V tejto chvíli, keď som opísala svoj životný príbeh, chcela by som Pánovi na znak lásky dať celé svoje srdce, celú svoju bytosť, telo i dušu, zasvätiť sa Božskému Srdcu Ježišovmu. Budem sa modliť, aby mi môj Pán otváral svoju náruč, podával mi svoju pomocnú ruku a stál pri mne až do úplného vydýchnutia v tomto pozemskom živote. Silne verím v posmrtný život, nebo, očistec, peklo. A keď sa ocitnem na Božom súde, verím, že ma môj Pán nezavrhnú a bude ma súdiť spravodlivo. Moje srdce spieva radostnú pieseň, pieseň chvály Božieho milosrdenstva. Jeho ruku je pevná a nežná, jeho oči sú priame, priateľské, osľňujúce, pravdovravné, odpúšťajúce, milujúce.

Sláva Ti a chvála, Najsvätejšia Trojica, jediný vznešený Boh. Boh je Láska.

Vaša čitateľka Margita M., Prievidza

Moje drahé deti! Svoj starý život darujte do môjho Srdca a učte sa od môjho Syna žiť večne...!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. septembra 1993

Nešťastie ich obrátilo k Bohu

Jarovnice v okrese Sabinov je malá rómska dedina. V júli 1998 sa touto oblasťou prehnala náhla povodeň. Mŕtve deti, ktoré nestihli pred pohromou ujsť, nešťastní rómski rodičia. Tento „Boží prst“ mal na dedinu zvláštny dopad. Jarovnickí Rómovia sa obrátili a stali sa z nich aj stáli pútnici na horu Zvir. Etnikum, pre ktoré mnohí na Slovensku nevedia nájsť meno, pretože tí „väčšínoví“ nevedia prísť ani na meno zmierlivosti, ústretovosti ani sami medzi sebou. A táto mládež i dospelí z Jarovnic, celý autobus, prišli na Zvir už mnohokrát. Čo nám teraz k tomu povedali?

Šestnásťročná Darina Červeňáková hovorí: „Zo začiatku som Pannu Máriu veľmi nepoznala. Začali sme sem chodiť s jednou tetou z Peklian a modlili sme sa tu. Pocítila som ako veľa znamená Boh aj Panna Mária a hovorili sme to aj našim Rómom. Ale mnohí o tom nechceli nič počuť. Rozprávala som im, že Panna Mária je moja Matka a Ježiš je môj brat. Otec ma nechcel pustiť do kostola, ani mama. Povedal, že keby Boh existoval, niečo mu dá. A vysmieval sa mi, že Boh mi nikdy pomáhať nebude. Dnes, keď je už veriaci, hovorí, že Boh mu dal lásku a šťastie. Všetci chodíme do kostola, sme šťastní. Je nás sedem detí...”

Miška Červeňáková (16 r.) hovorí: „Prišli sme sa sem pomodliť k Bohu a obetovať - aby sme boli dobrí a boli ako sestry a bratia.“

Marta Giňová (14 r.): „Už som tu šiesty raz, chodíme sem aj s rodičmi, aj s mojím bratom Jarkom, ktorý sa chce stať kňazom.“

Peter (16 r.): „Som na Zvire piatykrát, doma sa modlíme ruženec a schádzame sa na večeradlách.“

Dalibor (16 r.) hovorí: „Tu na Zvire je raj, pretože sa tu zjavila Panna Mária. Ona najviac od nás chce, aby sme sa modlili a mali vieru v Boha. Keď dorastiem, chcem mať ženu a slúžiť Bohu.“

Nižšie pod stanovým „vrcholovým táborom“, je v tieni stromov väčšia skupinka Rómov. Uprostred stojí sympatický 17-ročný Jaroslav Červeňák, brat 14-ročnej Marty, tiež z Jarovnic.

„Chcem byť apoštolom Panny Márie“ - odpovedal na moju zvedavú otázku - „do Litmanovej vybavujeme autobusy, chodíme sem často. Začali sme, keď bola u nás tá veľká záplava v roku 1998. S tým, že sa k nej budeme modliť o pomoc pre našich Rómov, a že ju tu budeme navštevovať. Som pokrstený katolíkom, chodím na sv. prijímanie, miništrujem, pomáham pánovi farárovi. Tak to cítim, že mám povolanie na kňazstvo, a verím, že mi v tom Panna Mária pomôže. Už som poslal o tom list a čakám odpoveď.“

- Ten duchovný zlom v Jarovniciach nastal kvôli záplave, ktorá sa u vás odohrala?

„Od tej záplavy naši ľudia pochopili, že nemôžeme žiť bez Boha. Že Boh musí byť na prvom mieste. Tu cítim prítomnosť Matky Božej, že je tu, že nám dáva silu vydržať to všetko a aby sme v jej mene zachránili veľa duší.“

- Aká je situácia v Jarovniciach dnes?

„V Jarovniciach je nás tritisíc Rómov, postavili sme si kostol, chodíme na večeradlá, sv. omše, ruženec. A to spolu s našimi bielymi bratmi - ako jedna rodina. Predtým to bolo iné. Veľmi sme si nerozumeli, ale teraz sa naša viera upevnila a je medzi nami pokoj. Dnes vieme - tá voda, to bola skúška pre našich Rómov, či sa budeme kajať, alebo nie. Teraz, po obrátení sa k Bohu, sme šťastnejší. Máme dobrého pána farára, ale potrebovali by sme už aj pána kaplána.“

- V súčasnosti sa veľa hovorí o riešení tzv. rómskej otázky, máme tu emigráciu vašich ľudí, rôzne

iné problémy. Ako vidíš Ty riešenie vzťahov medzi bielymi a vašimi, a vôbec celej situácie?

„Je tu potrebná najmä láska a pokoj. Nemôžeme sa navzájom napádať a zabíjať. Treba sa modliť za obrátenie hriešnikov na oboch stranách. A toto môžeme urobiť našimi modlitbami. Aby tu nebola tá diabolská moc. Potom bude radosť a pokoj, budeme žiť ako jedna rodina, nebude tu kraľovať satan, ale Panna Mária, pretože Ona rozšľapne hadovi hlavu. Tie modlitby, ktoré sa každý deň modlíme, tie večeradlá, v tom má Ona moc a Ona to dokáže, že sa všetko zmení, že celá planéta bude iná. Len zatiaľ je chyba, že my ľudia nie sme takí, akých nás chce Boh mať. Preto sa Panna Mária zjavuje, aby ľudia uverili, že existuje, že je našou Matkou a že nám pomôže. Verím, že to tak bude.“

- Ako si predstavuješ svoje pôsobenie ako kňaz?

„Chodil by som medzi tých Rómov, ktorí nepoznajú Boha, medzi tých, ktorí potrebujú pomoc, tak ako chodím teraz ja.“

- Sme na hore Zvir, kam za desať rokov prišli státisíce pútnikov. Dnes je ich tu už pomenej. Čo by si im odkázal, myslím všetkým, ktorí tu už boli či neboli?

„Odkazujem im, aby pochopili, že čím častejšie treba chodiť za Pannou Máriou. A nech sa modlia za tých, ktorí to potrebujú, aby dostali duchovnú silu na obrátenie, aby bolo tak, ako hovoril Ježiš.: keď sa budeme navzájom milovať, vtedy tí ostatní budú vedieť, že sme jeho apoštolmi. Takí by sme mali byť aj my, všetci pútnici, aby sme sa milovali, odpúšťali si a boli duchovne silní.“

Moje drahé deti! Prosím, otvorte viac srdce pre moje slová: Prijímam Ťa takého, aký si!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. apríla 1995

„Vymazaný“ alkohol

Pred 4,5 rokom ma Boh oslobodil z otroctva alkoholu. Mám 48 rokov a alkoholikom som bol od svojich dvadsiatich rokov. Zo začiatku to bolo len mierne, ale pravidelné popíjanie. Oženil som sa, keď som mal 27 rokov, prišla rodina - dcéra a syn, no popíjanie neprestávalo.

Naopak, stupňovalo sa. Bola to tragédia pre celú rodinu a aj ja som si začal uvedomovať, že takto nemôžem pokračovať. Chcel som s tým prestať a manželke a celej rodine som sľúbil, že to dokážem. Dokázal som abstinovať maximálne jeden mesiac, a zase som padol. Tak silno som sa túžil dostať z tohto otroctva, že som v stave zúfalstva často chodil do lesa, kde som plakal nad svojím stavom a volal som Pána, aby ma z toho svojou silou dostal. Robil som hanbu celej rodine, hlavne svojim deťom, keď dcéra bola už 16-ročná a syn 11-ročný.

Bol som vychovávaný v kresťanskej rodine a chodil som aj do kostola, avšak pre chorobu z alkoholu som stál vonku alebo som vôbec nešiel na svätú omšu. Na kresťanskom seminári vo Zvolene v roku 1996 som začal pociťovať, že mi môže pomôcť len Boh. Naučil som sa modliť svätý ruženec a začali sme sa modliť aj spoločne v rodine a spoločenstve. Nečudujem sa, že moja manželka mi tých 17 rokov v „manželstve“ s alkoholom nemohla odpustiť a uvažovala o rozchode. Pretože kríž, ktorý niesla, utvrdil vo viere aj ju a moje deti, odpustili mi to všetko. Odpustenie bolo veľmi dôležité. Už nemali v sebe zlosť a nenávisť, len úprimnú ľútosť nad mojím stavom.

Poslednou ranou pre satana, ktorý ma spútal v otroctve alkoholu, bola moja púť k Panne Márii v Medžugorí a neúnavné modlitby desiatok ľudí zo spoločenstiev v okolí. Oslobodenie som nepociťoval žiadnym telesným spôsobom, avšak chuť na alkohol som už mal úplne vymazanú z mozgu. Neprišla žiadna myšlienka na alkohol - úplne oslobodenie, hoci príležitosti boli. Chcem ešte povedať, že moja drahá mama sa za mňa modlila celých 25 rokov. Odvtedy sa môj život a život celej rodiny zmenil o 180 stupňov.

Každý hrieš, i keď ľahký, ma veľmi trápi, preto sa spovedám aj 2-3-krát do mesiaca a prístupujem k svätému prijímaniu aj cez týždeň, keď mi to práca dovoľuje. Vďaka Ti, Ježišu

Kriste, za zázračné oslobodenie z otroctva alkoholu!

Prosím všetkých, ktorí majú takéto problémy, nech sa obrátia na nášho Pána. On ich oslobodí z akéhokoľvek otroctva a úplne zdarma. On je jedinou cestou, aby sme svoj život neprežili zbytočne, ale aby náš život skončil vo večnej radosi aj napriek krížom, ktoré nám postaví do cesty. Pretože mi Pán posielal do cesty väčšinou alkoholikov, modlím sa a obetujem všetky telesné a duševné bolesti za všetkých, ktorí sú spútaní alkoholom.

Chvála Ti a sláva, Najsvätejšia Trojica, jediný a vznešený Boh!

brat Ján

Moje deti, zastavte sa, pretože Boh vás miluje!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 4. júna 1995

Bol som v Moonovej sekte

Milá redakcia!

Volám sa Rado Svitek a som zo Žiliny. Sú to asi 2 roky, čo som sa dostal z Moonovej sekty a obrátil sa na správnu cestu. Som veľmi vďačný nášmu Pánovi, že si ma našiel. Ale keď s odstupom času sledujem počínanie tejto sekty, je mi veľmi ťažko. Ja sám som sa do nej dostal klamným spôsobom. Na strednej škole v druhom ročníku sme dostali nového učiteľa telocviku a občianskej náuky. Nič nové, ale tento učiteľ sa dosť odlišoval od ostatných: bol veľmi tichý, pokojný a vyrovnaný, nič ho nedokázalo vyvieť z miery. Asi na druhej hodine telocviku prišiel s návrhom cvičiť iným spôsobom. Sám sa priznal, že cvičí jedno málo známe bojové umenie. A tak kto chcel, mohol prísť po vyučovaní na tréning. Všetko bolo zadarmo, čo nám tiež bolo trochu divné. Asi po pol roku intenzívneho cvičenia nám začal predstavovať druhú stránku bojového umenia WON HWA DO - a to bolo učenie reverenda Moona, tzv. Princíp. Je o tom, ako Moonovo učenie ovládne za pár rokov svet a že celý svet bude komunikovať spoločnou rečou (kórejštinou). Nakoniec sme začali cestovať na semináre do Bratislavy a Nitry. Posledný bol celoeurópsky v Maďarsku. Zišlo sa tam asi 80 mladých ľudí od 14 rokov z celej Európy. Na každom z týchto seminárov bolo neustále to isté: od rána, keď sme sa klaňali slnku a modlili sa k pravým rodičom (podľa ich učenia), až do večera do piatej hodiny. Nasledovali neustále prednášky o reverendovi Moonovi a jeho učení. Niekedy sme už nevládali ani počúvať a od únavy sme zaspali. Prednášatelia sa asi po štyroch hodinách striedali.

Snažili sa nám vtlačiť do hlavy, že Kórea je Bohom vyvolený národ a Moon je jediný a pravý mesiáš. A aj sa im to darilo. Vedeli presne, na akú strunu treba udrieť, veď sme mali všetci okolo 16 rokov a nikto z nás nebol extra veriaci. Potom sme šli hľadať nejakých nových ľudí do Martina na strednú školu. Vtedy nám tam veľmi pomáhal Peter Slamka. Na prvý tréning prišlo asi dvadsať ľudí (mladých) a my sme mali zákaz hovoriť pred nimi o Moonovi.

Išlo o taktiku, keď sa mali najprv zamilovať do tohto bojového umenia a získať dôveru a až potom sa im postupne začalo predstavovať Moonovo učenie. Len od nás zo Žiliny si dalo vybrať manželky šesť mladých ľudí (niektorí boli neplnoletí).

Mali by sme sa spoločne postaviť proti tejto nebezpečnej sekte a jej nekalým plánom. Mladí ľudia by si mali dávať pozor na to, kde a ako trávia svoj voľný čas, a osobitne na bojové umenie WON HWA DO. Ja sám som odišiel po dvoch rokoch, za čo vďačím Bohu. Dodnes každý deň pri sv. omši ďakujem, že ma odtiaľ dostal.

Prajem Vám veľa úspechov a hlavne veľa modlitby za tých bratov, ktorí sú na nesprávnej ceste.

Moje drahé deti! Keď teraz pozerám na vás, v každom jednom z vás vidím znak Boha.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. júla 1995

Vedel, že nebudem mlčať

Podľa ľudských zákonov by som tento list už vlastne nemohol napísať, lebo som už nemal byť medzi živými.

Všetko sa to začalo v deň, keď sme sa ako františkáni tretieho rádu z bratstva v Spišskej Belej zúčastnili na sv. omši vo fatimskom kostole v poľskom Zakopanom. Boli sme sa nášmu nebeskému Otcovi poďakovať za zachovanie života pápežovi Jánovi Pavlovi II. Ešte pred sv. omšou som sa v kostole aj vyspovedal. A keď som vychádzal zo spovednice, pristavil sa pri mne kňaz, ktorý mi povedal: „Brat môj, Boh ti odpúšťa všetky tvoje hriechy.“ Dnes už viem, prečo z jeho úst zazneli tieto slová. Vtedy som však netušil, že už zakrátko budem aj ja potrebovať pomoc ako náš Svätý otec.

Ten zvláštny deň prišiel 17. mája 2001. Po skončení práce na odlúčenom pracovisku v Ľubici som sa na motocykli vybral služobne za svojím spolupracovníkom. Najskôr som zamieril ku kláštoru rehoľných sestier, aby som si overil, či už prišiel dôstojný pán Milan Hvizdoš. V našej diecéze vedie Obnovu v Duchu Svätom, a práve v spomínanom kláštore slúži každý štvrtok sv. omšu, na ktorej sa zúčastňujú mnohí veriaci. Keď som pred kostolom zbadal jeho zaparkované auto, pokračoval som v jazde už oveľa pokojnejší. Zrazu sa však stalo čosi, čo možno prirovnať k neočakávanému pretrhnutiu filmu počas premietania.

Až neskôr som sa dozvedel, že do mňa narazilo osobné auto, pretože jeho vodič mi nedal prednosť. Ďalej si už na nič nepamätám. Dokonca som si nevšimol ani ten náhliaci sa Favorit.

V ten deň ma manželka márne vyčkávala. Namiesto mňa sa pri vchodových dverách objavil policajt, ktorý jej zvestoval, že som mal ťažkú haváriu. Zatelefonovala do kláštora, kde sa už za mňa modlili rádomé sestričky aj ďalší veriaci. Neskôr mi sestrička Janka povedala, že vtedy som už nebol len jedným z nich, ale stal som sa ich bratom, ktorý naliehavo potrebuje pomoc. Dôstojný pán Milan v dôvere vyložil aj Oltárnu sviatosť. Silu modlitby pocítila na diaľku aj moja manželka a bola presvedčená, že mi určite pomôže.

Z bezvedomia som sa prebral až v nemocnici, keď ma vyzlečeného a zabaleného len v plachte niesli na röntgen. Zdalo sa mi, že počujem aj manželkin hlas, ale vôbec som ju nevidel. Neskôr mi povedala, že som vyzeral hrozne. Hlavu som mal veľmi opuchnutú a ľavé oko takmer celé vonku. Bol vraj na mňa strašný pohľad. Potom som cítil, ako mi zošívajú dorážanú hlavu. Spomínam si aj na lekárov príkaz, ktorý dal vodičovi sanitky: „Zapnite si sirénu a uháňajte s pacientom do popradskej nemocnice!“ Tam sa iný lekár po vyšetrení CT k môjmu zraneniu vyjadril, že to so mnou vyzerá celkom nádejne a možno to prežijem. Potom ma sanitkou previezli opäť do kežmarskej nemocnice, kde som sa ocitol na „intenzívke“. Myslel som si, že je to všetko iba zlý sen, z ktorého som sa márne snažil prebudiť. Postupne som si však začal uvedomovať krutú realitu.

Do izby, v ktorej som ležal celkom sám, nemal nik prístup. Vôbec si preto nedokážem vysvetliť, ako sa tam mohli dostať veriaci, ktorí sa pri mojom lôžku modlili za moje uzdravenie. Prvá za mnou prišla sestra Žofka, predstavená nášho rádu. Počas svojej modlitby mi na čelo položila nejaký obrázok. A keďže som už trochu videl, jasne som na ňom rozpoznal podobizeň Medžugorskej Panny Márie. Taký istý obrázok som mal nalepený aj na svojej prilbe, keď do mňa narazil ten Favorit. Pri havárii mi ju satan strhol s takou silou, že s ňou vytrhol aj vnútornú výplň prilby.

Neskôr sestra Eva ku mne privolala aj kňaza, ktorý mi priniesol Božie telo a pomazanie pre nemocných. Druhé Božie telo som prijal z rúk vdp. kaplána Bartu. Teda od kňaza, ktorý posväcoval kaplnku nenarodených detí práve pred touto nemocnicou. A potom sa stal zázrak. Päť dní som nedostával žiadnu stravu, len umelú výživu priamo do žíl. Ďalších päť dní, keď ma odpojili z prístrojov, som každé jedlo vyvrátil. Len telo Ježišovo, ktoré som prijímal každý deň, som nikdy nevyvrátil.

A prečo vám to všetko píšem? Svojím príbehom by som chcel osloviť všetkých veriacich a upozorniť ich na jeden z pápežových výrokov. Kladie nám na srdce, že katolícku vieru zachráni

to, keď veriaci ľudia nebudú pasívni a neuspokoja sa len s tým, že raz do týždňa navštívia kostol. Myslím si, že všetci veriaci by sa mali zapojiť aj do rôznych kresťanských spoločenstiev, ktoré sú povolené biskupskými úradmi. Veď je ich neúrekom. Aj preto sa za mňa denne modlilo toľko bratov a sestier, lebo mi Boh ukázal cestu do kresťanských spoločenstiev.

Chcem sa všetkým poďakovať. Rovnako tým, ktorí za mnou prichádzali až do nemocnice, ako aj bratom a sestrám Rómom zo Spišského Štvrtka i Marienke Hajdukovej, ktorí 27. mája 2001 zorganizovali púť na horu Zvir, kde sa pri sv. omši poďakovali nebeskému Otcovi a Panne Márii za moje uzdravenie.

Viem, že v Dome môjho Otca by mi bolo určite lepšie. Veď aj Pán Ježiš povedal: „Oko nevidelo, ucho nepočulo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ Cítim sa ako ten, o ktorom povedal boháčovi: „Poslal som prorokov, ak im neveria, neuveria, ani keby som tam poslal niekoho z neba.“ Nie je to moja výhra, že som zostal nažive. To sa len môj nebeský Otec takto oslávil. Vedel, že nebudem mlčať. A môžem povedať len toľko, že kto neuverí mne, neuverí ani tomu, ktorého by môj Otec poslal z neba.

Chcem sa poďakovať aj Aničke Virovej. Jej veľké srdce sa postaralo o to, že v júli, keď som sa ešte necítil celkom zdravý, mohol som sa s matkou mojej sestry, ktorá je nevidiaca, dostať autom až na horu Zvir. A tam v izbičke zjavenia prežiť svätú liturgiu.

Týmto končím svoje svedectvo. Nech je pochválený Ježiš Kristus!

brat František, Spišská Belá

Zázrak príde v pravý čas!

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 9. decembra 1990

Povodeň

Srdečne Vás pozdravujem a prajem Vám veľa Božieho požehnania. Ďakujem Vám za obrázky s modlitbou Matky všetkých národov. S radosťou som ich porozdávala. Veľkú milosť prežívali práve ľudia, ktorí mali problémy alebo sa cítili veľmi osamelí. Ešte raz vďaka aj za nich. Posielam Vám svedectvo o tom, ako zasiahla Matka Božia Litmanovská.

Keď ma v roku 1997 zvláštnym spôsobom Panna Mária pozvala do Litmanovej (bola som tam prvý raz), odovzdala som jej do rúk celý svoj život. Keďže nemám takmer žiadne náboženské vzdelanie, poprosila som Nepoškvrnenú Čistotu, aby ma učila, ako mám žiť. Ona to naozaj urobila, a to takým spôsobom, že vždy v nedeľnom čase mi dala sen, ktorý sa v nasledujúcich dňoch stával skutočnosťou. Toto všetko malo smerovať k tomu, aby som pochopila, že všetko, čo ma v živote stretáva, je Božia vôľa. A Boh odo mňa chce, aby som ju plnila. Posielala mi do cesty úplne cudzích ľudí, ktorí mi až neuveriteľným spôsobom pomáhali. Ale 25. júla to bolo úplne inak. Na tento dátum nikdy nezabudnem. Pršalo u nás celé dva mesiace. Zem bola nasiaknutá vodou. Nepretržite sa striedali lejaky a búrky. Obloha bola stále zlovestne zamračená, bez jediného slnečného lúča. V to ráno som sa zobudila už o 3. h a začala som sa modliť ruženec. Keď som sa domodlila, o 4.10 h zazvonil zvonček a dievča od susedov mi oznamovalo: „Teta, berie vás voda!“ Bola som doma sama a tak prvá reakcia bola - hrôza, šok, bezmyšlienkovité pobehovanie, čo mám robiť, čo zachraňovať.

Voda sa valila z koryta, zaliala cestu i ohradu. Šla som prosiť o pomoc ľudí, aby mi pomohli otvoriť bránu (drevenú, ktorú voda čoskoro zlomila). V tej chvíli neprišiel nikto na pomoc. Sused mi prišiel oznámiť, že o mne vedia aj požiarnici, ale neprišli. Voda stále stúpala a ja som v nej stála, pričom mi siahala až pod pazuchy. V tej chvíli som si spomenula na Pannu Máriu - Nepoškvrnenú Čistotu a začala som zúfalo kričať: „Panna Mária, zachráň ma, lebo zahyniem!“ Keď som tretíkrát zvolala, uvidela som zázrak - voda odo mňa začala tiecť hore kopcom na cestu a späť do koryta. Bola to veľká rýchlosť. Toľko vody, a tak rýchlo odišla.

Nevedela som v tej chvíli pochopiť, čo sa stalo. Až neskôr mi ľudia povedali, že o päť domov

vyššie voda veľkou rýchlosťou odniesla cestu a všetka voda sa zmestila do koryta. A ja som bola zachránená. V tej chvíli mi vnútorný hlas hovoril: „Chod' k zadnému vchodu a čerpaj vodu!“ Tá sa totiž vracala z naplneného koryta cez rúry na odtok dažďovej vody späť do domu. A ja, hoci mám veľmi vysoký krvný tlak, dokázala som čerpať vodu ručne od 4.30 h do 8.30 h bez oddychu.

Neskôr mi Panna Mária poslala na pomoc dobrých ľudí. Stále som sa pýtala Matky Božej - prečo? A prišla odpoveď. Keď som v októbri šla na horu Zvir, kúpila som si knižočku „Svätá liturgia“. Otvorila som ju na 10. strane a tam bolo napísané: „Nespoliehajte sa na kniežatá ani na ľudí vôbec, oni pomôcť nemôžu.“

Ďakujem Ti, Matička Božia, že si prišla rýchlo a v pravý čas. Ďakujem Ti za záchranu. Bohu nie je nič nemožné.

Vaša stála čitateľka Mária Daduliaková, Dlhá Lúka

Modlitba je veľká zbraň, ktorou si možno čokoľvek vydobýť, no len ak vychádza z čistého a úprimného srdca.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 24. februára 1991

Obrátenie

Do našej školy prišiel učiť nový kolega, ktorý sa veľmi skoro stal neoblíbeným učiteľom ako u žiakov, tak aj u kolegov. Pre svoju neústupčivosť, netolerantnosť a vzťahovacosť. Každý, kto sa s ním nemusel stretnúť, radšej ho obchádzal. Pokúšala som sa mu pomôcť. Bolo mi ho ľúto, ale nepochodila som. Tak som to nechala tak. Až keď začal učiť mojich deviatakov, začali sa problémy. Žiaci i rodičia sa stále sťažovali. Rozhovor s ním viazol, napätie vrcholilo, žiaci slabšej povahy od strachu zostávali doma alebo šli k lekárovi. Tak som pochopila, že tadeto k nemu cesta nevedie.

Vo februári 2001, keď som bola v Litmanovej, rozhodla som sa odovzdať všetko Matke Božej. Tak ako Ona hovorila - všetky problémy a starosti dajte do môjho Nepoškvrneného Srdca. Tiež som sa začala za neho modliť. Dlho sa nič nedialo, až do začiatku júna 2001. Končí sa vyučovacia hodina, idem po chodbe, moji deviataci vychádzajú na chodbu, sú úplne ticho. Vidím, čosi sa stalo. Prosia ma, aby som išla do ich triedy. Začínajú rozprávať. Keď prišiel pán učiteľ do triedy, chcel skúšať. Otvoril klasifikačný hárok a z očí mu začali kvapkať slzy. Chcel ich utajiť, ale sa mu to nedarilo. Naopak, slzy začali tiecť prúdom. Zatvoril klasifikačný hárok, ale prival slz neustával. A potom poprosil žiakov o odpustenie. Opäť otvoril klasifikačný hárok a každému žiakovi povedal, čo sa má doučiť, aby mohol mať dobrú známku. Celý čas (teda 45 minút) mu slzy neustále tiekli. Vtedy som žiakom povedala o mojej prosbe k Panne Márii, o sile modlitby, ktorou si môžu vyprosiť všetko. Očividne ich to „vzalo“. Od chlapcov som viac nepočula žiadne nadávky. A kolega získal spriaznené duše - žiakov. Stal sa mlčanlivejší a tolerantnejší.

M., Bardejov

Moje drahé deti! Prosím vás, staňte sa živým Evanjeliom...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júna 1994

Nedovolí svojim zahynúť

Pochádzam z piatich detí. Prvé dieťa moja matka nedonosila, odišlo jej. Druhé - pekný zdravý chlapec - zomrel na katar. Myslela si, že sa jej nebo zrúti na hlavu. Ale s vierou sa modlila za

d'alšie. A Boh jej požehnal a na jej prosbu odpovedal možno hojnejšie než pôvodne chcela. Dnes je nás päť zdravých súrodencov a traja máme svoje rodiny. Na strednej škole som mala spolužiačku, ktorá sa krátko po maturite vydala. Stretla som ju v hlbokom žiali. Potratila druhé dieťa. Prišla mi na um moja mama, a tak som jej ten príbeh vyrozprávala s humorným dodatkom: „Nikdy nie je nič stratené, len treba dôverovať Bohu. Pozri sa, aké pekné deti jej potom Pán Boh požehnal!“ Spolužiačka odišla s úsmevom a dôverou. Keď som ju po niekoľkých rokoch stretla, za ruku viedla jedno dieťa, v kočíku ležalo druhé a v brušku už bolo vidieť tretie. Naozaj nebolo nič stratené...

V jednom z prvých zamestnaní som pracovala s mladou dievčinou po maturite. Videla sa mi akási poblednutá, bez chuti do života, zdalo sa, že ju niečo trápi. Raz sa mi vyznala z bolesti. Mala známosť, ktorá nesmerovala k manželstvu, ale zanechala následky, ktoré „museli byť odstránené.“ Preto navštívila kliniku a podpísala umelé prerušenie tehotenstva.

Zákrok ju poznačil na celý život - ostala neplodná. Už roky žije s manželom bez detí a ľutuje svoju dievčenskú nerozvážnosť. Riešením by mohla byť adopcia nejakého dieťaťa, ale k tej sa zatiaľ neodvážili. Možno, predsa len... Je to krutá daň za hriech: milovať deti, a svoje vlastné nikdy nemať! Ani tehotnú dcéru inej mojej priateľky si chlapec, s ktorým chodila, nevzal. Nevidela iné riešenie svojej situácie - iba potrat. Stretla som ju na ulici so slzami v očiach, chcela si to v ten deň dať zobrať. Vyrozprávala som jej príbeh neplodnej priateľky, ktorá tento čin ľutuje a rada by dnes nejaké dieťa mala. „Vždy sa nájde riešenie, neboj sa,“ upokojovala som ju. „Sú tu rehoľné sestry Matky Terézie, v prvé dni pred pôrodom a po ňom poskytnú najnutnejšiu pomoc a strechu nad hlavou, netreba si zúfať. A keď sa dieťaťko narodí, pomôžu mamičky s výbavičkami po odrastených deťoch. Neboj sa, len to dieťaťko donos.“ Dnes má malá Zuzka 7 mesiacov a je to krásne, milé dieťa. Svet je ohromné miesto, kam sa narodiť, zafilozofoval si istý básnik, a mal pravdu. Môj vlastný príbeh s deťmi je takýto: Vydávala som sa neskoro, už som bola „stará dievka“, po tridsiatke. Ani tri roky spoločného života nepriniesli želané dieťaťko. Preto som sa v jeden večer modlila: „Pane, ak sa v túto chvíľu nejaká žena rozhoduje, že zabije v sebe dieťa, že ho nechce, vlož ho do môjho lona, ja ho donosím!“ A stalo sa mi: do roka bol na svete chlapec. Áno, prijať dieťa znamená prijať Krista. Aj s jeho krížom. Nie sú to len radosti, je to naozaj aj ten kríž, ale na konci je večný život. Druhé dieťaťko som si vyprosila u Ježišovej Matky. Prihovárala som sa jej ako k žene, ktorá vie, čo je strach o dieťa, jeho prvé slová, prvé pády, rozbité kolienka. Chcela som dievčaťko, ktoré mi bude podobné a ktoré nás s manželom opatrí, keď už budeme veľmi starí. Dostalo sa mi a je naozaj naším „verným obrazom“. Keď sa aj vy budete zamýšľať nad tým, či do dnešných časov porodiť druhé či tretie, ba dokonca vôbec nejaké dieťa, spomeňte si na zúfalý výkrik apoštolov v búrke: Zachráň nás, Pane, hynieme!

A On vám dnes tak, ako vtedy odpovie: Čo sa strachujete, maloverní? A utíši búrku. Nedovolí svojim zahynúť, ale ich zachráni.

(r)

Moje drahé deti! Dnes, cez Pána lásky a cez moje Nepoškvrnené Srdce, prúdi more milostí pre vás.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 8. augusta 1993

Verila som v zázrak

V najhlbšej pokore a láske chcem vydať svoje svedectvo o veľkej milosti Božej, o pomoci a láske preblahoslavenej Panny Márie, Nepoškvrnenej Čistoy a našej drahej Mamičky.

Toto svedectvo som už vyjadrila skôr, keď som 21. 4. 1992 o tom napísala v osobnom liste p. Antonovi Seleckému - bývalému šéfredaktorovi Slovenského denníka, ktorý ho uverejnil v plnom znení v tomto denníku, v rubrike „OZVENY“ dňa 1. 5. 1992. Tiež bolo zverejnené v

skrátenej forme v časopise M ROSA. Po uverejnení v Slovenskom denníku som zhodou okolností bola vyzvaná na pobožnosti „Fatimská sobota“ na Kalvárii v Bratislave, že ak sa tam nachádzam, aby som vystúpila a toto svedectvo verejne vyslovila. Tak sa mi naskytla možnosť, po ktorej som túžila: verejne povedať svetu o milosti, ktorej sa mi dostalo. Teraz, s odstupom času (6 rokov), chcem znova a podrobnejšie o tom hovoriť.

V priebehu jedného roka (1991) mi zomrela sestra i mamička. O krátky čas nato ma zasiahla ďalšia rana - hrozila mi strata ďalšieho drahého blízkeho, môjho dobrého, milovaného brata Petra Juliána, ktorému zistili rakovinu hrubého čreva. Mal zhubný nádor vo veľkosti mužskej päste.

Lekári sa rozhodli ho operovať. Poznamenávam, že môj brat nevedel pravdu o svojom zdravotnom stave, lebo sme ju pred ním zatajili. Upokojili sme ho, že ide o nezhubný malý nádor, ktorý treba odstrániť. Veril nám a bol pokojný. Ja však vo veľkej úzkosti a bolesti srdca som sa začala s dôverou modliť. Úprimne som povedala Panny Márii a Pánovi Ježišovi, že nemám už silu zmieriť sa s touto bolesťou, že tretiu stratu drahého blízkeho nedokážem prijať, nechcem sa dívať na utrpenie svojho brata (lebo som denne bola pri svojej sestre, ktorá zomierala na rakovinu pľúc a dva a pol mesiaca na moju matku, ktorá zomierala na následky autonehody). Vrúcne som prosila, aby mi milostivo pomohli. Začala som sa modliť sv. ruženec a deväťdňovú pobožnosť k Matke ustavičnej pomoci. Jedného dňa som išla do Kostola sv. Ladislava v Bratislave a vrúcne som sa modlila pred obrazom Panny Márie - Matky ustavičnej pomoci. Keď som potom vychádzala z kostola, v „predsieni“ kostola som začala čítať oznamy. Zrak mi padol na oznam, že sa bude konať púť na prvú nedeľu v mesiaci - 5. 4. 1992 do Litmanovej. (Vtedy som ešte takmer nič nevedela o Litmanovej, len som počula, že sa tam vraj zjavuje Panna Mária.)

V tom okamihu, zrazu sa objavila pri mne nenápadná, prostá žena a povedala mi: „Chodte tam, chodte do Litmanovej.“ Ja som s prekvapením pozrela na túto ženu a opýtala som sa: „Áno? Vy ste tam boli?“ Ona mi odpovedala: „Ja som odtiaľ“ a hneď odišla von. Ja som sa chcela s ňou porozprávať, preto som hneď za ňou vyšla z kostola. Avšak, keď som vyšla z brány kostola, pozerám, pozerám a ženy nikde nebolo. Bola som z toho všetkého prekvapená. Vrátila som sa dnu a hneď som si z oznamu o púti odpísala telefónne číslo cestovnej kancelárie (Krištoftour) a prihlásila som sa na túto púť. Teraz som presvedčená, že to bola osobne Panna Mária, ktorá ma poslala do Litmanovej.

V Litmanovej na hore Zvir bol sneh, bolo zamračené a fúkalo. Keďže sme už asi 5 hodín boli na kopci, oziabali ma nohy a triasla som sa od zimy. Hlavná sv. omša sa začínala o 11.00 h. V tom okamihu som zrazu pocítila teplo a s prekvapením som pozrela na oblohu. Videla som, ako z jedného miesta nad nami mračná utekajú veľmi rýchlo na všetky strany, o chvíľu sa urobila v mrakoch diera, cez ktorú na nás zasvietilo slnko a nad Zvirom bolo úplne jasno. Cítila som prítomnosť Panny Márie a istotu, že mi pomôže.

Po návrate z Litmanovej som sa stretla so svojím bratom. Porozprávala som mu o Litmanovej. Dala som mu vodu z prameňa, ktorú som doniesla zo Zviru. Hneď vypil 3 poháre naraz. Bolo to v nemocnici v Podunajských Biskupiciach, kde ho už pripravovali na operáciu. Išla som s ním na sv. omšu, ktorá sa konala priamo v nemocnici, a tiež som mu dala knižočku - pobožnosť k Matke ustavičnej pomoci, aby sa aj on modlil. Bol veľmi vyrovnaný a sám povedal, že v duši cíti mimoriadny pokoj.

Ja som nadobudla pevné presvedčenie, že sa stal zázrak. Chcela som povedať lekárom, aby ho ešte raz prezreli a zbytočne nerezali. Bála som sa však, že mi neuveria a budú si myslieť, že som blázon, lebo predtým 3-krát mu robili vyšetrenia a potvrdili diagnózu.

V deň operácie som okolo obeda telefonovala do nemocnice, aby som sa opýtala na situáciu s mojím bratom. Lekár pri telefóne mi s veľkou radosťou oznamoval: „Práve som sa vrátil z operačnej sály. Vášho brata sme otvorili a s úžasom sme zistili, že je úplne čistý, nič tam nebolo. Zavolali sme aj patológa a internistu a svorne sme skonštatovali, že tam nič patologické nie je.“

Ja som povedala: „Pán doktor, berte to ako zázrak.“ Lekári, ktorí robili vyšetrenia a stanovili diagnózu, boli zaskočení, lebo to vyzeralo, že sa zmýlili. Bratovi sa rezná rana rapídne rýchlo

zahojila a dodnes je zdravý. Ešte poznamenám, že v tom čase trpel aj na žalúdočné vredy. Od tejto udalosti však nemá ani s tým problémy, tiež sa zahojili. Brat sa pravdu o svojom zdravotnom stave dozvedel až od iných ľudí, ktorí moje svedectvo počuli a čítali už v spomínanom Slovenskom denníku. Zostal vtedy zmätený a zazlieval nám, že sme ho klamali. O rok neskôr išiel so mnou do Litmanovej na výročnú púť poďakovať sa našej drahej Matke - Nepoškvrnenej Čistote za pomoc a uzdravenie.

Druhé svedectvo

Moja dcéra Tatiana ochorela v roku 1995. Začala brať antibiotiká, no nepomohla ani ďalšia dávka silnejších antibiotík. Zdravotný stav sa jej zhoršil, preto jej urobili RTG obličiek. Zistili zápal a naordinovali jej veľmi silné lieky. Krátko nato vysvitlo, že je tehotná. Lekári sa zhrozili a odporúčali jej ísť na interrupciu. Genetici tvrdili, že zdravý vývoj dieťaťa je vážne ohrozený. Dohodli termín interrupcie. Dcéra i ja sme boli z toho nešťastné a bezradné. Išla som na sv. spoveď a kňaz mi povedal, aby som to nedovolila a aby som poslala i dcéru na sv. spoveď. Stalo sa. Dcéra vyšla zo spovednice veľmi uplakaná a pevne rozhodnutá, že za každú cenu nechá dieťaťu sa narodiť. Na druhý deň zazvonil doma telefón. Volal jeden priateľ - bohoslovec a pýtal sa, či nechcem ísť do Litmanovej, že idú z Pezinka na súkromnú púť v sprievode kňazov. Srdce nám zajasalo od radosti. Povedali sme mu, že práve máme veľké starosti a s tými sa pôjdeme zveriť Panne Márii do Litmanovej.

Počas súkromnej sv. omše na hore Zvir, kde bola prítomná aj Ivetka Korčáková (tam som jej povedala o uzdravení môjho brata Juliána Petra), moja dcéra pocítila veľkú slabosť a lomcovala ňou triaška. Posadila som ju na lavičku a sústredila som sa na bohoslužbu. Verila som, že sa s ňou deje zázrak, že sa uzdravuje. Po sv. omši sa cítila už dobre. Za určitý čas išla na genetické vyšetrenia. Výsledky boli veľmi dobré a narodilo sa zdravé, krásne dievčatko Kristínka, ktorá má teraz tri roky.

Naša drahá Matka - Nepoškvrnená Čistota nás prosí, aby sme otvorili svoje srdcia a zverili jej i jej Synovi svoje starosti. Ja som tak urobila a bola som potešená, dostalo sa mi veľa milostí, posilnila sa moja viera, nádej a láska. Preto vyslovujem veľkú, vrúcnu vďaku Pánu Bohu Otcovi, Pánovi Ježišovi a drahej Matke Božej i našej nebeskej Matke – Márii.

Hedviga Vojtková, Bratislava

Moje drahé deti! Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu! Pretože potrebujete byť viac jednoduchí a ostražití...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. augusta 1995

Zradný „talizman“

Vážený pán šéfredaktor!

Už viac ako dva mesiace sa Vám chystám napísať, ale nie som majsterka pera, a aj môj pravopis je biedny a čas neúprosne beží. Vopred sa ospravedlňujem.

Moja najlepšia priateľka Ľudmila je žena hlbokej viery. Prežila ťažký život, prekonala infarkt, smrť matky a vyliečila sa z rakoviny a to všetko počas jedného roka. Má priateľku, ktorá sa s celou rodinou odsťahovala do USA. Píšu si a pri rôznych príležitostiach si posielajú darčeky. Medzi inými som od nej dostala aj pekný modrý krížik. Keď mi ho ukázala, hneď sa ma spýtala, či som počula niečo o Modrom krížiku. Moja odpoveď bola, že som niekde niečo počula, ale neviem čo, kedy a kde. Ešte v tom týždni mi môj syn doniesol knihu „Dial'nica do pekla“. Mám vo zvyku najprv knihu prelistovať, pozrieť obsah, až potom čítať. Kniha ma veľmi zaujala.

Pri článku „Osídla talizmanu“ mi slová Modrý kríž priamo udreli do očí. Po prečítaní som sa s priateľkou stretla, znova sme to čítali, no zhodli sme sa, že určite nejde o ten zlý talizman, veď jej priateľka je veriaca, určite by jej také niečo neposlala. Ba, obdivovali sme ho, aký je pekný,

vo farbe Panny Márie. Odporúčala som jej, aby ho nosila na hrubšej retiazke, že pôvodná je veľmi tenká a môže ho stratiť. Ľudmilka hneď kúpila tri Vaše knihy - Dial'nica do pekla - a jednu z nich poslala aj do USA.

Keď boli v Košiciach misie, jeden deň po svätej omši misionári posvätili predmety, ktoré veriaci doniesli so sebou do kostola. Ľudmilka doniesla spomínaný krížik a držala ho na dlani počas posviacky. Doma ho mala položený v krásnej šperkovničke, spolu s malým medajlónikom Panny Márie z Medžugoria, ktorý si sama doniesla a ktorý bol v Medžugorí posvätený. Šperkovnička bola otvorená a uložená vo vitríne za sklom.

To, čo teraz opíšem, sa stalo v druhej polovici augusta. Ľudmilka upratovala, utierala prach. Keď prišla k vitríne zbadala, že krížik sa stáča, horná časť, kde je uško na retiazku, sa stáčalo k dolnej časti krížika. Ona to videla, jej pamäť to registrovala, ale bola akoby duchom neprítomná, ako omámená, nič si z toho nerobila.

Hovorila mi, že mi nevie vysvetliť, čo sa s ňou dialo. Po istom čase, nespomína si, či to bolo po pol hodine či dvoch hodinách, spomenula si, že sa krížik točil. Podišla k vitríne a s hrôzou zistila, že z krížika sú 2 kusy. Bolo to neuveriteľné. Môj názor je taký, že ju Panna Mária veľmi miluje, keď ju ochránila od toho, čo sa stalo, aby neprežila pri plnom vedomí, veď mohla znova dostať infarkt. Podľa Vášho článku, krížik po posvätení mal byť zničený. Teraz veríme, že bol v ňom démon a Panna Mária sa postarala o to, aby ten talizman v byte nemala. Ja som ho zobrala, ukázala viacerým, a to aj neveriacim.

Ľudmilka nechcela, aby som o tom písala, ale také svedectvo nechať na zabudnutie by bol hriech a neúcta k Panne Márii.

Sme presvedčené, že ani priateľka z USA nevie, čo jej poslala a Ľudmilka jej tiež nenapísala, čo sa s krížikom stalo. Myslíme si, že Vaša kniha „Dial'nica do pekla“ bola pre ňu tým najsprávnejším darčekom.

Vám aj celému kolektívu želám veľa zdravia a Božieho požehnania.

H. Kvarteková, Košice

Moje drahé deti! Prichádza doba, ktorá je už tu.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. augusta 1995

Bol som satanistom

„Chcel by som sa s vami všetkými podeliť o skúsenosť, ako Pán Ježiš zmenil môj život a pomohol mi zvíťaziť nad diablom, ktorý ma neustále trápil.“

Takto začal rozprávať svoje svedectvo 25-ročný Ján z Čadce. A pokračoval:

„Vyrastal som v normálnej rodine. Rodičia sa hlásili ku katolíkom, no ich viera sa prejavovala iba na Vianoce. Vychovávali ma bez náboženského ovplyvňovania, no aj tak sa snažili, aby bol zo mňa slušný človek. Matka ma zahŕňala láskou, na ktorej nedostatok som sa nemohol sťažovať, a otec svojou autoritou vo mne vybudoval bázeň a rešpekt. Bol som tichý, utiahnutý a vyhľadával som samotu. Na strednej škole som sa dostal k metalovej hudbe a neskôr sme si s kamarátmi založili skupinu v takomto duchu.

Cez metalovú hudbu sme prišli k satanizmu a jednej noci pri splne mesiaca sme sa vlastnou rukou „upísali“ diablovi. Začali sme ho uctievať a robiť rituály. Pritom sme vzývali satana a pekelné mocnosti, rúhali sme sa Bohu a oslavovali diabla. Možno sa vám to zdá kruté alebo nezmyselné, ale taká je pravda. A verte mi, nerád na to spomínam.... Na krku sme nosili obrátené kríže. V čase dospievania som začal túžiť po citovom vzťahu, ktorý mi už matka nemohla dať. Začal som si teda hľadať dievča, ale nedarilo sa mi to. Po niekoľkých sklamaníach sa začali u mňa prejavovať komplexy kvôli môjmu výzoru, ba niekedy aj samovražedné sklony. Preto som sa ako 18-ročný dostal na psychiatriu. No moja láska k mame, hudbe a dobrému personálu psychiatrického oddelenia mi v samovražde zabránili.

Raz večer som videl film „Apokalypsa“, ktorý na mňa veľmi zapôsobil. Vtedy som si uvedomil, čo čaká po smrti tých, čo sa dostanú do pekla spolu s diablom. Dostal som strach z Božieho trestu. Uvedomil som si, že som úmyselne porušoval Božie prikázania a že sa do pekla dostanem aj ja. Odvrhol som teda satanizmus a začal som rozmýšľať o Bohu. Po tomto rozhodnutí mi Boh daroval dievča, po ktorom som tak veľmi túžil.

S Monikou (tak sa volala) sme sa prostredníctvom listov veľmi zblížili a nakoniec náš vzťah prerástol do veľkej lásky. Začal som čítať Sväté písmo a Boh sa veľmi dotýkal môjho srdca. Začal som sa modliť a so slzami v očiach som prosil Boha o odpustenie za moju hriešnu minulosť. Verím, že mi v tej chvíli odpustil, ale môj príbeh ešte pokračoval ďalej. Monika bola v mojom živote na prvom mieste a robil som pre ňu všetko, čo som len mohol. Niekedy som bol k nej krutý a zlý. Vzťah s ňou bol kritický, hlavne mojou vinou. Stále som jej niečo vyčítal a pochyboval o jej láske, pretože nebolo v jej silách vyhovieť mojim náročným požiadavkám.

Vedel som, že diabol chce rozbiť náš vzťah, ale nedokázal som proti nemu bojovať. Bol som v koncoch a nevedel som, čo robiť, aby som našu lásku uchránil. Ale Boh bol pri mne. Pomáhal mi. Cítil som, že stojí pri mne, že ma ochraňuje. Od tej chvíle nemá diabol nado mnou žiadnu moc. Mojm Pánom je Ježiš a len jemu vďačím za svoju slobodu, šťastie, vykúpenie a nádej večného života.

Milí čitatelia M ROSY, obráťte sa s dôverou na Pána Ježiša, On vám pomôže. Čaká na vás!“

Spracoval: Pavol Konštiak

Moje drahé deti! Ja vás milujem a čakám vás v Nebi...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. augusta 1995

Posol radosti

Vážená redakcia!

Rada čítam Váš časopis, hlavne skutočné príbehy. Veľmi rada by som chcela prispieť svojím príbehom.

Vydala som sa v roku 1958 na úrade, pretože v tom čase sa málo ľudí odvážilo ísť do kostola. Žila som v tomto manželstve 14 rokov, potom sme sa rozviedli. Bolo to v roku 1971. V tom čase som mala 2 deti, o ktoré som sa starala sama. Do kostola som nechodila, bála som sa, že by ma vyhodili z práce. Žila som sama, starala sa o svoje deti a ani som si neuvedomila, že sa zmenila doba. Až jedného dňa prišla ku mne priateľka Florentínka a z ničoho nič mi začala hovoriť o kňazoch, kostoloch i o tom, že ľudia začínajú už inak žiť, hoci sme na túto tému nikdy nehovorili. Keď odišla, zamyslela som sa nad svojím životom a uvedomila som si, že ja som vlastne tých 14 rokov žila v hriechu, keďže som nebola zosobášená v kostole a kostol som ani nenavštevovala. Pri ďalšej návšteve mi priateľka priniesla niekoľko čísiel Vášho časopisu - M ROSY, ktoré som si s radosťou prečítala. Neskôr som priateľke povedala, že by som sa rada vyspovedala, ale že sa hanbím, pretože skoro 40 rokov som nebola na spovedi.

Dnes, keď sa nad tým zamyslím, pripadá mi to, akoby Florentínka bola poslom. Pekne ma zobrala do kostola, posmeľovala ma, až som sa odvážila vkročiť do spovednice, kde som sa zo všetkých hriechov vyznala. Keď som skončila svoju spoveď, cítila som, akoby mi odpadol kameň, ktorý skoro 40 rokov tlačil moje srdce. Neskôr som si uvedomila, že ani moje deti, ktoré síce boli pokrstené, neboli pri prvom svätom prijímaní, hoci syn mal už 37 rokov a dcéra 25 rokov.

Priateľka s radosťou vybavila i túto záležitosť. Deti prihlásila na náboženstvo. Po niekoľkých dňoch pristúpili po svätej spovedi k prvému svätému prijímaniu.

Môj syn nebola zosobášený v kostole a nemal ani svoje dve deti pokrstené. I v jeho živote prišlo k zmene. Zosobášili sa znovu, ale už v kostole. Sobáš bol v Modrom kostolíku, kde v ten istý deň boli pokrstené i jeho deti. Po skončení obradu mi syn povedal: „Mami, táto svadba bola veľmi

krásna, krajšia ako tá pred trinástimi rokmi.“ Boli sme šťastní. Všetko sa usporiadalo.

Ale v čase, keď deti chodili na náboženstvo na faru (v Bratislave na Kalvárii), jedného dňa sa stalo to, že môjmu synovi niekto na aute vypustil všetky 4 kolesá a zobral i ventilčeky. Rozľútosť sa nad tým a kňazovi, ktorý ich vyprevádzal, s ľútosťou povedal: „Otče, zatiaľ čo ja som sa kajal, aby som sa stal lepším, za ten čas iný človek mi takéto niečo urobil.“

Moje deti zúfalo chodili po okolitých domoch, vypytovali sa, či niekto nemá pumpu a ventilčeky, ale nikto im nepomohol. Už sa zvečerievalo. Dcéra bola zúfalá, a tak sa išla do neďalekej jaskynky pomodliť k sv. Panne Márii, ktorú prosila, aby im pomohla. Ako sa tam modlila a plakala, prišiel k nej asi 8-ročný chlapec a spýtal sa, čo sa jej stalo.

Vyrozprávala mu všetko a chlapec povedal: „Nebojte sa, teta, môj dedko iste bude mať to, čo potrebujete.“ A mal!

Kolesá nafúkali a vtedy si dcéra uvedomila, že ju Panna Mária vyslyšala - v podobe nevinného dieťaťa jej poslala pomoc.

S pozdravom Ave, Mária! Anna Gertliová, Bratislava

Moje drahé deti! Chcela by som vám povedať ako vaša Mama, poprosiť vás, aby ste začali žiť jednoducho, rozmýšľať jednoducho a konať jednoducho.

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 5. júna 1994

Pravá matka

„Mám sedemnáť rokov. Krásny vek. A doteraz som mala aj pekný život, o ktorý sa mi postarali milujúci rodičia. Hoci nemám súrodencov, mama s otcom mi nahrádzali brata i sestru. Mohla som prísť za nimi so všetkým. Vždy ma vypočuli. Pravda, boli chvíle, keď sme sa rozchádzali v názoroch, no pri dobrej vôli sa to vysvetlilo. Nebolo však všetko tak, ako som si donedávna myslela. Boli práve dni prázdnin, keď do mojej izby vošla mama a chcela sa so mnou rozprávať. Pamätám sa na každé jej slovo. Bola smutná. Už dlhší čas som vnímala, že rodičov niečo trápi, no v tých dňoch som mala plnú hlavu Mira - môjho chlapca, ktorý sa mi páčil.

A starosti rodičov som nechávala na nich. Mama sa rozhodla, že mi to musia povedať. Uznali, že už som dosť veľká a nadišiel čas, aby som sa o všetkom dozvedela. „Máme ťa veľmi radi, ale musíme ti povedať pravdu. Radšej my ako cudzí. Keď sme sa s otcom zobrali, veľmi sme túžili po dieťatku, ale lekári zistili, že nemôžem mať deti.“ „A ja, ja som potom čo?“ - nechápavo som sa spýtala. „Teba sme adoptovali. Boli sme v dojčenskom ústave a vybrali sme si ťa. Chceli sme, aby si bola len naša. A vybavili sme všetko tak, aby si sa to nikdy nedozvedela“ - rozpráva mi opatrne matka.

Pri jej slovách som mala pocit, akoby mi niekto zatláčal nôž do srdca. Chvíľu trvalo, kým som pochopila, čo mi hovorí. V tej chvíli sa vo mne niečo zlomilo a ja som vedľa seba videla cudzieho človeka. Cítila som sa oklamaná. Roky starostlivosti a lásky boli preč a ja som sa ocitla sama. Bola som nespravodlivá. Kričala som na mamu, prečo mi to nepovedali skôr, prečo mi to rozpráva až teraz. Vysvetlila mi, že moja pravá matka sa dozvedela našu adresu a chce ma vidieť. Ak budem súhlasiť, môžem ísť k nej na prázdniny. Bolo toho na mňa veľa. Rozplakala som sa a ušla z domu. Túlala som sa po uliciach a v hlave mi vírili myšlienky na samovraždu. No nemala som na to odvalu, pretože som cítila mocnú ruku Panny Márie, ktorá ma držala a ochraňovala. Neskoro v noci som sa vrátila domov. Rodičia boli hore, čakali ma. Všetko mi chceli vysvetliť. No ja som sa uzavrela do seba a prestala s nimi komunikovať.

Viem, že som im tým veľmi ubližovala, ale ja sama som sa cítila ukrivdená. Preplakala som celú noc a nasledujúce dni neboli o nič lepšie. Nevládala som zvážiť situáciu, no vedela som, že chcem poznať svoju pravú matku. A tak som súhlasila s prázdninami u nej. Prišiel deň, keď mala prísť po mňa. Bola som veľmi nervózna. Bála som sa chvíle zoznámenia. Keď sa ozval zvonček, všetci sme stúpili. Prvý sa spamätal otec a šiel otvoriť. Neznáma žena sa chvíľu rozprávala s

mojimi rodičmi a potom vošla dnu.

Prehovorili sme zopár slov, no pre mňa to bol cudzí človek, i keď som sa na ňu podobala. Obe sme boli tak trochu v rozpakoch. Jediné, čo ma zaujímalo, bola príčina, pre ktorú ma dala do ústavu. Vysvetlila mi, že bola veľmi mladá, muž, s ktorým ma čakala, ju opustil a nevedela by sa o mňa postarať. No ja som jej slovám neverila. Už vtedy som vedela, že nikdy k nej nebudem nič cítiť. Neučila ma láske, nikdy som ju od nej nedostávala, a ani ona teraz nemôže čakať odo mňa, že ju budem mať rada. No napriek tomu som s ňou šla. Myslela som, že sa odo mňa očakáva, aby som odišla, tak som to ľahostajne a automaticky urobila. Rozlúčila som sa s rodičmi bez slz, bez objatia, akoby som odchádzala len na jeden deň.

Netušila som, ako vtedy bolo mojim rodičom. Moja nová matka ma cestou ohurovala plánmi do budúcnosti, no veľmi som nepočúvala. Až na stanici, keď už ohlasovali príchod nášho vlaku, som sa spamätala. Zrazu som si uvedomila, ako som ublížila svojim rodičom a nemohla som odísť bez toho, aby som im nepovedala, že mi je to ľúto. „Nemôžem ísť“ - povedala som. Vyletela som z čakárne na ulicu ako vystrelená. Nanešťastie vybehla som na cestu práve vo chvíli, keď tadial prechádzalo auto. Začula som len škripot brzd a zacítila prudký náraz. Hlavou mi prebehla myšlienka, že nesmiem zomrieť skôr, kým nepoviem mame, že ju ľúbim, že ich oboch mám veľmi rada.

Po operácii som sa prebrala v nemocnici. Vedľa mojej postele sedela mama s otcom. „Mamička moja jediná“ - zašepkala som a natiahla za ňou ruku. Mama sa sklonila ku mne a obe sme sa potichu rozplakali. Moje slová, aby mi odpustila, už ani nepočúvala. Takmer celé prázdniny som preležala v nemocnici, no aj tak to boli pre mňa krásne prázdniny. Teraz, i keď pravda je iná, viem, že mám len jedných rodičov na zemi a Matku nebeskú, ktorá ma ochraňuje a pomáha mi. Jej ďakujem za to, že žijem. Tých, ktorí stáli pri mne, keď mi bolo najhoršie, tých, ktorí ma majú radi a ktorí sa o mňa od malička starali. Raz som zapochybovala, a teraz to veľmi ľutujem. Nech mi žena, ktorá ma porodila odpustí, no nikdy nebude pre mňa matkou.

Ďakujem jej za život, no rodičom ďakujem za oveľa viac. Aj keď nie som ich, sú moji najlepší a jediní rodičia. Som im vďačná, že ma majú radi a neustále sa modlím k Matke Božej - Panne Márii, aby ich naďalej ochraňovala a opatrovala.

Veronika, Žilina

Moje drahé deti!. Začnite teraz uvažovať nad mojimi posolstvami! Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu... Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím! J vás milujem, a čakám vás v Nebi...

Nepoškvrnená Čistota na hore Zvir, 6. augusta 1995

Najväčšia moc na svete

Pochválený buď Ježiš Kristus!

Drahá redakcia M ROSY! Keďže dlhší čas pracujem v Čechách, Váš časopis som prvýkrát čítala len pred mesiacom. Moja mamka ho začala odoberať len v tomto roku. Ďakujem Bohu, že takýto časopis vôbec vznikol a prajem Vám všetkým, aby Vás Matka Božia naďalej obdarovávala milosťami. Ľudia zo všetkých kútov Slovenska Vám píšu svoje krásne zážitky o tom, ako im Panna Mária pomohla a urobila zázrak v ich živote. Veľmi ma to oslovilo a čosi mi v srdci pošepkalo, aby som aj ja „svedčila“ o tom, že Panna Mária nás skutočne miluje a pomáha nám. Nežiadam, aby ste môj príbeh uverejnili, možno ho ani nebudete čítať, ale pre mňa to znamená veľký dlh, ktorý chcem týmto Božej Matke splatiť. Tým, že napíšem, aká je milostivá a ako pomáha s láskou tým, ktorí ju o to úprimne prosia. Je to príbeh 20-ročného dievčaťa, ktoré sa pre vlastnú tvrdohlavosť, pýchu a ľahostajnosť pripravilo o pravé svetlo v živote. Pravdivo vypovedá o veľkej sile ruženca a o tom, aké je dôležité vrúcne prosiť Pannu Máriu o pomoc. Osud dievčaťa opíšem úplne od začiatku.

Zabudnutá modlitba

Malá Monika až do svojich desiatich rokov chodila každý deň do kostola. Páčilo sa jej tam a chodila tam s radosťou. Doma sa s mamkou každý večer po sv. omši modlievali spolu sv. ruženec. Ale ako dieťa veľmi nechápala význam tejto modlitby, rodičia akosi nemali čas rozprávať jej o Bohu a pre ňu sa všetko zrazu stalo povinnosťou. Keď mala dvanásť rokov, odmietala sa sv. ruženec modliť spolu s mamkou a vyhovárala sa, že sa bude modliť sama. Aj sa modlila, no nie dlho. Ako to už býva v tomto veku, Moniku začali zaujímať chlapci a na modlitbu jej „nezostával“ čas, až sa celkom prestala modlievať. Roky ubiehali a Monika prestala chodiť do kostola, a čím viac ju rodičia nútili, tým tvrdohlavejšie odmietala. Začala aj klamať. Všetko, čo súviselo s Bohom, dala do pozadia, už v tom nevidela zmysel, a to všetko len preto, že úprimne neotvorila svoje srdce pravému svetlu. Pre ňu bolo dôležité len to, či sa páči chlapcom a koľkých si omotá okolo prsta.

Hľadanie

Ako pätnásťročná začala chodiť na diskotéky, spoznávala mladých ľudí a bola „šťastná“. Niekedy si spomenula aj na to, ako sa pokľaciačky s mamou večer modlievala. Nechápala však ľudí, ktorí každý deň chodili na sv. omšu a vychádzali z kostola s akýmsi „zvláštnym“ výrazom. Nevidela to, čo iných naplňalo radosťou. Bola „slepá“, lebo sa takou urobila sama, vlastnou ľahostajnosťou. Chodila krátkodobo s niekoľkými chlapcami, no len kvôli zvýšeniu sebavedomia a pocitu, že sa im páči. Chcela počúvať chvály na seba, túžila páčiť sa iným. Čím viac dostávala, tým viac chcela a vôbec si neuvedomila, že v nej rastie pýcha. A tá pomaly prerástla pokoru i lásku, rozmnožila sa ako burina, ktorá takmer vyhubila všetko úrodné. Tento život ju baval, no nenaplnil. Jej vnútro bolo vyprahnuté a prázdne. Pomaly sa toho presýtila a čosi jej začalo chýbať. Hľadala v nej pochybnosť a večer čo večer nezadržala slzy a sama seba sa pýtala, čo ju trápi, čo jej chýba, veď je šťastná, milovaná (už pol roka chodila s chlapcom, ktorého mala skutočne rada).

Keď mala sedemnásť rokov, pocítila zmenu, niečo sa s ňou začalo diať, no nemala sa s kým poradiť, lebo sama nevedela, čo ju trápi. Po pol roku ju jej chlapec opustil, pretože odmietala jeho stále častejšie pokusy o zblíženie sa a „dôkazy“ lásky. Ani veľmi nesmútila a konečne mohla v samote pátrať po probléme, ktorý jej nedal spať. Nevedela si pomôcť.

Poučný príbeh

Asi mesiac pred 18. narodeninami čírou náhodou našla u svojej starej mamy knihu - Boh sa pyšným protiví. Nadchol ju nádhorne napísaný príbeh o dvoch mužoch, ktorí boli najlepší priatelia a spolu vstúpili do rehole. Po rokoch jedného z nich povýšili z obyčajného mnícha na kardinála. Veľká moc, postavenie a peniaze, sláva, urobili z pokorného muža pyšného a namysleného človeka. Prestal sa úprimne modliť, jeho pýcha mu nedovoľovala kľáčať pred Pánom a prosiť. Je to nádherný a veľmi poučný príbeh, ktorý napísal Karol Pakovci. Keď Monika knižku prečítala, začala rozmýšľať. Veď aj ju ľudia chválili, obdivovali, páčila sa chlapcom, myslela si, že je pekná, krajšia ako ostatní... A vtedy sa jej akoby otvorili oči a pochopila, prečo prestala chodiť do kostola a modliť sa.

Bola pyšná, tak veľmi pyšná, že sa odmietla „ponížiť“ a kľaknúť si pred Pánom, prosiť. A Boh sa pyšným protiví! Bola smutná, ľutovala to, chcela sa zmeniť, no bála sa, že jej Pán Boh neodpustí. Nevedela, že niet hriechu, ktorý by nám Boh neodpustil.

Rada a odpoveď

Mala veľa otázok a ani jednu odpoveď. Vedela len to, že sa zmenila, lebo to sama chcela, stratila záujem o chlapcov, diskotéky, začala žiť utiahnuto, akoby sa skrývala. Jej najbližší a priatelia hneď spozorovali, že sa s ňou niečo deje. A raz večer jej mamka, tá istá, ktorá sa s ňou kedysi horlivo modlievala, poradila, aby zašla za kňazom, že len on jej môže pomôcť. A tak Monika v milostivom roku 2000, v pôstnom období, presne na Veľký piatok, sa po piatich rokoch

vyspovedala a zdôverila sa kňazovi so svojím životom.

Ten kňaz jej vtedy poradil presne to, čo v jej srdci zanechalo stopu a dalo jej odpoveď: „Matka Tereza povedala: „Nájdí si čas na modlitbu, je to najväčšia moc na svete! Každý deň sa pomodlí svätý ruženec a úprimne pros Matku Božiu o pomoc a ona ti ukáže cestu,““ poradil kňaz Monike. V ten istý deň sa Monika po piatich rokoch prvýkrát vrúcne modlila sv. ruženec, bola na sv. omši a prijala telo Krista Pána.

Púť k Matke

V tom istom roku bola Monika na púti v Levoči a dlho sa v tichosti modlila k Panne Márii, aby jej dala znamenie, čo má ďalej robiť. Vtedy, v Levoči, pri úprimnej modlitbe sv. ruženca, Monika pocítila v srdci pohladenie Panny Márie a počula jej odpoveď...

Dnes je z Moniky tichá, pokorná duša, lebo pochopila, že jej naozajstná krása je v jej vnútri. Potrebovala na to dlhý čas, ale nikdy by to sama nezvládla, keby nebolo pôsobenia Panny Márie a jej materinskej ochrany. Preto prosím všetkých, aby sa každý deň pomodlili aspoň jeden ruženec a nikdy nezaspali bez toho, aby sa pomodlili a oľutovali svoje hriechy. Z Moniky je už dva roky iný človek a je dokonale šťastná, pretože otvorila svoje srdce Bohu. Sama sa nazvala „murárom“, lebo murár, ak stavia dom, musí sa držať vopred stanoveného plánu (predsavzatie) a dávať tehlu na tehlu, aby mu dom stál. Ak by vytiahol čo len jednu tehlu (hriech), dom by sa rozpadol. Aj vieru treba tak budovať - „tehličku po tehličke“, a bude to fungovať! Monika stojí už dosť dlho pred vážnym rozhodnutím a snaží sa počúvať hlas Boží. Možno onedlho vstúpi do rehole a zasväť svoj život Bohu. O chvíľu ju čakajú prijímacie skúšky na teológiu, ktorú sa rozhodla vyštudovať.

Vážená redakcia M ROSY a tí, ktorí si prečítali môj príbeh! Ospravedlňujem sa, že som Vás obrala o drahocenný čas, ale chcela som, aby ste sa ešte viac upevnili v tom, že sú aj u nás na Slovensku úprimne a silno veriaci ľudia, ktorí prostredníctvom Panny Márie túžia po krajšom a lepšom živote.

Predsa len mám k Vám jednu prosbu. K listu prikladám aj svoju báseň pod názvom Moje srdce patrí Matke, ako malú ukážku.

Zo srdca Vám ďakujem a prosím Boha i Matku Božiu o požehnanie pre Vás aj pre Vašu prácu pri rozširovaní časopisu M ROSA.

Moje srdce patrí Matke

Pri narodení mojom stála, nikdy ma samu nenechala.

V detstve ma opatrovala a nič za to nepýtala.

Pri skúškach ma posilnila, svojou láskou obdarila.

Ja som ju za to milovala, celá sa jej odovzdala.

Božia Matka neopúšťa a nešťastie nedopúšťa.

Radosť dáva v každom čase, zjavuje sa v plnej kráse.

Moje srdce láskou horí a chradne v ťažkom boji.

Ona mi ho pohľadza a bolesť moju zahojí.

Na slávu ti spievam, Matka, najčistejšia a presladká.

V jej rukách je moje srdce a ona ho nežne hladká.

Neprestajne miluje, svoju lásku daruje,

kto to od nej prijíma, do konca života miluje.

Jej láska je kryštálovo čistá, tým som si istá,

neviem, ako žiť budem, čo mi Pán Boh nachystá.

Moje srdce slabé je, potrebuje posilniť,

Matka mi dáva útechu, o svojej láske ma chce uistiť.

Ja jej lásku prijímam, celá ju vrúcne objímam,
túžim denne byť len s ňou, o jej ranách rozjímam.
V mojom srdci veľa miesta je, je v ňom plno nádeje,
Matka mi neustále pomáha, radostne sa usmeje.
Pomôž, Matka milovaná, pomáhaj mi stále,
aby bolo moje srdce vychované v sláve.
V zármutku ťa opäť volám a viniem sa k tebe,
pomôž, Matka, mne úbohej v túžbe po nehe.

Objímam ťa celým srdcom a ruky vystieram,
vzhladni na mňa, Matka, veď umieram.
Tak veľmi by som chcela, aby sa môj život skončil,
nech sa skončí táto cesta nehodnej, hriešnice pokornej.
Oslávená si, Panna Mária, čistá biela ľalia,
krásna si vo svätosti, plná Božej milosti.
Tak ti svoje srdce dávam a prosiť ťa neprestávam,
pomôž, Panna Mária, nech sa hriechu neoddávam.
Povedať to môžem v skratke: Moje srdce patrí Matke!

S modlitbou Monika

OBSAH

Prosíte, a neveríte	23
... ešte dnes!	24
Nikto ma neodsúdil	26
Bomba v mém živote	29
Pravé bohatstvo	31
Bože, daj mi pochopiť	32
Modlitby a lieky	33
Stretnutie	34
Vyprosený kňaz	35
Chcem, aby vedeli	36
Milost' utrpenia	37
Odpúšťam	39
Pozvanie	39
Dopúšť'a, ale neopúšť'a	40
Niečo ma pohlo	41
Vtedy sa to stalo!	42
Dar, ktorý si chráň	43
Bolest' a pokoj	44
Čakám, že mi odpustí	45
... si celkom zmenená!	47
Z nebezpečných vôd	48
Šťastná istota	49
Aj štvornožky...	51
Dar pre Dominiku	51
Všetchno jsem „vysypala“	52
Už poznám cestu	53
Zachránila ho!	55
Neodoslaný list	55
Horšia ako smrť	56
Obrátenie vzornej rodiny	57
Pravá pomoc	58
Chce všetko	59
Splátky modlitieb	60
Najväčšie šťastie	61
Zabrala!	62
Nebeská terapia	63
Naša Milka sa znova usmieva	63
Milé prekvapenie	64
Zariadil - a rýchle!	65
Odvaha viery	65
Nič nie je náhoda	66
Ďakujeme za kríž	67
Nikdy sa neprestaňte modliť	68
Najkrajší deň	69
Rany a milosti	71
Cirkev kráča na Kalváriu	74
Až v otrasnom stave...	78
Keď dvaja prosia	79
Zásah z Neba	80

Nečakaný dar	81
Prekvapenie	82
Peklo bez viny	83
Vôňa milosti	85
Boh nemôže existovať...(?)	86
Nechajte maličkých prísť...	86
Nebeská pozvánka	90
Boží dotyk	91
Dar kríža	92
Smrť pre život	94
Volali sme o pomoc	96
Nevedel som to!	97
Hlas Záchrancu	97
Tajomstvo môjho šťastia	100
Ježiš ma vypočul	101
Istota bez poistky	102
Príbeh bosonohého pútnika	104
Barborka	106
Bola som zvedavá	107
Vítazný pôst	107
Litmanovská voda	110
Moja náhradná mama	110
Útek k Bohu	111
Žiadosť o krst	114
Boh ma zachránil	116
Bola som komunistkou	117
Nešťastie ich obrátilo k Bohu	118
Vymazaný „alkohol“	119
Bol som v Moonovej sekte	120
Vedel, že nebudem mlčať	121
Povodeň	122
Obrátenie	123
Nedovolím svojim zahynúť	123
Verila som v zázrak	124
Zradný „talizman“	126
Bol som satanistom	127
Posol radosti	128
Pravá matka	129
Najväčšia moc na svete	130
Obsah	134